

Норман Финкелщайн

Индустрията на холокоста

*Кой и как се възползва от страданията на евреите?
"Струва ми се, че Холокоста не го изучават. Него го продават"
Равин Арнолд Волф**

* Цит. От книгата на Майкъл Бърнбаум "След трагедията и триумфа, Cambridge, 1990, стр. 45. Wolf-Хилъл - директора на Йейлския университет.

Съдържание на книгата

Въведение

Глава 1. Капитализацията на Холокоста.

Глава 2. Измамници, търгаши и история.

Глава 3. Двойният налог.

Заклучение.

Книгата е публикувана за първи път на английски през 2000г., публикувана от издателство Версо, Лондон.

от руски: bo_alexandrov@yahoo.com

"Индустрията Холокост" възникна използвайки страданието на евреите. Анализът на Норман Финкелщайн е също така силен обвинителен акт

- **Американизацията и превръщането на паметта в халтура и оскърбление достойнството на жертвите.**
- **Заинтересованите организации използват Холокоста за собствените си цели - често за сметка на жертвите.**
- **САЩ и Израел превръщат Холокоста в средство за отклоняване на вниманието от собствените си проблеми.**
- **Със своите смели тези Норман Финкелщайн предизвика ожесточени спорове.**

Благодарности:

На Колин Робинсън, от издателство Версо създаде идейната концепция на книгата, благодарение на Рохан Кари идеите ми получиха завършена форма. Ноам Чомски и Шифра Стърн, подкрепяли ме във всички фази на работата по тази книга. Дженифър Левенщайн и Ева Швайцер допринесли с техния дял към критиките в някои планове. Рудолф Балдео ми помогна с личната си подкрепа и одобрението си. Благодарен съм на всички тях. На тези страници се опитах да остана верен на волята на родителите ми. Затова посвещавам тази книга на двамата се братя - Ричард и Хенри, и племенника ми Дейвид.

Въведение

Тази книга е анатомия на холокоста като индустрия и в същото време - един обвинителен акт срещу нея. На следващите страници показвам, че Холокостът - това е този образ на масовото избиване на евреи от нацистите, на който идеологията е наложила своя отпечатък [1]. Както всички идеологии тя е, макар и слабо свързана с реалността. Холокост - това е не произволно събрана, а е по-скоро много хармонична конструкция. Централните му догми служат за основа на важни политически и класови интереси. Холокостът се оказва на практика незаменяемо идеологическо оръжие. Чрез използването му, една от най-силните във военно отношение държави в света, където нарушенията човешките права направо ужасяват, може да разиграва ролята на държава-жертва и по този начин и най-проспериращата етническа група в САЩ придобива статут на жертва. Тази предизвикваща съчувствие роля на жертва носи големи дивиденди, а в частност осигурява имунитет срещу критика, без значение колко е справедлива. Бих искал да добавя, че тези, които се ползват с този имунитет не могат да избегнат свързания обикновено с това морален упадък. От тази гледна точка, назначаването на Ели Визел като официален тълкувател на Холокоста не е случайно. За заемането на този пост помагат не хуманитарната му дейност и литературен талант [2]. Визел играе важна роля най-вече, защото той твърдо подкрепя догмата на Холокоста и по този начин служи на интересите на хората зад него.

Първият импулс да напиша тази книга ми даде едно поучително изследване на Петър Новик - "Холокостът в американския живот", което рецензирах за едно английско литературно списание [3]. Критичният диалог, който тогава започнах с Новик продължава на следващите страници, съдържащи многобройни препратки към неговото изследване. "Холокостът в американския живот" - това е по-скоро колекция от провокативни съждения, отколкото обоснована критика и продължава достойната за уважение американска традиция на корупцията в управлението на обществото. Подобно на повечето автори в това направление, Новик фокусира върху най-ужасяващите неща. "Холокостът в американския живот" е написана с жив, ехиден стил, но тази критика не достига до основата. Книгата съдържа принципно важни хипотези, но необходимите допълнителни въпроси не са повдигнати. Не е банална и еретична, но смело отива срещу общественото мнение на мнозинството. Както се очакваше, тя предизвика много реакции в американските медии, макар че реакцията беше смесена.

Основният предмет на анализ на Новик е "напомнянето" Това "напомняне", което в момента служи като обект на вдъхновение за тези, които живеят в кула от слонова кост, е най-бедният термин, роден до сега на академична висота. Правейки задължителния поклон на Морис Халбвакс, Новик показва как "съвременните потребности" влияят за "напомнянето на холокоста." Беше времето, когато инакомислещите интелектуалци не отделяха политическите категории "власт" и "интереси" от понятието "идеология". Днес от тази позиция не остава нищо друго, освен с помирителен, деполитизиран език "отношение" и "напомняне". Въпреки това, дадените от Новик доказателства показват до каква степен "напомнянето за Холокоста" е идеологически продукт на скрити интереси. Напомнянето за Холокоста - според Новик - въпреки че се определя от избор, този избор често е произволен и така както той подчертава, не се основава на "претегляне на предимствата и недостатъците без да се мисли за последствията" [4]. Но приведените доказателства водят до точно обратното заключение.

Моят първоначален интерес към темата за изтреблението на евреите от нацистите се появи поради лични причини. Баща ми и майка ми са оцелели във Варшавското гето и нацистките концентрационни лагери, но всички други членове на техните семейства, бяха загинали. Първият ми спомен от масовото унищожение на евреи от нацистите, ако мога така да го нарича е, видът на моята майка, която като че ли омагьосана гледаше по телевизията за процеса Айхман (1961), както я виждах прибирайки се от училище в къщи. Въпреки, че тя бе излязла от концентрационния

лагер само 16 години преди този процес, родителите ми такива, каквито ги знаех аз винаги в моите очи са били отделени от тази непреодолима пропаст. На стената на стаята бяха окачени снимки на семейството на майка ми (семеините снимки на баща ми се бяха загубили по време на войната). Никога докрай не можах да разбера какво ме свързва с моите роднини, и още по-малко да си представя какво се бе случило с тях. Те бяха сестри, брат и родителите на майка ми, но не и моите лели, моят чичо, не и моите дядо и баба. Спомням си като дете прочетох книгата "Стената" от Джон Хърси и "Миля 18" от Леон Ури - романтични описания на Варшавското гето. (Майка ми се оплака, че веднъж, задълбочила се в четенето на "Стената", тя на път за работа сякаш минала покрай станцията на метрото, мястото което тя е трябвало да напусне.) Колкото и да се опитвах, не можех дори за миг да направя един въображаем скок през всичко обвързващо моите родители с миналото в ежедневиия им живот. Честно казано, аз все още не може да направя това.

Но има и друг, по-важен момент. Освен това присъствие на призраци, не мога да си спомня историята за масовото избиване на евреи от нацистите някога да е тревожила моето детство. Причината е главно във факта, че никой извън семейството ми изглежда не бе заинтересован от това. Приятелите от моето детство много четяха за събитията на деня и бурно ги обсъждаха, но честно казано не мога да си спомня нито един от тях или от техните родители поне веднъж да ме е попитал през какво са преминали майка ми и баща ми. Това не беше уважително мълчание, а по-скоро равнодушие. В светлината на това, мога да бъда само скептичен за потоците ужас, която се изляха през следващите десетилетия затвърждавайки индустрията на Холокоста.

Това, че американските евреи внезапно "откриха" фактът на масовото убийство на евреи от нацистите, струва ми се, че е нещо по-лошо дори от забвението. И в действителност- родителите ми говореха за страданията си само помежду си. Те не викаха за това публично, но нима това не е по-добре от сегашните крещящи спекулации относно страданията на евреите? До преди това, когато от масовото унищожение на евреите се направи Холокоста, бяха публикувани съвсем малко научни изследвания по тази тема- например "Унищожаване на европейските евреи" на Раул Хилбърг, и спомени, такива като "Търсене на смисъла" на Виктор Франкъл и "Затворници на страха" на Ела Лингенс-Райнер [5]. Но дори тази малка колекция от скъпоценни камъни е по-добра, отколкото планините от отпадъчна хартия, с които сега са затрупани рафтовете на библиотеките и книжарниците.

Въпреки, че родителите ми до смъртта си всеки ден преживявах миналото си, те бяха загубили интерес към Холокоста като публичен спектакъл. Един от старите приятели на баща ми, бил с него в Аушвиц и придържащ се към левите убеждения се оказа неподкупен идеалист- След войната поради принципни съображения отказа немското обезщетение за вреди. Но след това той се превърна в ръководител на израелският паметник на Холокоста- Яд Вашем. По-нататък с видимо разочарование баща ми най-накрая призна, че индустрията на Холокоста е съсипала дори и този човек, като той започнал да адаптира своите убеждения към това, което обещава власт и печалба. Когато представянето на Холокоста започна да придобива все по-абсурдни форми, майка ми обичаше с ирония на цитира Хенри Форд- "Историята е глупост".

Историите на "преживелите холокоста"- всички те бяха затворници от концентрационните лагери и уж твърди герои на съпротивата, в нашата къща бяха любимия обект на присмех. Джон Стюарт Мил отдавна е казал, че истината, която непрекъснато се натяква, в крайна сметка "престава да бъде истина, защото заради нейното преувеличаване се превръща в своята противоположност."

Родителите ми често се чудеха защо бях толкова възмутен от фалшификацията на историята на нацисткия геноцид и спекулациите по тази тема. Основната причина се заключава в това, че това се прави с цел да се оправдае непристойната политиката на държавата Израел и нейната подкрепа от американците. Но има и личен мотив. Искам да се запази споменът за гоненията нанесени на семейството ми. Настоящата кампания на индустрията на Холокоста, целяща от името на "нуждаещите се жертви на Холокоста" да изтръгне пари от Европа, от морална

гледна точка принизява техните страдания до нивото на играчите, губещи в казиното на Монте Карло. Но независимо от личния мотив, ние трябва да запазим спомена за историческите събития в пълен размер. Ние трябва да се борим за него. Както предполагам на последните страници на книгата, ние можем чрез изучаване на масовото избиване на евреи от нацистите да научим нещо не само за германците или неевреите, но също така и за всички нас. Все пак, ако наистина искаме да научим нещо от примера на масовото изстребление на евреи, аз вярвам, ние трябва да се намалим физическите мащаби на това събитие и да повишим неговата морална значимост. Огромни обществени и частни средства се изразходват за да се увековечи паметта на жертвите на нацисткия геноцид. Но като резултат се получава, че се лишава от стойност, тъй като това се явява възвеличаване на евреите, а не напомня за техните страдания. Нашите сърца отдавна престанаха да възприемат страданието на останалата част от човечеството. Най-важния урок, който получих от майка ми като напътствие в живота се състои във факта, че тя никога не каза: "Ти не трябва да сравняваш." Майка ми винаги сравняваше. Без съмнение, това е необходимо да се покажат историческите различия. Но когато морално се различават "нашата" болка и страдание със страданието на "другите"- моралът се превръща във фарс. Платон казва- "Не можете да сравнявате двама души в беда и да твърдите, че единият е по-щастлив от другия." От гледна точка на страданието на афроамериканците, вьетнамците и палестинците, кредото на майка ми винаги гласеше- "Ние всички сме жертви на Холокоста."

Норман Финкелщайн. Ню Йорк, април 2000

Глава 1. Капитализацията на Холокоста

В хода на паметен диалог, състоял се преди две години, Гор Видал каза на Норман Подгорец- тогавашния издател на "Коментари"- орган на Американския еврейски комитет, че той не е американец, [1]. Като доказателство той се позова на факта, че Подгорец отдава по-малко значение на войната между Севера и Юга - "Това много трагично събитие, което още звучи като ехо в нашата република " от еврейските въпроси. Но в този случай Подгорец може да се смята повече американец, отколкото обвинителя си. Тогава по-важната роля в културния живот на Америка играеше "войната срещу евреите", а не "войната между щатите". Повечето преподаватели от висшите училища могат да свидетелстват, че много повече студенти правилно отговарят за масовото избиване на евреи от нацистите и назовават броя на убитите, отколкото за войната между Севера и Юга. В края на краищата, масовото изстребление на евреи от нацистите – това е едва ли не единственото историческо събитие, за което сега се говори в образователната дейност в университетите. Според проучвания, повече американци, могат правилно да датират Холокоста отколкото нападението над Пърл Харбър и атомните бомбардировки на Япония.

До съвсем скоро нацисткят холокост едва фигурираше в живота на Америка. Между края на Втората световна война и през втората половина на 60-те години, само няколко книги и филми, повдигнаха въпроса.

Във висшите училища в САЩ имаше само един обучителния семинар по темата [2]. Когато Хана Аренд, публикува през 1963 г. книгата "Айхман в Йерусалим, тя е в състояние да цитира само две научни статии на английски език - " Окончателното решение " на Джералд Рейтлингер и " Унищожаване на европейските евреи Раул

Хилбърг [3]. Забележителната работата на Хилбърг току-що е публикувана. Научният му ръководител в Колумбийския университет- социален теоретик на немските евреи- Франц Нойман настоятелно го съветвал да не пиша по този въпрос ("Това е твой проблем") и никой университет или издателска къща няма да иска да отпечата завършения ръкопис. Когато "Унищожаване на европейските евреи", бе най-накрая публикувана се появяват само няколко, предимно критични мнения [4].

Не само американците като цяло, но също американските евреи, включително и еврейските интелектуалци, са отделяли малко внимание на "масовото унищожение" на евреите от нацистите. В авторитетно проучване през 1957 г. социологът Нейтън Глейзър съобщава, че нацисткото окончателно решение (както и на държавата Израел) има "изненадващо малък ефект върху духовния живот на американското еврейство." На симпозиум на тема "Еврейството и младите интелектуалци", организирана от списание "Коментар" от 1961 г., само двама от 31 участници подчертаха важността на темата. По подобен начин на кръгла маса на тема "Моята еврейска идентичност", за което от списание "Юдаизъм" от 1961 г., са поканили 21 еврейски вярващи, на тази тема също почти не е обърнато внимание [5]. В САЩ не е имало паметници и събития, провеждани в памет на масовото избиване на евреи от нацистите. Напротив, важните еврейски организации са против такива дейности. Остава да се запитаме, защо?

Според популярното обяснение, евреите са травмирани от масовото им унищожаване от нацистите и се опитват да потиснат спомените за това. Но в действителност не съществуват доказателства в подкрепа на този извод. Без съмнение, много от оцелелите от това време (както и в следващите години) не искат да говорят за случилото се. Но много други напротив, търсят всяка възможност [6]. Проблемът е бил в това, че американците не искали да слушат.

Истинската причина за мълчанието на обществото за унищожаването на евреите от нацистите е в конформистката политическа на ръководство на американските евреи и политическия климат в САЩ през следвоенните години. Както във вътрешно, така и във външнополитическите въпроси, еврейският елит [7] в Америка се държи в съответствие с официалната политика на САЩ. Това спомогна за постигането на цели, като асимилация и достъп до властта. От началото на Студената война, организацията на еврейско мнозинство взема участие в него. Американския еврейски елит "забрави" за масовото избиване на евреи от нацистите, тъй като Германия - от 1949г. ФРГ - се превърна в основен военен съюзник на американците в следвоенната конфронтация между САЩ и СССР. Изкарването "на светло" на миналото би било неизгодно, защото само би усложнило ситуацията.

С малки резерви (които скоро са премахнати) най-важните организации на американските евреи бързо се съгласиха, че САЩ подкрепят отново въоръжаването на току-що денацифицираната Германия, страхувайки се, че "всяка организирана опозиция на американските евреи за новата американска външна политика и променящите се подходи, стратегически ги изолира в очите на нееврейското мнозинство и може да застраши техните следвоенни постижения вътре в страната. Американския еврейски комитет (АЕК), първа от тези организации започна да популяризира предимствата от включването на Германия в западния алианс. Прогнозисткият Световен еврейски конгрес (СЕК) и неговите филиали в САЩ прекратиха своята съпротива след като в началото на 50-те години с Германия е подписано споразумение за обезщетение, а Антидифамационната лига (АДЛ) първа от големите еврейски организации изпраща през 1954г. официална делегация във Германия. Заедно с правителството в Бон, тези организации са работили за максималното ограничаване разпространението на "антинемска вълна" между евреите [8].

Има друга причина "окончателното решение" да е табу за еврейския елит на Америка. Политизираните леви евреи, които са били против споразумението с Германия срещу Съветския съюз не прекратяват да го атакуват. Напомнянето за масово унищожение на евреи от нацистите се смята за комунистическата пропаганда. Тъй като евреите са стереотипно идентифицирани с левицата - и наистина, през 1948 г. една трета от гласовете за прогресивният кандидат за президент Хенри Уолъс дадоха еврейските избиратели - еврейския елит на Америка,

не се спря пред това, да жертва еврейски съграждани пред олтара на антикомунизма. АЕК и АДЛ предоставят на правителството свои документи си за т.нар. подривни елементи сред евреите и по този начин активно участват в лов за вещици през ерата на Маккарти. АЕК одобри смъртната присъда на сем Розенберг [9], а месечното списание "Коментар" в уводна статия, обясни, че те не са истински евреи.

От страх, да не ги свържат с левицата в САЩ и в чужбина, конформистките еврейски организации отказаха да сътрудничат с противниците на нацизма сред немските социалдемократи, както и да участват в бойкот на немски производители и публични демонстрации срещу бившите нацисти, които са пътували в САЩ. От друга страна, известни немски дисиденти, като протестантският пастор Мартин Нимьолер, който прекара осем години в нацистките концентрационни лагери, а сега говори само срещу антикомунистическия кръстоносен поход, по време на посещението си в САЩ е подложен на ругатни от американските еврейски лидери. За да бъде означен като антикомунистически, еврейския елит е записван дори в екстремистки организации от дясното крило като "Всеамериканската конференция за борба срещу комунизма", и дори подкрепят тези организации финансово. Обаче, предпочитаха да сизтворят очите, че страната посещават и ветерани от СС.

Опитвайки се да предразполат управляващият елит в Съединените щати и да се разграничат от левите, американските евреи засягат въпроса за масово изстребление от нацистите само в един конкретен контекст - а именно, когато трябва да се заклейми Съветския съюз. "Антиеврейската политика на Съветите дава възможност, която не бива да се пропуска" - се цитира от вътрешния меморандум "За укрепване на някои аспекти на националната програма" на АЕК. Така нацисткото "окончателно решение" беше поставено на равна нога с руският антисемитизъм. "Сталин ще успее там, където Хитлер не успя" - мрачно пророкува "Коментари". - Най-сетне изгони евреите от Централна и Източна Европа ... паралелът с нацистката политика на унищожаване е почти завършен." Водещи еврейски организации в Америка, даже са определили влизането на съветските войски в Унгария през 1956 г. като "само първата спирка по пътя към руски Аушвиц" [10].

Всичко стана различно след арабско-израелската война през юни 1967 година. Според почти всички доклади след този конфликт, Холокоста се превърна в постоянна част от еврейския живот в Америка [11]. Стереотип на тази трансформация е обяснението: "Тоталната изолация и уязвимостта на Израел по време на юнската война извика споменът за унищожаването на евреи от нацистите". В действителност, този анализ не съответства на реалния баланс на силите в Близкия Изток по това време, нито естеството на развитието на отношенията между еврейския елит на Америка и Държавата Израел.

Точно както основните организации на американските евреи в следвоенните години мълчаха за масовото избиване на евреи от нацистите с цел-адаптиране към приоритетите на правителството на САЩ по време на Студената война, така и тяхната политика към Израел е еднаква с американската политика. От начало еврейския елит на Америка е в сериозни съмнения относно еврейската държава. Главната роля тук играе страхът, че твърденията за двойна лоялност ще изглеждат достоверни. Когато Студената война беше в апогея си, че тези страхове се засилиха. Още преди основаването на държавата Израел, американски еврейски лидери са изразиха загриженост по отношение на това-левите лидери родени в Източна Европа ще присъединят Израел към Съветския лагер. Дори когато в крайна сметка ционистите стартираха кампания за създаването на държавата си, на американските еврейски организации следяха отблизо сигналите от Вашингтон и се придържаха към тях. В действителност, АЕК подкрепи създаването на Израел главно от страх, че това може да доведе до негативни вътрешнополитически последици за евреите в случай, че европейските евреи не успеят бързо да се вкоренят там. [12]. Въпреки, че Израел скоро след основаването на държавата се присъедини към Западния лагер, много израелци, както в правителството, така и извън него запазиха силна симпатия към Съветския съюз. Лидерите на американските евреи, както можеше да се очаква, се дистанцираха от Израел.

От основаването си през 1948 г. до преди Юнската война от 1967г., Израел не играе решаваща роля в стратегическите планове на Америка. Когато лидерите на евреите от Палестина са подготвяйки подготовката на провъзгласяването на държавата Израел, президент Труман се поколеба и обмисли- от една страна, вътрешните аспекти (гласовете на еврейските гласоподаватели), но от друга - на предупрежденията на Държавния департамент (подкрепа за еврейската държава ще отчужди арабския свят). За да се гарантират интересите на САЩ в Близкия изток, правителството на Айзенхауер балансираше между подкрепа на Израел и арабските страни, но с предпочитания към арабите.

Постоянните конфликти между израелците и САЩ по политическите въпроси доведоха до Суецката криза през 1956 г., когато Израел, заедно с Великобритания и Франция започват военни действия срещу египетският националистически лидер Гамал Абд Ел Насър. Макар че бързата победа на Израел и анексиране на Синайския полуостров да привлече общото внимание върху стратегическият си потенциал, САЩ продължиха да гледат на него най-много като една от точките на регионалните си интереси. Така президент Айзенхауер принуди Израел напълно и практически безусловно изтегляне от Синай. По време на тази криза лидерите на американското еврейство до определен момент, не поддържат усилията на Израел да направи отстъпки по отношение на американците, но в крайна сметка- спомня си Артур Херцберг- избраха да се препоръча, че Израел е по-добре да се подчини на администрацията на Айзенхауер, а не да се противопоставя на волята на президента на Съединените щати. "[13] .

Като обект на периодични пристъпи на любов към ближния, Израел скоро след основаването си изчезна от полезрението на еврейския живот в Америка. За американските евреи Израел всъщност не важен. В изследването си през 1957 година Нейтън Глейзър пише, че Израел "изненадващо малко влияе върху вътрешния живот на американските евреи" [14]. Броят на членовете на ционистката организация на Америка е спаднал от няколко стотици хиляди през 1948 г. на няколко десетки хиляди в 60-те години. В навечерието на войната през юни 1967 година, само един от 20 американски евреи си е направил труда да посети Израел. Когато през 1956 Айзенхауер повторно печели изборите, веднага след като е принудил Израел на унизително отстъпление от Синайския полуостров, значителната подкрепа на евреите за настоящия президент става все по-силна. В началото на 60-те години Израел дори е осъден от част от идеолозите на еврейския елит- като бившият председател на АЕК Джоузеф Проскауер, историкът от Харвардския университет Оскар Хандлин и намиращият се в собственост на евреи в "Вашингтон пост" заради отвличането на Айхман. Отвличането на Айхман - смята Ерих Фром - е акт на беззаконие от абсолютно същия вид като тези за които са виновни за нацистите "[15].

Американските еврейски интелектуалци от целия политически спектър се оказаха особено безразлични към съдбата на Израел. В детайлни проучвания на ляволибералната еврейска интелектуална сцена през 60-те години, Израел едва едва се споменава. по-[16]. Непосредствено преди юнската война, АЕК проведе симпозиум на тема "Еврейската идентичност тук и сега." Само три от 31 члена - "Най-добрите умове на еврейската общност" – въобще споменали Израел, а двама от тях- с цел само да се намали неговата важност [17]. Иронията: Единствените известни еврейски интелектуалци, които до юни 1967 поддържат връзки с Израел, са били Хана Аренд и Ноам Чомски [18].

Тогава се разрази юнската война. Съединените щати впечатлени от демонстрацията на превъзхождащите сили на Израел, решават да го включат в стратегическите им владения. (Още преди юнската война, САЩ започнаха да леко да клонят към Израел, когато правителството на Египет и Сирия в средата на 60-те години са започнали да провеждат курс на все по-голяма независимост.) Поток от военна и икономическа помощ се изля, когато Израел стана пълномощник на САЩ в Близкия Изток.

За американския еврейски елит подчинението на Израел на американските власти беше неочаквано. Ционизмът произтича от предположението, че асимилацията - това е умствен призрак и на евреите винаги ще се гледа като на потенциално

нелоялни аутсайдери. За да се преодолее това противоречие, цел на ционистите става да се създаде родина за евреите. В действителност проблемът се е влошил след основаването на Израел - най-малко за евреите в диаспората – по този начин упрекът в двойна лоялност бе получил материализиран израз. Парадоксално е, че съществуването на Израел след 1967 улеснява асимилацията в САЩ - сега евреите са на предната линия и защитават Америка - всъщност "западната култура" от ретроградните арабски орди. Преди 1967 г. Израел напомня плашило с двойна лоялност, но сега той се превърна в гарант на свръхлоялност. В крайна сметка не американците, а израелците се бият и умират в защита на интересите на САЩ. И за разлика от американските войници във Виетнам, израелските войници не могат да се унижат да отстъпят от третия свят [19].

В съответствие с това, американският еврейски елит изведнъж "откри" Израел. След войната 1967 вече могат да празнуват военните успехи на Израел, тъй като той е извадил оръжие в правилната посока - срещу враговете на Америка. Израелският военен потенциал дори може да облекчи влизането във вътрешните кръгове на американската власт. Ако преди еврейският елит е можел да предостави само няколко списъка на еврейски подривни елементи, те са вече играе ролята на естествен партньор на Америка в нейната стратегическа крепост. От второстепенна, те внезапно се местят в първата редица между героите на драмата на Студената война. Израел е станал за американските евреи същата стратегическа крепост, както и Съединените щати.

В кратката си биография, публикувана непосредствено преди юнската война, Норман Подгорец лекомислено си спомня присъствието си на официална вечеря в Белия дом, където "повечето от присъстващите са били не на себе си от радост от това, кой присъства" [20]. Въпреки, че той вече е главен редактор на "Коментар"- един от водещите еврейски списания в Америка, неговите спомени съдържат само бегло споменаване на Израел. Какво може да предложи Израел на амбициозния евреин? В по-късно издание на мемоарите си Подгорец пише, че след войната през 1967 г. Израел се е превърнал в "религията на американските евреи" [21]. Известен като поддръжник на Израел, Подгорец вече може да се похвали не само с това, че е присъствал на вечеря в Белия дом, но дори и с това, че той лично се е срещнал с президента и е обсъдил с него националните интереси.

След юнската война, основните американски еврейски организации работиха неуморно, укрепване на американско-израелският съюз. По този начин, АДЛ е взела участие в широкомащабна шпионска операция вътре в САЩ, заедно с израелските и южноафриканските тайни служби [22]. След юни 1967 в "Ню Йорк Таймс" значително се увеличават публикациите за Израел. Според индекса на този вестник, материалите за Израел през 1955 и 1965 са заемали колона с обща дължина 60 инча, а през 1975 г. тази дължина увеличава до 260 инча. "Когато искам да повдигна самочувствието си, аз чета статии за Израел в" Ню Йорк Таймс "- пише Визел през 1973 г. [23]. Както Подгорец, много водещи интелектуалци от американските евреи изведнъж се обърнаха към новата религия. Новик разказва, че Люси Давидович - доайенът на литературата за Холокоста, остро е критикувала Израел и е смятала, че той не може да предявява иск за обезщетение от Германия, тъй като Израел пък е бил отговорен за експулсирането на палестинците. "Моралът не може да бъде толкова гъвкав" - заяви тя 1953, обаче, веднага след края на юнската война, Давидович се превърна в яростен защитник на Израел, като го издигна до равнището на "обща парадигма за идеалния образ на евреинът в съвременния свят" [24].

Любима позиция на евреите, които след 1967 отново се почувстваха ционисти, беше откровенията обяснение за тяхната подкрепа на обсадения Израел, че те не са такива страхливци, каквито са били американските евреи по време на Холокоста. В действителност, те правят същото нещо, което винаги е правил еврейският елит на Америка - маршируване в крак с американските власти. Образованите слоеве се оказаха особено искусни по отношение приемането на впечатляващи героични пози. Да си спомним известния ляво-либерален социален критик Ървинг Хоу. През 1956 г. в издаваното от него списание "Инакомислие" осъди агресията срещу Египет като "неморална". Докато Израел беше фактически сам, те го обвиняваха в

"културен шовинизъм", "псевдомесианско чувство за своето специално предназначение" и "експанзионизъм" [25]. А след октомврийската война през 1973, когато американската помощ за Израел е достигнала най-високата точка, Хоу публикува "изпълнен със страх" личен меморандум в защита на изолирания Израел. В карикатурен стил достоен за Уди Алън, той се оплака от факта, че нееврейския свят е препълнен с антисемитизъм. Дори в Горен Манхатън гледат накриво Израел, както и всички освен него, са очаровани от Мао, Фенън и Че Гевара [26].

Фактът, че Израел става стратегически преден пост на Америка, не го предпази от критиките. Освен факта, че той е бил подложен на нарастващо международно осъждане за това, че отказва да сключи договор с арабите в съответствие с резолюцията на ООН и упорито подкрепя глобалните амбиции на Америка [27], Израел беше силно критикуван и в Съединените щати. При определяне на политиката на т. нар. кръгове на Америка арабистите настояваха, че "поставянето на всичките яйца в израелската кошница ще навреди на националните интереси на Съединените щати" както, че мнението на арабския елит не е взето под внимание.

Други смятаха, че израелското подчинението пред американската мощ и окупацията на териториите на съседните арабски държави са били не само грешни стъпки - те вредят и на собствените интереси на Израел. Налице е нарастваща милитаризация на държавата и нейното нарастващото отчуждение от арабския свят. За новите еврейски "поддръжници" на Израел в Америка, тези аргументи граничат с ерес - Един независим Израел, живеещ в мир със съседите си не би представлявал ценност, докато ориентиран към тенденциите в арабския свят Израел, който се стреми към независимост от Съединените щати, ще бъде катастрофа. Нужна е само израелска Спарта, дължаща всичко на американската мощ - само тогава еврейските лидери в Съединените щати биха могли да действат като изразители на империалистическите амбиции на Америка. Както каза Ноам Чомски, тези "привърженици на Израел" е по-правилно да бъдат наречени "привържениците на моралния упадък и евентуално унищожаване на Израел" [28].

За да защити стратегическите си позиции, еврейския елит на Америка "си припомни" за Холокоста [29]. Обяснението е, че са направили това, защото по време на юнската война повярвали, че Израел е в смъртна опасност и се опасявали от втори холокост. При внимателно проучване обаче тази теза се оказва несъстоятелна.

Да си спомним първият арабско-израелски конфликт. През 1948 г., в навечерието на независимостта, опасността за евреите от Палестина е изглеждала много по-голяма. "700000 евреи срещу 27 милиона араби, един срещу четиридесет," - казал тогава Давид Бен-Гурион. САЩ се присъединиха към налагането на оръжейното ембарго на ООН в региона и по този начин засили очевидното превъзходство във въоръжение на арабските армии. Страховете от ново "окончателно решение" в нацистки стил се разпространи сред евреите от Америка. АЕК се оплакват, че арабските държави "въоръжават съмишленикът на Хитлер- мюфтия на Ерусалим, докато САЩ засилват оръжейното ембарго" и предрече "масово самоубийство, както и пълното унищожаване на евреите в Палестина." Дори държавният секретар Джордж Маршал и ЦРУ предрекоха поражението на евреите в случай на война [30]. Въпреки че "в крайна сметка спечели силната страна"- като каза историкът Бени Морис за Израел- това в никакъв начин не беше разходка. През първите месеци на войната, в началото на 1948 г. и особено след обявяването на независимостта през май, Игаел Иадин - шефа на операциите, оценява шансовете за оцеляване на Израел на 50:50. Без тайната оръжейна сделка с Чехословакия, Израел вероятно не би оцелял [31]. През годината на войната Израел губи 6000 души - 1% от населението. Защо след войната през 1948 г. Холокоста не стана фокус на еврейския живот в Америка?

Израел доказа бързо, че през 1967 г. той е бил вече далеч по-малко уязвим в сравнение с времето от борбата за независимост. Израелските и американските лидери знаеха предварително, че във война с арабските държави Израел лесно ще спечели. Когато за няколко дни Израел обърна в бягство армиите на своите арабски съседи, тази истина стана ясна на всички. Новик заяви: "Във връзка с мобилизацията на американските евреи за отбраната на Израел, учудващо малко се

говори за Холокоста" [32]. , Индустрията на Холокоста възникна едва след демонстрацията на преобладаващата военна мощ на Израел, и процъфтя в обстановка на най-голяма увереност на Израел в своята победа. [33]. Обичайната интерпретация не може да обясни тази аномалия.

Шокиращите неуспехи на Израел в началото на арабско-израелската война през октомври 1973 г., нейните значителни загуби по време на тази война и растящата международна изолация след нея, според общото мнение усилиха страховете на американските евреи за уязвимостта на Израел. Съответно, в центъра на вниманието се оказаха спомените на Холокоста. Новик пише: "Сред американските евреи ... уязвимото и изолирано положение на Израел постепенно придобива плашещо сходство с положението на европейските евреи отпреди 30 години ... Това не само ще се превърне в стимул за обществен дебат по темата за Холокоста в Америка - тази дискусия започна да приема по-организирана форма "[34]. Но през войната в 1948г. Израел е много по-близо до края на пропастта и неговите загуби, както в относителни, така и в абсолютни цифри, са много по-високи, отколкото през 1973 г.

Вярно, ако не се смята съюзът със Съединените щати, международното положение на Израел през октомври 1973 г. не беше много добро. Но можем да си припомним за сравнение Суецката война през 1956 г., Израел и организираните американски евреи твърдяха в навечерието на нахлуването си в Синай, че Египет е застрашил съществуването на Израел, а пълното израелско изтегляне от Синай би нанесло вреда на жизненоважни интереси на Израел и поставят под въпрос оцеляването му като държава [35]. Международната общност обаче остава непоколебима. Абба Ибан тъжно си спомня своята брилянтна реч пред Общото събрание на ООН, която "бе придружена със силни и продължителни аплодисменти, а след това мнозинството гласува против нас" [36]. При създаването на този консенсус, водеща роля изиграха Съединените щати. Айзенхауер не само принуди Израел да се оттегли – обществената подкрепа за Израел в САЩ падна до "ужасно ниско равнище" (по думите на историка Питър Грос) [37]. Обратно, веднага след войната през 1973г., Съединените щати предоставиха на Израел масирана военна помощ в много по-голям мащаб, отколкото в предишните четири години взети заедно, както и американското обществено мнение твърдо стоя на страната на Израел [38]. Тогава бе даден тласък на публичен дебат по темата за Холокоста в Америка, въпреки че Израел не е така изолиран, както през 1956 г.

В крайна сметка, индустрията на Холокоста не се оказа в центъра на събитията защото Израел е претърпял неочаквано поражение през октомври 1973 г и с позицията си на държава-парий, та да събуди спомените за "окончателно решение." По-скоро впечатляващите военни успехи на Садат през октомврийската война убедиха политическия елит на Америка и Израел, че не трябва дълго да се отлагат дипломатическите споразумения с Египет и израелското изтегляне от териториите, заети през юни 1967 г. За да укрепи позициите на Израел по време на преговорите, индустрията на Холокоста вдигна производителността си. Решаващият момент бе, че след войната от 1973 г. Израел не е бил изолиран от Съединените щати. Тези събития се развиваха рамките на американско-израелския алианс, който остана незасегнат [39]. Исторически документи ясно показват, че ако Израел беше сам след октомврийската война, американските евреи нямаше да си спомнят за нацисткия холокост повече, отколкото след войната от 1948 г. или 1956. Новик дава допълнителни обяснения, които дори са по-неубедителни. На базата на цитати от еврейските равини той вярва например, че "сът Шестдневната война се ражда националната теология на "Холокостът и спасението" Светлината на победата през юни 1967 г., разсея "тъмнината" на нацисткия геноцид", "с тази победа Бог ни даде втори шанс". Холокоста можа да влезе в живота в Америка след юни 1967г., тъй като "унищожаването на европейските евреи завърши и макар края да не е щастлив, то в крайна сметка поне е поносим". Но в стандартните еврейски обяснения решаващия момент за спасение не е юнската война, а създаването на Израел. Защо Холокоста е принуден пак да чака спасяване? Новик твърди, че "образът на евреите като военни герои в юнската война, са допринесли за това, за да бъде разбито клишето за слабите и пасивни жертви, което е

попречило на по-раншно обсъждане от евреи на проблемите на Холокоста" [40] . А що се отнася до за храбростта, звездният час на Израел беше войната през 1948 г. Смелият и блестящ 100 часов преход на Моше Даян по време на Синайската кампания през 1956г. бе предвестник на бърза победа и през юни 1967. Защо на американските евреи им трябваше юнската война, за да "счупят клишето"?

Обяснението на Новик за това, как еврейският елит обърна нацисткия Холокост в свое оръжие е неубедително. Косвени в това отношение са следните откъси от книгата му:

"Когато ръководството на американските евреи се опита да разбере причините за изолацията и уязвимостта на Израел - а може би по този начин да намерят и средство против тях – повечето се спряха на следното обяснение: Отслабващите спомени за нацистките престъпления срещу евреите, както и появата на ново поколение, което не познава Холокоста е довело до това, че Израел е загубил подкрепата, с която някога се е ползвал.

Тъй като организациите на американските евреи не можеха да направят нищо за промяна на близкото минало в Близкия изток, те биха могли да повлияят на неговото бъдеще, като работят над това- да се съживят спомените за Холокоста. И така, "избледняващите спомени" от обяснение станаха програма за действие "[41].

Защо като обяснение за притесненото положение на Израел след 1967

"избледняващите спомени" намериха най-голяма подкрепа? Наистина, това е едно невероятно обяснение. Както показва самият Новик чрез множество документи, подкрепата с която първоначално се е ползвал Израел е нямала почти нищо общо със "спомените от престъпленията, извършени в периода на нацисткия режим" "[42] и освен това, тези спомени са избледнели много преди Израел да загуби своята международна подкрепа. Защо еврейските елити "имат много малко влияние" върху бъдещето на Израел? Все пак те са притежавали прекрасно действащи организационни структури. Защо "възраждането на спомените за Холокоста" е станала единствената програма за действие? И защо нямаше подкрепа международната общност, когато поиска изтегляне на Израел от окупираните територии след Юнската война, както и на искането на траен и справедлив мир между Израел и неговите арабски съседи (резолюция 242 на ООН)?

Съгласно по-твърдото обяснение, до юни 1967г. еврейския елит на Америка припомня масовото избиване на евреи от нацистите само в случаите, когато това е политически целесъобразно. Израел, с техния нов покровител, по време на процеса Айхман изкараха от унищожението на евреите капитал [43]. Виждайки, че това е изгодно, след Юнската война американските еврейски организации започнаха да използват темата за масово избиване на евреи от нацистите. След идеологическата трансформация Холокоста се превърна в прекасно оръжие за защита на Израел от критики. Как се прави това, ще покажа по-нататък. Сега бих искал да обърна внимание на факта, че Холокоста за еврейския елит на Америка изпълнява абсолютно същата функция и за Израел: тя е неоценим коз в играта с високи залози. Показната загриженост към паметта за Холокоста се разиграва точно така, както и показната загриженост за съдбата на Израел [44]. Поради това еврейските организации в САЩ бързо простиха и забравиха изказването на Рейгън, който в момент на умствена слабост на войнишкото гробище в Битбург през 1985г. заяви, че погребаните там немски войници (включително и войници от Вафен СС) - "са същите жертви на нацизма, както и затворниците от концентрационните лагери". През 1988, една от най-известните организации, занимаващи се с Холокоста-центърът Симон Визентал, обяви Рейгън за "хуманитарист на годината" за неговата постоянна подкрепа на Израел, а през 1994 г. той получи от произраелската АДЛ награда под названието "Факел на свободата" [45].

Обаче не простиха и забравиха толкова бързо по-отдавнашното изявление на достопочтения Джеси Джексън, който през 1979 г. че " до болка е уморен да слуша за Холокоста." Еврейския елит на Америка никога не престана с атаките срещу Джексън, не толкова за "анти-семитските изявления", колкото за подкрепата му за палестинците (Сиймър Мартин Липсет и Ърл Рааб) [46]. В случаят с Джексън играеше роля и допълнителен фактор- той представлява частта от избирателите, с които Американските еврейски организации са в конфликт от края на 60-те години.

И в хода на тези конфликти Холокоста се оказва мощно идеологическо оръжие.

Не мнимата слабост и изолация на Израел и не страхът от втори Холокост, а доказаната на практика сила на Израел и неговия стратегически съюз със Съединените щати накара еврейският елит да вдигне оборотите на машината на индустрията на холокоста след юни 1967г.. Новик дава, макар и непреднамерено най-доброто доказателство за верността на този извод. За да докаже, че американската политика към Израел се определя от съображения за държавност, а не в памет на нацисткото "окончателно решение", той пише: "Когато споменът за Холокоста все още беше много пресен в умовете на американските лидери - за първите 25 години след края на Втората световна война, подкрепата за Израел от страна на Съединените щати е минимална ... Не когато Израел се смята за слаб и уязвим, а след това, когато по време на Шестдневната война се доказва неговата сила, помощта на САЩ за Израел се промени и от капки се превърна в порой. "[47]. Този аргумент важи с еднаква сила и за еврейския елит на Америка.

Индустрията на холокоста също така се поддържа и от вътрешни източници. Забелязва се неотдавнашна поява от една страна, на "политика на осъзнаване на своята идентичност" и от друга - на "култура на приемане ролята на жертва". В смисъл, идентичността може да се основава и на определена история на потисничество, съответно с което, евреите търсят своята етническа идентичност в Холокоста.

Но от всички групи, които претендират за ролята на жертви, включително черни, латиноамериканци, американските индианци, жените, гейовете и лесбийките, само евреите не са в определения кръг на американското общество. В действителност, политиката на осъзнаване на идентичността и Холокоста са били в състояние да се разпространят сред американските евреи не заради статута им на жертви, а именно, защото те не са жертви.

Когато след Втората световна война бариерите на антисемитизма бързо паднаха, евреите в Съединените щати постигнаха изключителна сила и власт. Според Липсет и Рааб, доходът на глава от населението сред евреите е почти два пъти по-висок, отколкото сред неевреите, 16 от 40-те най-богати американци са евреи, 40% от американските нобелови лауреати в природните и икономически науки са евреи, както и 20% от професорите от големите университети и 40% от партньорите във водещите правни кантори в Ню Йорк и Вашингтон. Списъкът продължава [48]. Съзнанието за своята принадлежност към еврейството не пречи на успеха - то е предпоставка за успех. Както много евреи дистанцирали се от Израел, докато беше в тежест за тях отново станаха ционисти, когато той придоби стойност, така се дистанцираха и от своя етнически произход, докато той бе в тежест, и отново станаха евреи, когато това стана изгодно.

Общественият успех на американските евреи - главният и може би, единственият принцип на вярата в новопридобитата им идентичност като евреи. Кой би посмял още да спори, че евреите са "богоизбраният народ"? В книгата си "Една нация: Американските евреи и животът им днес" Чарлз Зиберман - още един "възроден евреин" - възторжено пише с типичния си маниер: "Евреите не биха били хора, ако нямаха никаква представа за своето превъзходство като цяло"- за американските евреи е изключително трудно да се откажат напълно от чувството си за превъзходство, колкото и да се опитват да го потиснат." Както пише авторът на романи Филип Рот, всяко еврейско дете наследява "не е сбор от закони, не съвкупността от това, което са го учили, не езикът и накрая не и Господ Бог", а особен вид психология, която може да бъде изразена с думите: "Евреите са подобрите" [49]. Както скоро ще видим Холокоста е негативния вариант на прехваления им успех- той служи да потвърди еврейската богоизбраност.

До 70-те години антисемитизмът престана да бъде важна черта от американския живот. Въпреки това, еврейските лидери започнаха все по-силно да вдигат тревога твърдейки, че американските евреи са изправени пред епидемия от виртуален "нов антисемитизъм" [50]. Основното доказателство за разследването на АДЛ ("посветено на всички онези, които са умрели просто защото са евреи") се отнася до Бродуейския мюзикъл "Исус Христос - суперзвезда" и едно списание, което окарикури Кисинджър като "въртящ опашка подлизурко, страхливец,

тиранин, парвеню, злобен манипулатор, безнадежен сноб и безпринципен кариерист "- като това дори е меко казано[51].

Еврейските организации в Америка, разигравайки истерията около "новия антисемитизъм", преследват няколко цели. Те повишават значението за съществуването на Израел като на последно убежище в случай, че на американските евреи им потрябва такава. Освен това, воплите на еврейските организации, под предлог, че се борят с антисемитизма, принудиха спонсорите към по-щедри дарения.. "Антисемитът- забелязал веднъж Сартр - е обречен на факта, че той не може да живее без враг, когото иска да унищожи" [52]. Тази фраза ще остане точно толкова вярна, ако се изтълкува и охарактеризира с помощта на еврейските организации. След като антисемитизма става дефицит, през последните години се изостри съперничеството между големите еврейски организации, специализирани в областта "защита на евреите"- особено между АДЛ и центъра Симон Визентал [53]. Между другото опасностите, като уж заплашват Израел имат същата цел - изтискване на пари от спонсори. Завърнал се се от пътуване до Съединените щати, известният израелски журналист Дани Рубинщайн разказва: "Според много хора от еврейството е важно, постоянно да се дава отпор на външните заплахи срещу Израел ..., Израел е нужен на еврейското присъствие в Америка само като жертва на жестока арабска агресия. За такъв Израел може да намери подкрепа, спонсори, пари ... Всеки знае, че половината от официалните такси събирани в Америка от "United Dzhuish Appil" в името на Израел, отиват в еврейските организации в САЩ. Възможен ли е по-голям цинизъм ? Както ще видим, спекулациите на индустрията на Холокоста със "нуждаещите се негови жертви " е най-новата и отвратителна проява на този цинизъм [54].

Основната причина за биенето на тревога, предупреждаваща за заплаха от антисемитизма е различна. Когато американските евреи са достигали големи успехи в кариерата и живота, те политически постепенно са преминавали в дясно. Въпреки, че по културните въпроси като сексуалният морал и абортите продължават да заемат позиция вляво от центъра, по отношение на политиката и икономиката, евреите стават все по-консервативни [55]. Завоят надясно, е придружен от затварянето на вътрешни проблеми. Евреите са престанали да отчитат интересите на своите по-бедни бивши съюзници и все повече изразходвали средствата си само за еврейските нужди. Тази нова ориентация на американските евреи [56] се проявява във все по-напрегнати отношения между евреи и негри. Традиционно борели се заедно с черните срещу дискриминацията на социални групи в САЩ, много евреи в края на 60-те години напускат Съюзът за борба за граждански права когато, както отбелязва Джонатан Кауфман, "целта на движението за граждански права е изместена от изискванията на политическата и правната равнопоставеност, към искането за икономическо равенство". За същото си спомня и Шерил Грийнбърг: "Когато движението за граждански права са достигнали на Север-областта, в която са живели най-либералните евреи, въпросът за интеграцията прие съвсем различна окраска. Евреите сега изразяваха своята загриженост ползвайки по-скоро класова, отколкото расовата терминология и се отдръпнаха толкова бързо, колкото и белите християни от възприемането като упадък на техните училища и тяхната област. " Кулминацията на този процес стана дългата стачка на учителите в Ню Йорк през 1968 г., когато учителският профсъюз, в които значителна роля играят евреите, се противопостави на черните активисти на Общността, които се бореха за контрол над училищата, където положението се влошаваше. В коментарите за тази стачка често се споменава за прояви на антисемитизъм, както и изблици на расизъм от еврейската страна (признаци на това в по-малка степен са били наблюдавани и в навечерието на стачката). В последно време еврейските организации и журналисти положиха огромни усилия за премахването на програмите за интеграция на малцинствата. На показният процес във Върховния съд - процесът на Де Фънис (1974) и Бейк (1978) - АЕК и АДЛ- несъмнено изразяващи чувствата на по-голямата част от евреите се противопостави на тези програми, както е записано в преписът от съдебния процес [57].

Еврейският елит, агресивно защитавайки своите групови и класови интереси, заклеява всяка опозиция на своята неоконсервативна политика като

"антисемитска". Както заяви лидерът на АДЛ- Нейтън Пърлмутер, "подмолният антисемитизъм" в Америка се състои от политически инициативи, които са в ущърб на "еврейските интереси", като например интеграция на малцинствата, намаляване на бюджета за отбрана и неоизолационизъм, както и борбата срещу използването на ядрената енергия. Дори и реформата на изборите в коледжите попадна в тази категория [58].

Решаващата роля в тази идеологическа офанзива е била предназначена за Холокоста. Съвсем ясно е, че воплите за преследване в миналото, имат за цел да предпазват от критика днес. Като предлог за противодействие срещу интеграцията на малцинствата, дори и евреите препращат към "квотна система", от която те самите са пострадали в миналото. Освен това, антисемитизмът в рамките на догмата на холокоста се разбира като напълно ирационална омраза към евреите от страна на неевреите. Това изключва възможност враждебността към евреите да бъде обоснована реално с конфликт на интереси (повече за това по-долу). Поради това, позоваването на Холокоста е трик, който цели да се лиши от основателна причина всяка критика към евреите - източникът на такава критика може да бъде само патологичната омраза.

Точно както организираното еврейство си спомни за Холокоста, когато мощта на Израел достигна най-високата си точка, така те си спомниха за него и тогава, когато американските евреи достигнаха върха на властта. При това, те лъжливо уверяват, че евреите, точно тук и днес са изправени пред втори холокост. Благодарение на това, американските евреи могат да заемат героични пози, оказвайки натиск. Норман Подгорец подчерта новата еврейска решимост след Юнската война- "да се противопоставят на всеки, който по какъвто и да е начин, в каквато и да е големина и по каквато и да е причина се опитва да ни навреди" [59]. Точно както въоръжените до зъби от Съединените щати израелци смело показват на непокорните палестинците къде им е мястото и американските евреи искат непокорните негри също да знаят мястото си.

Да мобилизират всички, които поне до известна степен могат да се защитават сами: това е реалното съдържание на култивираната от американското еврейство смелост.

Глава 2. Измамници, търгаши и история

"Съзнанието Холокост" – отбелязва известният израелски автор Боас Еврон - не е нищо друго освен "официално пропагандно задълбаване, непрекъснато повтаряне на определени ключови думи и създаване на лъжлив мироглед". На практика всичко това не е насочено към това да разберем миналото, а към това - да се манипулира настоящето. Холокостът сам по себе си не е част от конкретна политическа програма. С позоваване на него могат да мотивират критиките към подкрепата за израелската политика. Според думите на г-н Еврон "чрез идеологически манипулации, споменът за изстребването на евреи от нацистите може да се използва като мощно оръжие в ръцете на израелското ръководство и евреите в други страни" [1]. От нацисткия Холокост направиха ХОЛОКОСТЪТ.

Две основни догми формират основната конструкция наречена Холокост:

- 1) Холокостът е напълно уникално историческо събитие,
 - 2) Холокостът – бележи кулминацията на ирационална, вечна омраза към евреите.
- В навечерието на Юнската война през 1967, тези две догми изобщо не играеха роля в обществените дебати и въпреки че те станаха основните елементи на литературата за Холокоста, те не фигурираха в първите научни статии за масовото

унищожение на евреи от нацистите [2]. От друга страна, тези две догми, се основават на важните направления на юдаизма и ционизма.

След Втората световна война нацисткия геноцид отначало не е разглеждан като случай, свързан единствено с евреите – да не говорим за уникално историческо събитие. Именно еврейските организации в Америка положили всички усилия, за да се представи като всеобщо бедствие. Само, че след Юнската война, нацисткото "окончателното решение" беше основно преформулирано. Първото и най-важното твърдение, възникнало следствие от войната през 1967 г. стана и емблематично за американското еврейство - припомня Якоб Нейснер - лежеше на факта, че "Холокоста е ... уникален и няма аналог в историята на човечеството" "[3]. В обяснителната си статия историкът Дейвид Стенард осмива "малкото производството на Холокоста, което с цялата си енергия и усърдие на теологически фанатизъм защитава уникалността на еврейският опит" [4]. Но догмата за уникалността изобщо няма смисъл.

На най-основно ниво- всяко историческо събитие е уникално, тъй като се случва в един определен период от време и пространство. Всеки исторически процес има както свои отличителни черти, така и общи с други процеси. Необичайното в Холокоста се явява това, че уникалността се счита за абсолютна. Кое още историческо събитие може да се определи като уникално от тази гледна точка? За Холокоста се запазват само неговите отличителни черти, които включват този случай към особено специална категория. При това никой никога не обяснява защо много общи черти се считат без значение.

Всички автори на книги за холокоста са съгласни, че ХОЛОКОСТЪТ е уникален, но много малко от тях, ако изобщо има такива, могат да се съгласят защо е уникален. Всеки път, когато се отхвърли аргумент в полза на уникалността на Холокоста, вместо него се излиза с нов. Жан-Мишел Шомон забелязва по повод тези разнообразни, противоречащи и опровергаващи се един друг аргументи: "Нивото на познания не се увеличава. За да стане по-добре, отколкото в случая с предишния аргумент, всеки път се започва от нулата [5]. С други думи, конструкцията на Холокоста, неговата уникалност се счита за даденост, която може да се докаже, но не може да бъде опровергана - това е равносилно на отричане на Холокоста. Проблемът е възможно да се заключава в предположенията, а не в доказателствата. Дори ако Холокостът беше уникален, какво значение би имала тази разлика? Как би се променило съзнанието ни, ако масовото изстребление на евреи от нацистите не беше първото, а четвърто или пето от серията от аналогични катастрофи?

Последен в лотарията за уникалност на Холокоста реши да влезе Стивън Кац, автор на книгата "Холокостът в исторически контекст." В първият том на изследването си (от общо три планирани тома), Кац се позовава на близо 500 заглавия, прави пълно почистване на човешката история, за да докаже, че Холокоста е уникален по силата на факта, че никога преди, нито една държава е организирана със съзнателно намерение и по систематичен начин към физическо унищожаване на всички мъже, жени и деца от един определен народ. " Кац обяснява тезата си: " Изключителното събитие Ф има свойство С . Събитията Д и Ф могат да имат общи свойства А,Б,Д...Х ..., но не и С. Главен се явява фактът, че С се явява свойство само на Ф. П без С - това не е Ф. По определение- от това правило не се допускат никакви изключения. Д, имащо общите с Ф свойства- А,Б,Д...Х ..., може да бъде в едно или друго отношение подобно на Ф, но тъй като нашето определение е уникално, всички или част от събитията Д, които нямат свойството С, не могат да бъдат Ф. В своята цялост могат да са повече от Ф, но без С, никога не могат да бъдат Ф ". Преведено на обикновен човешки език, това означава, че историческо събитие, което е с уникална характеристика е уникално историческо събитие. За да се избегне объркване Кац допълнително обяснява, че използва термина "феноменологичен" не е в смисъла на Хусерл, не в смисъла Шютц, не в смисъла Шелер, не в смисъла на Хайдегер и не в смисъла на Мерло-Понти. В превод: Сътвореното от Кац е феноменална безсмислица. [6]. Дори ако основната теза на Кац беше подсилена от солидна основа (а то не е), с това би било доказано, че Холокостът е с една уникална характеристика. Наистина, би било

удивително, ако нещата не стояха по друг начин. Шомон стига до заключението, че проучването на Кац – това е "идеология", маскирана в "научно" облекло [7]. Само един котешки скок (авторът си играе с името "Katz", което означава "котка.") разделя твърдението, че Холокоста е уникален от твърдението, че Холокоста няма рационално обяснение. Ако няма съпоставими с Холокоста исторически събития, той просто се извисява над историята. И така - Холокостът е уникален защото е необясним и е необясним, защото е уникален.

Новик нарече тази мистификация "канонизация на Холокоста", а Ели Визел - най-опитният специалист в тази област. За Визел, както правилно отбелязва Новик - Холокостът - това е наистина "мистериозна" религия. Визел подчертава, че Холокостът "отвежда в мрака", "отхвърля всички отговори", "е извън историята, от другата страна", "не може нито да се обясни, нито да се опише", "не може да бъде образно представен"; Холокостът - е "унищожаването на историята", той бележи "промяна в космически мащаб." Само оцелелият проповедник (да се чете "само Визел") е квалифициран да проникне в неговата мистерия. Тъй като тази мистерия, както сам признава Визел "е невъзможно да се предаде", "ние не можем доре да говорим за това". Така, за стандартен хонорар от \$ 25000 (плюс лимузина с шофьор) Визел заявява в речите си, че "тайната" на Освиенцим – това е "истина, затворена в мълчание" [8].

От тази гледна точка, рационалното разбиране на Холокоста води до неговото отрицание, така както рационалният подход отрича уникалността и мистерията на Холокоста. А да се сравни Холокостът със страданието на другите, според Визел е "абсолютно предателство към еврейската история" [9]. Преди няколко години беше публикувана една пародия в един ню-йоркски таблоид със сензационно заглавие: "Майкъл Джексън, 60 милиона други, загинали в ядрен холокост." В писмата на читателите веднага се появи гневният протест на Визел: "Как някой е посмял да нарече случката от вчера Холокост", "имало е само един холокост!" Доказвайки, че пародията се среща и в реалния живот, в новите токове на своите спомени, Визел осъжда Шимон Перес за това, което той каза за "два холокоста на нашия век: Аушвиц и Хирошима". [10], но ако Холокоста не може да сравни с нищо и е неразбираемо уникален, как тогава той може да има световно значение?

Споровете за уникалността на холокоста са безплодни. Твърдението, че холокоста е уникален с времето придоби формата на "интелектуален тероризъм" [11] (Шомон). Всеки, който използва обичайните сравнителни методи за научни изследвания, първо трябва да направи 1001 уговорки, за да не му хвърлят после обвиненията, че описва холокоста като "тривиално събитие" [12].

Подтекстът за уникалността на холокоста включва разбирането му като единственото по рода си уникално зло. Страданията на другите, без значение колко са ужасни, просто не могат и да се сравняват. Проповедниците на уникалността на холокоста отхвърлят подобни заключения, но техните възражения звучат неискрено. [13].

Твърденията, че холокоста е уникален са интелектуално безплодни и морално недостойни, но те продължават да се повтарят. Въпросът е защо? На първо място-уникалните страданията обосновават уникални претенции. С нищо несравнимото злото на холокоста не само разделя евреите от другите, но както пише Яков Нойснер, позволява на евреите да "предявяват претенции към тези други" Едуард Александър вижда в уникалността на холокоста "морален капитал" и "евреите трябва да декларират претенцията си за владение на тази ценна собственост" [14].

Уникалността на холокоста, тези "претенции към другите", този "морален капитал" служи като прекрасно алиби за Израел. "Доколкото страданията на евреите са толкова уникални, - подчертава историкът Петър Болдуин - това увеличава моралните и емоционалните претенции, които Израел може да предяви на другите страни" [15]. Така, според Натан Глейзър холокоста, както той акцентира върху уникалността на евреите, им дава "правото да се считат за особено застрашена категория и да предприемат всички възможни мерки, необходими за тяхното оцеляване" [16]. Типичен пример: всяко съобщение за решението на Израел да разработи ядрени оръжия, като със заклинание призовава призрака на холокоста [17], като, че ли и без това Израел вече не е на път да се превърне в ядрена сила.

Тук играе ролята още един фактор. Утвърждаването на уникалността на холокоста също така е и утвърждаване на еврейската уникалност. Не страданията на евреите от холокоста са толкова уникални, а фактът, че са страдали именно евреите. Или: холокоста – това е нещо специално, защото евреите са нещо специално. Исмар Шорш-ректор на духовната еврейска семинария, остро критикува претенциите за уникалност на холокоста като "безвкусна, светска версия на теорията за богоизбраността" [18]. Точно толкова яростно- както тезата за уникалност на холокоста- Ели Визел защитава и тезата за уникалност на евреите. "При нас всичко е различно" "евреите са онтологически необикновени" [19]. Холокостът – това е кулминацията на хилядолетната омраза на неевреите, свидетелство не само за с нищо несравнимите страдания на евреите, но също така и за тяхната уникалност. "По време и след Втората световна война- пише Новик- едва ли някой в правителството на САЩ и извън него разбира думата "изоставяне на евреите". Но след юни 1967 година настана обрат." Мълчанието на света", "безразличието на света", "изоставените евреи "- това бяха основните теми в дискусиите за холокоста [20].

При изграждането на холокоста, кулминацията на хилядолетната омраза към евреите стана усвоеното от ционистите кредо - Хитлеровото "окончателно решение". Евреи умирали, защото всички неевреи, било то престъпници или техни пасивни съучастници, искали тяхната смърт. Както утвърждава Визел- "свободният и цивилизован свят предаде евреите на техните палачи". От едната страна са изпълнителите, убийците, а от другата тези, които мълчаха" [21]. Но няма нито едно доказателство, че всички неевреи са били подбудители към убийство на евреите. Постоянните опити на Даниел Голдхаген да докаже разновидност на това твърдение в книгата си "Доброволци на Хитлер" изглеждат комично [22]. Но целта е постигането на политически печалби. Може между другото, да се констатира, че теорията за "вечен антисемитизъм" облекчава живота на антисемитите. Аренд обяснява в книгата си "Елементи и произход на тоталитаризма". Това, че антисемитската история професионално се ползва от този термин не изисква обяснение- това дава най-добро оправдание за всяка жестокост. Ако е вярно, че човечеството винаги се е стремело да унищожи евреите, убиването на евреи щеше да е нормална човешката дейност, а омразата към евреите - реакция, която дори не трябва да се оправдава. Най-изненадващо и водещо до объркване в хипотезата за вечния антисемитизма е това, че тя се споделя и от най-обективните и почти всички еврейски историци "[23].

Догмата на холокоста за вечната омраза към евреите се използва като оправдание за нуждите на еврейската държава и да обясни враждебното отношение към Израел. Еврейската държава - това е единствената защита от неизбежен нов разгар (неизбежно) на убийствен антисемитизъм, който стои зад всяко нападение срещу еврейската държава и зад всяка отбранителна маневра срещу нея. Писателката Синтия Озик обяснява критиката към Израел: "Светът иска да унищожи евреите ... той винаги е искал да ги унищожи " [24]. Ако светът наистина иска да унищожи евреите то наистина е чудо, че те са все още живи и дори не гладуват, за разлика от по-голямата част от човечеството.

Тази догма служи за индулгенция на Израел. Ако неевреите непрекъснато се стремят да унищожат евреите, евреите имат неограниченото право да се защитават с всякакви средства, в това число агресия и изтезания, като всичко от тяхна гледна точка се свежда до едно- законна самоотбрана. Боас Еврон осъжда теорията на вечната омраза към евреите и отбелязва по този повод, че като резултат "от превантивната мярка се развива параноя". Този манталитет предварително прощава всяко нехуманно третиране на неевреи, тъй като според преобладаващата митология "тъй като при изстреблението на евреите всички народи си сътрудничат с нацистите, следователно по отношение на другите народи и на евреите е позволено всичко "[25].

Антисемитизмът на неевреите не само е неотстраним от конструкцията на Холокоста, той също така е и ирационален. Голдхаген далеч надхвърля дори и ционисткия (да не говорим за нормалният научен) анализ, когато той изрази мнение, че антисемитизмът "няма нищо общо с реалните евреи", "не е отговор на

действията на евреите, подложени на обективна оценка", " няма нищо общо с действията на евреите и познаването на техните реални и характерни свойства. Представата на неевреите за евреите - патологични и фантастични. "Воден от ирационални доводи, антисемитът - пише Визел- просто се възмушава от факта, че евреинът съществува" [26]. "Всичко, което евреите правят или не правят, не само няма нищо общо с антисемитизма - критично отбелязва социологът Джон Мъри - но даже всеки опит да се обясни антисемитизма с качествата на самите евреи, се квалифицира като пример за антисемитизъм" [27]. Тук разбира се, не става въпрос за оправдание на антисемитизма или, че евреите сами са си виновни за престъпленията извършени срещу тях а само, че антисемитизмът се разраства в определен исторически контекст, когато се сблъскват различни интереси.

"Талантливо, добре организирано, а също така и проспериращо малцинство може да предизвика конфликти, породени от обективно напрежение между групите - обяснява Исмар Шорш - и тези конфликти често "се опаковат в антисемитски стереотипи" [28].

Ирационалният характер на антисемитизма на неевреите произлиза от ирационалният характер на Холокоста. Хитлеровото "окончателното решение" се лишава от каквото и да е рационалност - това беше "зло заради злото", "безсмислено" масово убийство, кулминацията на антисемитизмът на неевреите, така че същността на този антисемитизъм не може да бъде обяснен рационално. Тези тезиси, като цяло, така и поотделно, не могат да издържат дори повърхностна критика [29]. Въпреки това, от политическа гледна точка същите тези аргументи носят големи ползи.

Тъй като догмата на холокоста напълно игнорира ролята на самите евреи, тя обезпечава на Израел и американските евреи имунитет срещу всякаква законна критика. Враждебността на арабите и афроамериканците - са "по принцип, а не реакция към някоя обективна оценка на действията на евреите" (Голдхаген) [30]. Визел - " хилядолетия, сме били непрекъснато под заплаха. Но защо? Без каквато и да е причина". А ето как той обяснява враждебността на арабите към Израел- "За това, което сме, и че защитаваме нашата родина- Израел, за дълбочината на вътрешния ни живот, на нашите най-съкровени мечти. Нашите врагове се опитват да ни унищожат, като се опитват да унищожат Израел "[31]. Или враждебността на негрите към американските евреи: "Тези хора, които ние вдъхновихме за борба, вместо благодарност ни нападат. Ние сме в много опасна ситуация. Отново всички ни виждат като изкупителна жертва . Ние помогнахме на негрите, ние винаги сме им помагали. Чувстваме съжаление към черните. Има едно нещо, на което те трябва да се научат от нас - на благодарност. Нито един народ в света не може да бъде толкова благодарен както нас, нашата благодарност е вечна "[32].

Догмата на холокоста за вечната омраза към евреите подкрепя допълнително и догмата за уникалността на Холокоста. Ако Холокоста е кулминацията на тази омраза, това означава, че преследването на неевреите в епохата на Холокоста са били просто нещо странично и преследването на неевреи през цялата история – със съвсем епизодичен характер. От тази гледна точка, страданието на евреите в епохата на Холокоста е уникално.

И накрая , страданията на евреите са уникални още и защото самите евреи са уникални. Холокостът с нищо не може да се сравни, защото той е нелогичен. Главна причина за него е силно ирационална, общочовешка страст. Нееврейският свят мрази евреите, защото им завижда. Както пишат Натан и Рут-Ан Пърлмутер, антисемитизмът е генериран от "завист и злоба, защото евреите изместват християните от пазара ... множеството не много талантиливи християни са ядосани на по-малобройните но по-талантиливи евреи" [33]. По този начин Холокостът потвърждава, макар и негативно, богоизбраността на евреите. Тъй като евреите са по-добри или с повече късмет, те навличат върху себе си гнева на неевреите, и те ги убиват.

В кратка бележка Новик изразява своето предположение, как би могла да изглежда една дискусия за Холокоста в Америка, ако Ели Визел не беше основен тълковател на тази тема [34]. Да отговорим на този въпрос е лесно. До юни 1967 версията на Бруно Бетелхайм, бивш затворник от концентрационен лагер, за

универсалността на тази напаст намери жив отклик сред американските евреи, а след Юнската война дръпнаха Бетелхайм на заден план, а на авансцената излезе Визел. Направиха го толкова известен, защото беше идеологически изгодно. Уникалността на страданията на евреите (уникалността на евреите, вечно виновните неевреи), вечно невинните евреи, безусловната защита на Израел (безусловната защита на еврейските интереси). Ели Визел: ето какво е Холокост.

Значителна част от литературата за Хитлеровото "окончателно решение", доколкото в нея се проповядват основните догми на холокоста, няма никаква научна стойност. В областта на изследванията на холокоста, в действителност намираме много глупости и явни измами. Особено депресиращо изглеждаше културната среда подкрепяща същата тази литература.

Първата голяма измамана свързана с Холокоста, е книгата "Оцветената птица" на полският емигрант Йежи Косински [35]. Както самият той появява, написал е тази книга на английски "за да бъде в състояние да пише безпристрастно, без емоционалните асоциации, които винаги му причинява родния език. Всъщност, всички части може би са написани (засега не е ясно дали са), написани на полски език. Тази книга е представена като автобиографичен разказ за Косински, за скитанията на самотното дете из полските села по време на Втората световна война. В действителност, Косински е живял през войната при родителите си. Лайтмотивът на книгата – садистични сексуални изтезания извършвани от полското селячество. Читателите, запознали се с тази книга преди публикуването и се шегуваха, че тя трябва да се класифицира като "хард порно" и представлява "плод на ума на побъркан садомазохист". Почти всички разказани епизоди Косински е изсмукал от пръста си. Полските селяни, сред които е живял, той представя като пламенни антисемити. "Бий евреите! Бий копелета!" - викат в книгата му. В действителност семейството на Косински е подслонено от полски селяни въпреки, че са знаели, че това е еврейско семейство и ако това се разкрие, ги чакат своите ужасни последствия.

В списание "Ню Йорк Таймс бук ривю" Ели Визел възхвалява книгата като "един от най-добрите "обвинения към нацизма", "написана с дълбока искреност и сантименталност." Синтия Озик по-късно каза, че веднага е разбрала, че Косински е еврейин оцелял от Холокоста. Дори когато по-късно Косински беше разкрит като ненадминат литературен измамник, Визел продължи да го обсипва с похвали за неговото "забележително произведение" [36].

Книгата на Косински стана един от основните текстове на Холокоста. Тя бе бестселър получил награди, беше преведена на много езици и преподавана във висши училища и колежи. Косински пътува изнася лекции и нарича себе си "по-евтиния Ели Визел" (тези, които не могат да смогнат на таксите Визел, а "мълчанието" е скъпо - се обръщаха към него). Дори когато най-накрая го разобличиха, "Ню Йорк Таймс" продължаи да го защитава твърдейки, че Косински е жертва на комунистически заговор [37].

Друг пример за измама - "Фрагменти" на Бинямин Вилкомирски [38], безсрамно плагиатство от халтурния кич на Косински. Както Косински, Вилкомирски описва себе си като самотно дете, което и онемява, израснал в дом за сираци и едва по-късно открива, че е еврейин. Подобно на книгата на Косински, "Фрагменти" е една глуповата история на едно наивно дете, чиито мисли са заети само с най-необходимото, поради което описанието за време и място се размиват. Както и в книгата Косински, всяка глава на "Фрагменти" завършва с оргия от насилие. Косински определя книгата си като "бавно размразяване на ума", Вилкомирски своята - като "възстановени спомени." [39]

"Фрагменти" е измислица от началото до края, но стана архетип на спомените за Холокоста. Те започват с описание на концентрационен лагер, където всеки надзирател е безумно, садистично чудовище, което с наслада разбива черепа на новородените еврейски бебета. Но класическите спомени от нацистките концентрационни лагери съвпадат с това, за което говори бившата затворничка от Аушвиц- д-р Ела Лингенс-Райнер: "садистите бяха малко, не повече от 5-10%" [40]. Но в литературата за Холокоста е обратното, подчертава се садизмът на всички германци. Това има две цели: "документира" уникалната ирационалност на

Холокоста и фанатичния антисемитизъм на злодеите.

"Фрагменти" заема специално място, тъй, като в тази книга се говори по-малко за живота в епохата на Холокоста, отколкото за следващия период. Малкият Бинямин, осиновен от швейцарско семейството трябвало да преживее нови мъки. Той е затворен в един свят, който отрича холокоста. "Сега ти трябва да го забравиш, да го забравиш като ужасен сън - казва майка му. - Това беше само един кошмар. Трябва да забравиш всичко." "В тази страна - възмушава се той - всички постоянно говорят, че трябва да забравя, че това никога не се е случило, че само ми се е присънило. Но те знаеха всичко за него!"

Дори и в училище, "момчетата ме сочат с пръсти, заплашват ме с юмруци и викат: "Ти всичко си измислил! Това не се е случило. Лъжец! Побъркан идиот!" (нима тези момчета не са били прави?) Всички нееврейски деца се бяха обединили срещу бедния Бинямин, биеха го скандирайки антисемитски лозунги, а възрастните бяха добавени още към мъките му казвайки- "Всичко това си го измислил. "

Бинямин преживява феномена на Холокоста под влияние на горчиво отчаяние. "Лагерът е все още там, той е само скрит и добре замаскиран. Хората свалиха униформите и облякоха хубави дрехи, за да не ги разпознаят. Само леко им намекни, че може да се окаже, че си евреин и ще видиш- това са същите хора. И аз съм сигурен, че те могат да убиват и без униформа. "Фрагменти" е нещо повече от преклонение към догмата на холокоста, това е последното доказателство- дори и в неутрална Швейцария, всички неевреи искат да убиват евреи.

"Фрагменти" е станала класика в литературата за Холокоста. Книгата е преведена на десетина езика и получи еврейската национална награда за книги, наградата на списание "Джуиш Куортърли" и наградата в памет на Шоа. Звезда на документалистиката, основен лектор на конференции и семинари посветени на Холокоста и събирач на дарения за музея на Холокоста в САЩ- Вилкомирски бързо се превърна в знак на Холокоста.

Даниел Голдхаген, който възхвалява "Фрагменти" като "малък шедевър", стана главен защитник на Вилкомирски в академичните среди. И обратно, известните историци като Раул Хилберг, отдавна говореха, че "Фрагменти" и лъжлива книга. Когато измамата беше разкрита, Хилберг зададе правилните въпроси- "Как можа тази книга да излезе от няколко издателства като спомени. Как можаха да изпращат покани на този г-н Вилкомирски от музея на Холокоста в Съединените щати и от престижни университети? Защо не се контролира качеството на материалите за Холокоста, преди те да бъдат публикувани?" [41]

Вилкомирски- половината мечтател, половината шарлатанин, както се оказа прекарал цялата война в Швейцария. В допълнение- той изобщо не е евреин. Въпреки това, индустрията на Холокоста продължава да вика:

Артур Самуелсън (издател): "Фрагменти" е една хубава книга. Неправилно е само само да се считат за документална. По-скоро бих я отнесъл към категорията на художествената литература. Да описва неправдите в нея - това е добре за автора".

Карол Браун Джейнуей (издател и преводач): "Нека повдигнатите обвинения са верни, но спорът не е за подлежащите на проверка емпирични факти, а реалностите на духовния живот- душата е невъзможно да се контролира" [42].

Има още. Израел Гутман е един от ръководителите на мемориала Яд Вашем, и преподавател по иврит в Еврейския университет. Освен това, той самият е бил затворник в Аушвиц. Според Гутман, "не е толкова важно," измислица ли е "Фрагменти", или не. "Вилкомирски е описал историята, която без съмнение той дълбоко е почувствал. Той не е измамник. Той дълбоко е преживял тази история в душата си. Неговата болка е истинска." Ето защо, без значение дали той прекарва войната в концентрационен лагер или швейцарска хижа- Вилкомирски не е измамник ако "болката му е истинска". Това са аргументите на бивш затворник от Аушвиц, който стана експерт по Холокоста. За такива аргументи всеки друг би заслужил презрение. Гутман можем само да съжаляваме.

Списание Ню Йоркър озаглавява статията си за разкриването на тази измама "Кражбата на Холокоста". До вчера възхваляваха Вилкомирски за неговите истории за злите неевреи, а сега самият него го клеймят като още един лош неевреин. Вината винаги е в неевреите. Да, Вилкомирски е измислил своето минало. Но

истината е, че индустрията на Холокоста въз основа на лъжливо приемане на историята и в името на идеологически цели, беше готова да похвали измислиците му. Това беше още един "преживял холокоста", който чакаше да бъде открит.

През октомври 1999 г. след като изтегли "Фрагменти" от книжарниците, немското издателство публикувало книгата на Вилкомирски публично оповести, че неговият автор не е бившето еврейско сираче, а роденият в Швейцария Бруно Десекер. Разбрал, че играта е загубена Вилкомирски упорито продължава да настоява: "Аз съм Бинямин Вилкомирски!" Само месец по-късно американското издателство Шокен премахна "Фрагменти" от списъка си. [43].

Сега за помощната литература за Холокоста. Отличителната характеристика на тази литература е мястото, което заема в нея "Арабската връзка". Въпреки че Йерусалимският мюфтия, както пише Новик в 4-томната "Енциклопедия на Холокоста" (издател - Израел Гутман) [43А]: "не играе съществена роля в Холокоста", му приписва главната роля. И на мемориала Яд Вашем името на мюфтията стои най-отгоре в списъка на организаторите на Холокоста. Посетителят е оставен да заключи, - пише Том Сегев - че унищожаването на евреи от германците и арабската враждебност към Израел имат общи черти. По време на службата в памет на жертвите на Аушвиц, на която присъстваха духовници от всички вероизповедания, Визел възрази само за наличието на мюсюлмани: "Да не забравяме... Хадж Амин ал Хусейни- мюфтията на Ерусалим, приятелят на Химлер? Между другото, ако този мюфтия играе такава важна роля в "окончателното решение", може да се запитаме защо Израел не го е осъдил като Айхман? След войната той живее съвсем открито и в непосредствена близост- в Ливан [44].

Особено в началото на злополучната израелска инвазия в Ливан през 1982 г., когато израелските пропагандистки изявления бяха подложени на унищожителна критика, "новите историци"- апологети на Израел отчаяно се опитваха да очернят арабите както нацистите. Известният историк Бърнард Луис посвети на нацистката идеология в арабските страни цяла глава от своята "кратка история на анти семитизма" и цели три страници в "Кратка история на Близкия изток през последните 2000 години". От либералния фланг на Холокоста, Майкъл Бърнбаум от Вашингтонският музей на холокоста великодушно призна, че "хвърлянето на камъни от разярени от присъствието на Израел палестински младежи ... не са синоним на нацистките нападения срещу невъоръжени цивилни евреи" [45].

Последното голямо холокост- шоу беше книгата на Даниел Голдхаген "Доброволни палачи на Хитлер." В рамките на няколко седмици след излизането и всеки голям вестник отпечата една или няколко рецензии за нея. "Ню Йорк Таймс" публикува серия от статии, в които книгата на Голдхаген се възхваляваше като "една от малкото нови творби, които заслужават да се нарекат постижения" (Ричард Бърнстейн). Бяха продадени половин милион екземпляра на тази книга, набелязан бе и нейния превод на 13 езика. Списание Тайм пише за нея, като най-коментиранията и втората по важност специална книга за годината [46].

Ели Визел, позовавайки се на "забележително изследване" и "пълнота на доказателствата, въз основа на огромен брой документи и факти", нарече книгата на Голдхаген "великолепен принос към разбирането на холокоста." Израел Гутман я похвали, защото тя "отново ясно повдига главните въпроси, които се игнорират в голяма част от научните изследвания на Холокоста." Голдхаген получи катедра за Холокоста в Харвардския университет, започва да излиза в медиите в рамо до рамо с Визел и бързо се превърна в задължителен участник в туристическите пътувания с лекции за Холокоста.

Централната теза на книгата на Голдхаген е една от обичайните догми на холокоста: подбуждан от патологична омраза, немския народ се възползва от предоставената от Хитлер възможност да се убиват евреи. Дори и водещият експерт на Холокоста- Йехуда Бауер, който преподава иврит в Еврейския университет и е един от ръководителите на мемориала Яд Вашем, временно възприе тази догма. Няколко години преди това, Бауер пише за духовната нагласа на нацистките престъпници: "Евреите са убивани от хора, които в по-голямата си част не са изпитвали към тях истинска омраза ... Германците не трябва да мразят евреите, за да ги убиват." Само, че в наскоро появилата се рецензия на книгата, Бауер пък

твърди обратното: "Най-радикалната проява на кръвожадни настроения господстваха през 30-те ... Когато започна Втората световна война, повечето германци до такава степен се отъждествявали с режима и неговата антисемитска политика, че вербовката на убийците не беше проблем. " Когато го попитаха за това несъответствие, Бауер отговори: "Аз не виждам никакво противоречие между тези две изказвания" [47].

Въпреки, че има елементите на научните изследвания, книгата "Доброволни палачи на Хитлер" представлява само сборник от садистично насилие. Не е изненада, че Голдхаген толкова яростно защитава Вилкомирски: "Доброволни палачи на Хитлер" е същата като "Фрагменти"- базира се на научни препратки. Книгата на Голдхаген е пълна с груби грешки при тълкуването на източниците и с вътрешни противоречия и е лишена от всякаква научна стойност. В книгата "Нация на изпитание" Рут Бетина-Бърн има документални доказателства, показващи какъв халтурчик е Голдхаген. Последвалия конфликт по поучителен начин показва как функционира индустрията на холокоста.

Бърн, водещ световен авторитет по архивите, към която Голдхаген се обръща за съвет, е публикувала своите критични забележки- първо в кеймбриджския "Хисторикъл Ревю". Отказвайки покана на списанието за пълно опровержение, Голдхаген се обърна към водеща лондонска адвокатска кантора, която да обвини Бърн и издателя- Кеймбридж университет прес в "сериозни клеветнически твърдения." Адвокатите на Голдхаген поискаха извинение, отричане от критиката на Бърн и гаранции, че тази критика няма да се повтори и заплашиха, че "ако писмото бъде направено публично достояние, това ще увеличи обезщетението". [48].

Глава 3. Двойният налог

Първоначално терминът "преживели холокоста" се отнася само за травмирани от пребиваването в гетата и в концентрационните лагери хора, където е бил използван робски труд. Броят на тези преживели холокоста в края на войната обикновено се наброяват около 100000 [1]. Сега от тях се предполага, че са останали живи само една четвърт. Тъй като венецът на мъченичеството се считаше пребиваването в лагерите, много евреи оцелели от войната и преследвани на други места, също започнаха да говорят за себе си, че са оцелели от лагерите. В тази лъжа има друг силен мотив - материалният. Следвоенното правителството на Германия е готово да заплати обезщетение само за тези евреи, които са били в гета или лагери. Ето защо, много евреи си измислиха съответното миналото за да отговорят на това изискване. [2]. "Ако всеки който твърди, че оцелял в лагерите казва истината - често казваше майка ми – кого тогава е убил Хитлер?"

Много учени се съмняват в достоверността на показанията на оцелелите. "Голям процент от грешките, които намерих в работата си - признава Хилберг - се дължи на факта, че се доверих на свидетелства на очевидци." Дори и Дебора Липщадт, работеща в индустрията на холокост иронично отбелязва, че оцелели от холокоста често твърдят, че в Аушвиц върху тях е експериментирал самият Йозеф Менгеле [3]. В допълнение към ненадеждността на спомените трябва да се посочат и други причини, които правят съмнителни историите на много от оцелелите от Холокоста. Тях ги почитат като светци и не се осмеляват да им задават въпроси. И най-нелепите твърдения минават без коментари. В своите прославени мемоари Ели Визел си спомня как малко преди освобождаването му от Бухенвалд, когато той е на 18 години- чете "Критика на чистия разум" (не се смейте!) на идиш. Дори да не говорим за фактът, че според собственото му признание през тези години Визел не е имал никаква представа за граматиката на този език, "Критика на чистия разум"

никога не е била превеждана на идиш [*] ". Визел си спомня с много подробности за "мистериозен учен - талмудист", който за негова голяма изненада "за две седмици овладя унгарския език." За едно еврейско списание Визел каза, че "често започвал да преграква или да губи гласа си," когато в тишината силно рецитирал книгите си. Пред репортер на "Ню Йорк Таймс" разказваше, че веднъж на Таймс скуеър го е ударило такси. "летях още цял квартал. Сблъсъкът стана на ъгъла на Бродуей и 45-та улица, а линейката ме качи на 44-та улица. "Аз говоря истината, без разкрасяване - въздъхва Визел - иначе не мога" [4].

През последните години тълкуването на понятието "преживели холокоста" се е променило. То се отнася не само за тези, които са пострадали при нацистите, но и за тези, които успяват да избягат това страдание. То включва например, повече от 100000 полски евреи, които след настъпването на нацистите в Полша са избягали в Съветския съюз. Но тези, "които са живели в Русия ще бъдат третирани по същия начин като останалите граждани на страната - отбелязва историкът Леонард Динерщайн – тогава те, както и оцелелите от концентрационните лагери изглеждаха като живи трупове" [5]. Един сътрудник събщи чрез уебсайта на Холокоста, че въпреки че прекарва цялата война в Тел Авив счита себе си преживял Холокоста, защото баба му умира в Аушвиц. Според Израел Гутман Вилкомирски е оцелял от Холокоста, защото неговата е "истинска болка". Службата на израелския премиер Нетаняху наброява почти един милион "преживели холокоста", които са все още живи. Лесно е да се разбере основната причина за това инфлационно преразглеждане. Трудно е да се предявяват нови по-големи претенции за обезщетение за вреди, ако само шепа жертви на холокоста са оцелели. Главните съучастници на Вилкомирски по един или друг начин се включиха към мрежата за репарациите. Детската му приятелка от Аушвиц "Малката Лаура", получила пари от швейцарска фондация на Холокоста, въпреки че в действителност е родена в Америка и е редовен участник в сатанински култове. Неговите основни израелски покровители са работили или в организации, които се занимават с обезщетения за Холокоста, или получили финансова подкрепа от страна на тези организации [6].

Въпросът за компенсациите ни позволява да вникнем в индустрията на Холокоста от уникална перспектива. Както вече бе споменато, Германия като съюзник на САЩ в Студената война беше набързо реабилитирана, а нацистският холокост- забравен. Въпреки това, в началото на 50-те години на Германия влезе в преговори с еврейски организации и подписа с тях споразумение за обезщетение. До днес тя е платила около \$ 60 милиарда и то почти без принуда.

Да вземем за сравнение Америка. В резултат на войната на САЩ в Индокитай са били убити 4-6 млн. мъже, жени и деца. "След като американците напускат Виетнам е необходима спешна помощ. Като пише един историк:" в южната част са били унищожени от 9000 от 15000 села, 10 милиона хектара земеделски земи и 5 милиона хектара гори, убити 1,5 милиона животни . Съгласно оценките, след края на войната имаше 200000 проститутки, 879000 сираци, 181000 инвалиди и 1 млн. вдовици. Всичките шест индустриални града в северната част са били сериозно повредени, както и центровете на провинции и райони, както и 4000 от 5800 земеделски общности. " Въпреки това президент Картър отказва да плати каквото и да е обезщетение и заяви, че "унищожаването е взаимно". Уилям Коен, министър на отбраната при президента Клинтън заяви, че не вижда необходимост за каквото и да е обезщетение за вреди свързани с войната, тъй като по негово мнение , "и двете страни са страдали от нея. От тази война белези разбира се, останаха и у нас "[7].

В рамките на три различни споразумения, подписани през 1952 г., правителството на Германия се задължи да изплати обезщетение на еврейските жертви. Отделно лица, които са имали правото да подадат иск са получили пари, съгласно федералния закон за обезщетение (Bundesentschädigungsgesetz). Специално споразумение с Израел имало предвид изплащане на обезщетения за адаптация и рехабилитация на няколко стотин хиляди еврейски бежанци. Едновременно с това правителството на Германия е договаряло финансово уреждане с Конференцията за еврейски иски срещу Германия- главната от всички по-големи еврейски организации като Американския еврейски комитет, Американския еврейски конгрес,

Съвместния комитет за разпределение и други. Предполага се, че на тази конференция в течение на 12 години са платени \$ 10 млн., или \$ 1 милиарда по текущи цени за тези еврейски жертви на нацистите, които не са попаднали под Закона за обезщетение [8]. Майка ми беше пример в това отношение. Тя оцелява във Варшавското гето, концентрационния лагер Майданек и принудителен трудов лагер в Ченстохова, и Скажиско-Камена и получи от правителството на Федералната република 3500 долара. Но други еврейски жертви (много от които в действителност изобщо не са били жертви), получиха от Германия доживотни пенсии, което в крайна сметка в размер на няколко стотин хиляди долара. Парите, отпуснати на Конференцията по исканията са били предназначени за тези еврейски жертви, които са получили съвсем минимална компенсация.

Правителството на Германия се стремеше да сключи с Конференцията по исканията такова споразумение, че парите да отиват изключително до лицата, които са получили недостатъчно обезщетение от Германия. Конференцията показва възмущение от факта, че нейните добри намерения се поставят под въпрос. След като беше постигнато споразумение, Конференцията публикува съобщение за медиите, в което подчерта, че парите ще бъдат използвани за нуждите "на евреите преследвани от нацисткия режим", чиито проблеми не се решават от съществуващите и от предлаганите закони. В последното споразумение. За окончателно съгласие Конференцията поиска пари за реабилитация на еврейските жертви и тяхното устройване по нови места.

Конференцията за вземания бързо "анулира" споразумението. В явно нарушение на буквата и духа му, тя започва да хвърля пари не за реабилитацията на еврейските жертви, а да се възстановяване на еврейските общности. Една директива на конференцията, дори е забранила да се дават пари директно на отделни лица. Но тя даде класически пример за самообслужване, правейки изключение с две категории жертви: равини и "видни еврейски лидери", получиха индивидуални плащания. Обединените в рамката на Конференцията по исканията, организациите са изразходвали голяма част от парите за финансиране на своети любими проекти. Що се отнася до еврейските жертви, то до тях пари достигаха само косвено или случайно, ако въобще са достигали [9]. Големите пари по хитър начин баха прехвърлени на еврейските общности в арабския свят и облекчиха емиграцията на евреи от Източна Европа [10]. Освен това, с тяхна помощ се създаваха музеи и катедри за холокоста, както и мемориалът Яд Вашем, който плащат с пенсиите си "праведните неевреи." [11]

Неотдавна, Конференцията по исканията се опита да прибере денационализираните еврейски имоти в бившата Източна Германия на стойност няколко милиона долара. Тъй като Конференцията беше подложена на атаки от страна на измамни евреи от тези и други злоупотреби, равин Артур Херцберг саркастично заяви: "става дума не за справедливостта – борбата е за пари. Когато германците или швейцарците откажат да платят обезщетение- гневът на еврейските организации не познава граници. Но когато еврейски елити ограбват евреите, оцелели от нацистите, не възникват никакви етически въпроси: става дума само за пари.

Покойната ми майка получи общо 3500 долара а тези, които взеха участие в разпределението на репарациите сграбчиха големите парчета.

Годишната заплата на Саул Каган- бивш дълговременен първи секретар на Конференцията по исканията достига 105000 долара. Междувременно като съпредседател на управата на една Ню Йоркска банка е осъден по 33 обвинения за разхищаване на пари и кредити (присъдата беше отменена чак след няколко обжалвания). Алфонс Д'Амато-бившият сенатор от Ню Йорк, поддържа претенциите на "жертвите на холокоста" към немски и швейцарски банки срещу такса от \$ 350 на час плюс текущите разходи. За своя труд е получил за първите 6 месеца 103000 долара. Преди това Визел публично го е похвалил за неговото "съчувствие към еврейските страдания." Лорънс Игълбъргър- министър в правителството на Буш, получава като председател на Международната комисия по застрахователните искове за времето на Холокоста заплата от 300000 долара на година. "Плащат ми добре - каза Елън Щайнберг от Световния еврейски конгрес – но тези парите са повече от компенсирани. Фактът, че майка ми получи за шест години страдание при

управлението на нацистите толкова, колкото Каган получава за 12 дни, Игълбърър - за 4 дни, а Д'Амато - за 10 часа [12].

Но наградата за най-предприемчив търгаш на холокоста трябва да отиде, разбира се у Кенет Бялкин. В продължение на десетилетия той е един от най-известните еврейски лидери в САЩ, водена от АДЛ и е бил председател на Конференцията на председателите на водещите еврейски организации в САЩ. В момента Бялкин представлява "за голяма сума" застрахователното дружество Дженерали, конкуриращо се с комисията на Игълбъргър [13].

През последните години индустрията на холокоста се превърна направо в рекет. Под претекст, че представлява евреите по света- както живи така и мъртви, предявява претенции по цяла Европа към еврейската собственост от времето на холокоста. Достояно наречено "последната глава на Холокоста", това двойно облагане (както на европейските страни така и на законните еврейски ищци) набеляза Швейцария в качеството и на първа жертва. Първо бих искал да разгледам обвиненията повдигнати срещу Швейцария, а след това да се обърна към доказателства и да покажа, че много от тези обвинения не само се базират на измама, но по-скоро трябва да бъдат насочени срещу онези които са ги повдигнали, а не срещу онези към които са предявени.

По време на честването на 50-годишнината от края на Втората световна война през 1995 г., швейцарският президент официално се извини за това, че Швейцария не е дала убежище на евреите по време на масово им унищожаване от нацистите [14]. Тогава отново започнаха дискусии за стоящия от дълго време въпрос за еврейските активи, депозирани преди и по време на войната в швейцарски банки. Един израелски журналист се позова на някакъв документ (както се оказа по-късно, невярно изтъркуван), който бил доказвал, че в швейцарските банки все още стоят еврейски сметки от времето на Холокоста в размер на няколко милиарда долара [15].

Световният еврейски конгрес- организация, която се намираше в упадък, след като не успя да обяви Курт Валдхайм за военнопръстъпник, се хвана за тази нова възможност да покаже мускули. От по-рано беше ясно, че Швейцария ще стане лесна плячка. Малко хора симпатизират на богатите швейцарски банкери в противопоставянето им на "нуждаещите се жертви на Холокоста". Но най-важното е, че швейцарските банки са много чувствителни към икономически натиск от страна на САЩ [16].

В края на 1995 г. Едгар Бронфман- председател на СЕК и син на официален член на Комисията по еврейските претенции и равин Израел Сингер, генерален секретар на СЕК и магнат в областта на недвижимите имоти, се срещнаха с швейцарски банкери [17]. Бронфман- наследник на заводът за алкохолни напитки Сигрем (личното му богатство се оценява на 3 млрд. долара), по-късно доложил на банковия комитет на Сената, че той говори "от името на еврейския народ, както и на онези 6 милиона души, които не могат да говорят" [18]. Швейцарските банкери съобщиха, че са успели да намерят само 775 непотърсени банкови сметки с общ обем \$ 32 милиона и предложиха тази сума да бъде взета като основа за водене на преговори със СЕК, която сума комитетът отхвърли като недостатъчна. През декември 1995 г., Бронфман обедини усилията си със сенатор Д'Амато. Тъй като Д'Амато е с много нисък рейтинг, а предстоят избори за Сената, той използва тази възможност да повдигне авторитета си в очите на еврейската общност и да получи гласове и политическата подкрепа на нейните спонсори.

Преди да поставят окончателно швейцарците на колене, СЕК мобилизира всички институции на холокоста, в това число на Американския музей на холокоста и центъра Симон Визентал. Също както и мобилизира целото политическо ръководство на САЩ: президентът Клинтън, който приключи враждата си с Д'Амато (заради "случаят Уайтуотър" чиито изслушвания все още продължаваха), 11 правителствени агенции, Конгреса, губернаторите на щатите и еврейските общности в цялата страна. Натиск упражняваха и двете партии, както и държавните служители, които един след друг се присъединяваха към обвиненията срещу "коварната Швейцария". Индустрията на холокоста използва банковите комитети на Конгреса в качеството им на трамплин за да започне безсрамна кампания на оклеветяване. Тази

клеветническа кампания се водеше непрекъснато благодарение и на услужливата и лековерна преса- винаги готова да изкара на първа страница всяка, дори най-смешната история, стига тя да е свързана с Холокоста. Грег Рикман- старши съветник на Д'Амато по въпросите на законодателството се похвали в доклада си, че швейцарските банкери са принудени да "се явят пред съда на общественото мнение, където ние определяме дневният ред и сме на практика едновременно съдиите, заседателите и изпълнителите на присъдата." Том Бауър, един от главните експерти в антишвейцарската кампания, нарече "изслушването", което поиска, че Д'Амато, "ефемизъм, означаващ показан процес или таен съд "[19].

Като говорител срещу Швейцария излезе търговския директор СЕК Алън Щайнберг. Основната му задача е да се разпространява дезинформация. Боуер пише: "оръжието на Щайнберг беше внушаването на страх чрез всякакви нови неприятни разобличавания и повдигането на безсмислени обвинения. Докладите на ОСС (американски тайни служби по време на Втората световна война), често основаващи се на слухове и ненадеждни източници и които в продължение на години историците считаха просто клюки, изведнъж започнаха да стават напълно достоверни и да привличат вниманието на широката общественост. "Банките са най-малко заинтересовани от антирекламата - каза равин Сингър- ще продължим до тогава, докато банките кажат : "Стига. Искане компромис". Загрижен да попадне под прожекторите равин Марвин Хир- ръководител на центъра Симон Визентал, които също взе участие в тази кампания, направи сензационното изявление, че швейцарците държали еврейски бежанци в " трудови лагери". (Заедно със сина и съпругата си Хир ръководи центъра Симон Визентал като семейна фирма- през 1992 г. всичките Хир заедно са получили 520000 долара. Този център е известен с това, че в своя музей устройва изложби на теми като "Дахау се среща с Дисниленд" и с успех се използва сензационни сплашващи методи за изстискване на дарения.) "Под открития от медиите кръстосан огън, в който се смесват истина и предположения, факти и фантазия - признава Итамар Левин- е лесно да се разбере защо толкова много швейцарци вярват, че страната им е станала жертва на някакъв международен заговор "[20].

Кампанията бързо се превърна в клевета срещу Швейцария. Така пише Бауер в типичния си стил в проучване, поръчано от щаба на Д'Амато и центъра Симон Визентал, че "страна, чиито граждани се хвалят на съседите си със завидно богатството, съвсем съзнателно се е обогатила с еврейското злато" и че "тихите банкери от красивата, чиста и неутрална Швейцария безсрамно гонят печалби", което "безчестие е свързано с културния кодекс които е доминирал над швейцарците в защита на имиджа и благосъстоянието на нацията", че швейцарците имат "инстинкт за големи печалби (нима само швейцарците?), че" личният интерес е от първостепенно значение за швейцарски банки"(като че ли само за швейцарските), че" малката сплотена група на швейцарските банкери става все по-алчна и неморална "и че" швейцарски дипломати са били експерти в маскиране на задкулисни маневри (нима само швейцарски те?), че " извиненията и отстъпките не са швейцарските традиции" (а у нас е иначе?), че "алчността на швейцарците е невероятна", че "основните характеристики на швейцарският характер е смиреност и лицемерие", че "зад външната вежливост се крие слой на упорита праволинейност, а след това -- егоистично неразбиране на гледните точки на всички други "+, швейцарците са не само груб народ, които не е създал един художник, а след Вилхелм Тел – нито един герой и държавник, но също така и непочтено сътрудничили с нацистите, възползвайки се от геноцида" + .

(Забележка: цитатите, отбелязани с + ги няма в немското издание на книгата на Бауър "Злато". Те са взети от английското издание "Нацисткото злато"- Ню Йорк, 1998, стр. 240 и 334.)

И така нататък. Рикман показва "по-дълбоко истината за Швейцария:" "Дълбоко в тях, може би дори по-дълбоко отколкото те си мислят, съществува латентна арогантност срещу свои и срещу чужди. Както и да се стараят, те не могат да скрият лошото си възпитание "[21]. Много от тези обиди имат забележителна прилика с антисемитски изказвания по адрес на евреите.

Основната тема според подзаглавието на английското издание на книгата на Бауър

беше - "продължилият 50 години заговор между швейцарци и нацисти, целящ да се откраднат милиарди от евреите в Европа и от жертвите на холокоста." Според една формулировка превърнала се в мантра- това представлява "най-голямата кражба в историята". Индустрията на холокоста, когато става дума за евреите, винаги използва превъзходна степен - най-лошото, най-голямото и т.н.

Отначало индустрията на Холокоста заявяваше, че швейцарските банки систематично отказват на законните наследници на жертвите на холокоста достъп до исканите сметки на стойност 7-10 млрд. долара. "За 50 години - пише списание Тайм в уводна статия - в швейцарските банки действаше обща инструкция: да се мамят и гонят наследниците на жертвите на холокоста, ако се интересуват от сметките на своите мъртви роднини." Във връзка с инструкциите за тайната на депозитите приети от швейцарските банки през 1934г., в частност да се гарантира, че нацистите не могат да получат парите от еврейските вложители, Д'Амато се разумува пред комитета по банките на конгреса: "Нима не е ирония на съдбата, че именно системата насърчаваща хората се да си откриват сметки, именно инструкциите за тайната на депозитите- впоследствие беше използвана, за да откаже на тези хора и техните наследници правото им на наследство? "Тази система бе извратена, изкривена и се превърна в своята противоположност."

Бауер, задъхан от вълнение разказва как е било открито решаващото доказателство за швейцарското коварство по отношение жертвите на холокоста: "Късметът и упоритата работа помогнаха да намерим ценна информация, която потвърди справедливостта на искането на Бронфман. В един доклад на тайните служби в Швейцария от юли 1945 се споменава, че Жак Залмановиц- собственик на "Сосиете Женерал де Сюрвеянс- нотариална кантора занимаваща се с продажба на имоти и в контакт с балканските страни, притежава списък от 182-ма еврейски клиенти, доверили му 8,4 млн. швейцарски франка и около 90 000 долара, преди те да се преместят от балканските страни в Швейцария. Докладът посочва, че евреите все още не са получили обратно собствеността си. Рикман и Д'Амато бяха във възторг. В своя доклад Рикман също отбелязва това "доказателство за швейцарските престъпления". Но в този конкретен контекст, нито единия, нито другия споменава, че Залмановиц е еврейин (каква е реалната стойност на тези твърдения, ще видим по-долу) [22].

В края на 1996 г. изказване на няколко възрастни еврейски жени и един мъж пред банковата комисия на Конгреса е подадено като върнуващо доказателство за нарушаване на правото от швейцарските банкери. Но както пише Итамар Левин- главен редактор на най-големия икономически вестник на Израел- почти нито един от тези свидетели "не даде реални доказателства за съществуването на депозити в швейцарски банки." За засилване на театралния ефект от тези свидетелства, Д'Амато призова като свидетел Ели Визел. В речта си, която по-късно често се цитира, Визел увери, че е бил шокиран - да, да, шокиран! - като научава, че организаторите на холокоста ограбвали евреите преди да ги убият: "В началото си мислехме, че окончателното решение е мотивирано единствено от отровна идеология. Сега знаем, че те не просто искаха- колкото и ужасно да звучи само да избиват евреите- на тях им трябваша бяха еврейските пари. Всеки ден научаваме повече за тази трагедия. Има ли болката граници? Има ли граница наглостта? " Разбира се, не е новина, че нацистите ограбваша евреите- голяма част от публикуваното от Раул Хилберг през 1961 фундаментално изследване "Унищожаване на европейските евреи"- е посветена на ограбването на евреите от нацистите [23].

Твърдеше се също, че швейцарските банки са касирали депозитите на жертвите на холокоста и методично унищожавали най-важните документи с цел покриване на следите, при което тези мерзости правили само по отношение на евреите. Ето какво обвинение към Швейцария хвърли по време на изслушване и членът на сената Барбара Боксер -"Нашата комисия няма да търпи двойната игра на швейцарските банки. Не ни разказвайте приказките като - "какво търсите още" - защото вие сте унищожили документите" [24].

За съжаление "пропагандната стойност" (по думите Бауър) на престарелите еврейски ищци, обвинили Швейцария в предателство бързо се изчерпа. Тогава

индустрията на холокоста се опита да раздуе нов скандал. Медии се нахвърлиха върху златото, закупено от Швейцария като твърдяха, че това злато нацистите са заграбили от централните банки на Европа по време на войната. И въпреки, че се представяше като изумително откритие в действителност се оказа стара новина. Артър Смит- автор на образцово изследване по този въпрос каза по време на изслушване в Камарата на представителите: "Цяла сутрин и цял ден слушам за неща, които в основните си характеристики са до голяма степен известни от няколко години, и съм изумен, че много от тях се представят за новост, за сензация. Но участниците в тези дискусии се интересуват от сензации, а не от информация. Когато се нахвърля достатъчно кал, можеше да се разчита, че Швейцария ще отстъпи. [25].

Единствения наистина нов иск е, че швейцарците зъзнателно са провеждали операции със "златни жертви", т.е. закупуване на големи количества злато, което нацистите са заграбили от жертви на концентрационните лагери и претопено в кюлчета. "СЕК - пише Бауър - търсеше емоционален въпрос, който ще свърже холокоста със Швейцария." Всъщност това ново разобличаване на швейцарското коварство бе разглеждано като божи дар. "Малко картини могат да бъдат повълнуващи - продължава Бауър - от изтръгваните златни коронки от разкривените усти на мъртвите евреи, извадени от газовите камери на лагерите за унищожение." "Фактите са много, много тревожни, - заяви Д'Амато с тон на обвинител при изслушване в Камарата на представителите- защото те показват кражба на активи от домовете и банковите сметки на собствениците им и иззетите от тях в лагерите на смъртта златни часовници, гривни, рамки за очила и коронки. "[26].

Обвиняваха Швейцария не само, че възпрепятства достъпа до сметките на жертвите на холокоста и провеждане на операции с награвеното злато, но че те, заедно с Полша и Унгария мамели евреите. Идеята беше, че парите от непотърсени швейцарски сметки, принадлежащи на граждани на Полша и Унгария (не всички от тях са евреи), Швейцария е обърнала в своя собственост под формата на компенсации за национализирана швейцарска собственост от техните правителства. Рикман го нарече "потресаващо откритие, което измъква от швейцарците почвата изпод краката им и предвещава буря." Но тези факти са добре известни и публикувани в американски юридически списания още в началото на 50-те години. Въпреки това, под воплите на медиите съответстващата сума скочи до един милион долара по текущи цени [27].

Още преди първото заседание на сената за непотърсени сметки през април 1996 г., швейцарските банки се съгласиха да се създаде анкетна комисия и да приеме заключенията и. Тази комисия, съставена от известни личности наброяваше 6 члена- по трима от Световната ционистка организация по възмездяване щетите и от асоциацията на швейцарските банки и бе водена от Пол Волкер- бивш председател на Федералния резерв на Съединените щати. През май 1996 г., тя публикува официално "Меморандум за разбирателство". В допълнение, правителството на Швейцария назначи през декември 1996 г., "независима комисия от експерти", начело с Жан-Франсоа Бержие. Тя включваше и известният израелски експерт по холокоста Саул Фридлендер. Нейната задача бе да проучи операциите със злато между Швейцария и Германия по време на Втората световна война.

Комисиите все още не започнали работа, индустрията на холокоста се нахвърли на Швейцария, принуждавайки я да склучи финансово споразумение. Швейцарците протестираха- тяхното естествено изискване бе да се изчакат резултатите от работата на комисиите- в противен случай това е просто "изнудване и шантаж". СЕК изигра своя изпитан коз и започна да обрисова в тъга в мизерия състоянието на "нуждаещите се жертви на холокоста". "Моят проблем е времето, което ще е необходимо" - обясни Бронфман пред банковия комитет на Камарата на представителите – "и аз трябва да се грижа за всички тези жертви на холокоста, които все още са живи". Естествено е да се запитаме- защо този скърбящ за тяхната участ милиардер, сам не вземе временни мерки за облекчаване на техните нужди? Когато швейцарците предложиха да се споразумеят за на 250 млн. евро, Бронфман избухна: "Никакви подаяния. И аз сам мога да дам толкова пари." Въпреки това- не даде. Още повече, че Швейцария се договори през февруари 1997 г. да създаде

специален фонд от \$ 200 милиона за нуждаещите се жертви на холокоста за да помогне на хората- особено на тези в нужда, като временно решение докато комисиите не приключат работата си. (Този фонд все още разполагаше с пари, когато комисиите на Волкер и Берже представиха своите доклади.) Но натискът на индустрията на холокоста върху швейцарското правителство не само, че не намалю, а дори се усили. Когато Швейцария отново помоли да се изчака с разрешаване на проблема докато комисиите не представят резултатите от работата си – в края на краищата СЕК първи потърси това морално удовлетворение – тази морба не беше чута. С чакане на резултатите, индустрията на холокоста може само да загуби: ако в резултат на това, само малко от претенциите се окажат легитимни, това би подкопало доверието в действителността на обвиненията срещу швейцарските банки. Ако се намереха законни претенденти (дори и да са много), Швейцария би била длъжна да заплати обезщетение само за тях, а не на еврейските организации. Друга мантра на индустрията на Холокоста гласи, че при търсенето на обезщетение "става дума за истина и справедливост, а не за пари." Швейцарците се шегуват с това, че става дума не за пари, а става въпрос за повече пари [28].

Индустрията на холокоста не само нагнетяваше обществената истерия, но и координираше двойната стратегия, според която чрез "постоянен натиск" (Бауър), Швейцария да бъде заставена да се подчинява- с помощта на колективни иски и икономически бойкот. В началото на октомври 1996 Едуард Фейгън и Робърт Суифт, подадоха от името на Гизела Вейсхаус (чийто баща малко преди смъртта си в Аушвиц казва, че е инвестирал парите си в швейцарски банки, но след войната отказали претенциите и) и "други, намиращи се в същото такова положение" - първи колективен иск на обща стойност \$ 20 милиарда. Две седмици по-късно центъра Симон Визентал е упълномощил адвокатите Майкъл Хаусвелд и Мелвин Вайс да предявят втори колективен иск, а през януари 1997 г., на Световния съвет на ортодоксалните еврейските общности предявиха трети. Всичките три иска постъпиха при американският съдия Едуард Корман в окръжният съд в Бруклин. Най-малко една страна от процеса осъди тази тактика - Адвокат Серхио Карас от Торонто: "Колективните иски само предизвикат масова истерия и провокират силна реакция от страна на Швейцария. Те само подклаждат мита за еврейските адвокати, които искат само пари." Пол Волкер обоснова възражението си към колективните иски: "Те са вредни за нашата работа, може би дори я правят неефективна. Но индустрията на Холокоста не е прие сериозно тези възражения, даже получи допълнителен стимул. [29].

Но най-мощното оръжие за пречупване на съпротивата на Швейцария, е икономически бойкот. "Сега борбата ще е много по-мръсна- предупреди през януари 1997 г., Аврахам Бург- председател на Еврейското агентство и израелски боец от първата линия в борбата с швейцарските банки. - Досега ние сдържахме международния еврейски натиск." СЕК започна да планира бойкот през януари 1996 г., Бронфман и Зингер встъпиха в контакт с Алън Хевеши (баща му е виден деятел в АЕК) и Карл МакКол, които водеха финансите, съответно на града и щата Ню Йорк. Заедно те са инвестирали милиарди долара в пенсионен фонд. Хевеши е и председател на Съюза на счетоводителите в САЩ, които инвестира в пенсионен фонд \$ 30 милиарда. В края на януари, на сватбата на дъщеря си Зингер, заедно с Джордж Патаки – губернатор на Ню Йорк, Д'Амато и Бронфман разработват стратегия. "Виждаш ли какъв човек съм- шегува се Зенгер. - Аз работя дори и на сватбата на дъщеря си" [30].

През февруари 1996 г., Хевеши и МакКол изпратиха писмо до швейцарски банки и заплашиха със санкции. През октомври, своята подкрепа публично заяви и губернатор Патаки. През следващите месеци местните власти и държавните власти на Ню Йорк, Ню Джърси, Роуд Айлънд и Илинойс също така приеха резолюции, с които заплашиха да бойкотират швейцарските банки, ако не капитулират. През май 1997 г., град Лос Анджелис първи въведе санкции и отне няколкостотин милиона долара на пенсионни фондове от швейцарски банки. Хевеши бързо организира същите санкции и в Ню Йорк. Само за няколко дни към тях се присъединиха Калифорния, Масачузетс и Илинойс.

"Искам \$ 3 милиарда или повече - заяви Бронфман през декември 1997 г.- за

премахване на всички колективни искове, комисията на Волкер и другите. Междувременно Д'Амато и официални представители на Ню Йоркските банки се опитваха да пречат на дейността на създадената в САЩ непосредствено преди това-Асоциация на швейцарските банки (съюз на най-големите швейцарски банки). "Ако швейцарците продължат и за напред да бъдат упорити, аз ще направя така че всички акционери на САЩ да прекратят своята работа с Швейцария - предупреди Бронфман през март 1998 - Ние сме достигнали точката, където въпросът или ще бъде решен от само себе си или ще последва тотална война." През април, Швейцария започна да се поддава на натиска, но все още се противеше на унижителната капитулация. (През 1997 г., швейцарците изразходваха \$ 500 милиона за отразяване на атаките от индустрията на холокоста.) "Цялото швейцарско общество е засегнато от злокачествено раково образувание – се оплака Мелвин Вайс, един от адвокатите по колективните искове. - Ние им дадохме възможност да се избавят от него с помощта на силна доза облъчване по много ниски цени, но те отказаха. " През юни, швейцарските банки са направили "последна оферта" - 600 милиона долара. Главата на АДЛ- Авраам Фоксман, "шокиран" от наглостта на швейцарците едва успява да сдържа гнева си: "Това предложение е обида към паметта на жертвите, техните роднини и членовете на еврейската общност, които са протегнали ръка към швейцарците с най-добри намерения, заедно да решат този тежък проблем" [31].

През юли 1998 г., Хевеши и МакКол застрашиха с още по-строги санкции. В рамките на няколко дни към тях се присъединиха Ню Джърси, Пенсилвания, Кънектикът, Флорида, Мичиган и Калифорния. В средата на август, швейцарците накрая капитулираха. По предложеното от съдия Корман споразумение по колективните искове швейцария се съгласи да плати 1250 млн. долара. "Допълнителните плащания - се казва в изявление за пресата относно швейцарските банки – имат за цел да се избегне опасността от санкции и дълги и скъпи съдебни процеси" [32].

"В този героичен епос вие бяхте истински пионер - благодари израелския министър-председател Бенямин Нетаняху на сенатор Д'Амато. – Резултатът в дадения случай не е само постижение на материални успехи, но също така е морална победа и тържество на идеи" [33].

Сумата от 1,250 млрд. долара беше предназначена по принцип за три групи: за претендентите по непотърсените швейцарски банкови сметки, за бежанците, на които Швейцария не е предоставила убежище, и жертвите на робски труд, от които швейцарците са се възползвали [34]. Американците искрено се възмущаваха от "коварството на швейцарците", а списъка на аналогичните прегрешения на Америка изглежда точно толкова лошо, и дори още по-лошо. Ще се върна към темата за непотърсените сметки в САЩ. Подобно на Швейцария, по време на Втората световна война САЩ също отказва достъп на еврейски бежанци, опитвали се да избягат от нацистите. Но американското правителство не вижда причина да заплати обезщетение примерно, на еврейските бежанци, намиращи се на борда на злополучния кораб Сейнт Луис. И може ли да си представите реакцията, ако няколко хиляди бежанци от Централна Америка и Хаити, на които е отказано убежище, след като са избягали от подкрепените от Америка "ескадрони на смъртта", поискат обезщетение за вреди. Въпреки че Швейцария е много по-малка от САЩ в размера и ресурсите, по време на масово избиване на евреи от нацистите, тя е прибрала толкова еврейски бежанци (около 20 000), колкото и САЩ [35].

"Единственият начин да се покаят за греховете от миналото- проповядваха за Швейцария американските политици- е осигуряването на материална компенсация". Стюарт Айзенщат- заместник министър на търговията и специален пълномощник на Клинтън по връщане на имотите, описа швейцарските плащания към евреите като "лакмусов тест, показващ желанието на сегашното поколение да приключи с миналото и да поправи грешките от тогава". Въпреки че не трябва да бъдат държани под отговорност за нещата, които са се случили преди много години – признава Д'Амато по време на същото изслушване в Сената - швейцарците са все още "дължни да си дават сметка и да направят това, което е правилно в момента." Президента Клинтън, който публично е подкрепя исканията на СЕК, също счете, че

"ние трябва да приключим с ужасните несправедливости от миналото и да направим всичко възможно да ги поправим." "Историята няма срок на давност - каза председателстващият Джеймс Лич по време на изслушванията в банковия комитет на Камарата на представителите - и миналото не трябва да се забравя." "Ние трябва ясно да разберем - писаха лидерите на двете партии в Конгреса в писмо до министъра - че възмездяването на щетите се приема като доказателство за спазване на основните човешки права и върховенството на закона." В своето послание към швейцарския парламент, държавният секретар Мадлин Олбrait подчерта, че плащайки за еврейските сметки, Швейцария има икономически ползи, които ще обогатят следващото поколение. Така че днес целият свят гледа на швейцарците не като на поели отговорността за действия извършени от техните предци, а като щедро правещи всичко възможно, за да поправят грешките от миналото "[36]. Какви благородни чувства! Само, че когато става дума за възмездяване на вреди понесени от афро-американците през епохата на робството, тези чувства някъде пропадат, а се заменят с подигравки.[37].

Остава неясно какво ще получат от сключеното споразумение "нуждаещите се жертви на холокоста". Гизела Вейсхауз, която първа заяви претенции за непотърсени сметки в Швейцария, отказа услугите на своя адвокат- Едуард Фейгън и го обвини, че я е използвал. Все пак сметката на Фейгън към съда е 4 милиона долара такси. Общо адвокатите поискаха възнаграждение от 15 милиона долара, като много от тях излизаха с разчет от \$ 600 на час. Един адвокат поиска 2400 долара само за това, че е прочел книгата на Том Бауър "Нацисткото злато". Еврейски организации и оцелелели холокоста - съобщава ню йоркският Джуиш уийк - хвърлят ръкавиците и се борят за техния дял от 1.250 милиарда, получени по силата на споразумението със швейцарските банки. "Претендентите и преживелите холокоста настояваха, че всички пари трябва да отиват директно към тях. Но еврейските организации също искат да грабнат парче от пая. Грета Беер, който послужи пред Конгреса на САЩ като главен свидетел срещу швейцарските банки, осъди и арогантността на еврейските организации и помоли съдия Корман: "Аз не искам ме разкъсват като малко насекомо. Въпреки усърдното застъпничество за "нуждаещите се жертви на холокоста", СЕК искат да резервират почти половината от швейцарските пари за еврейски организации и за "повишаване квалификацията" на лицата занимаващи се с холокоста. Ако еврейските организации, "достойни" за това, получат парите, настоя центъра Симон Визентал- " част от тях трябва да отидат в еврейските образователни центрове" Сражавайки се за по-голямата част от пляката, както реформаторите, така и оргтодоксалните групи твърдят, че 6-те милиона мъртви принадлежат точно към техния клон на юдаизма, така че те трябва да получат предимство в плана по използването на финансите. Междувременно индустрията на холокоста принуди Швейцария да сключи споразумение бързо, защото се твърдеше, че времето е решаващ фактор - "всеки ден умират нуждаещи се оцелели от холокоста". Но веднага щом швейцарците подписаха споразумението, внезапно стана чудо и работата престана да бъде толкова спешна. Повече от една година след подписването на споразумението все още нямаше план за разпределение на средствата. Докато най-накрая се реши как да се разпределят парите, всички "нуждаещи се жертви на холокоста" вероятно ще умат. В действителност, до декември 1999 г., истинските жертви са получили по-малко от половината от създадения през февруари 1997 г., \$ 200 милионен фонд-предназначен за нуждаещите се жертви на холокоста. След заплащане на адвокатските хонорари, швейцарските пари се вляха в касите на еврейските организации, "достойни" за това [38].

"Възможно е да не се постигне споразумение - пише Бърт Нейборн- професор по право в Нюйоркския университет и член на адвокатска група по колективните искове пред Ню Йорк Таймс- ако то позволява на швейцарските банки да използват холокоста като доходно предприятие." Пред банковата комисия на Камарата на представителите Едгар Бронфман тротателно заяви, че на швейцарците "не трябва да бъде позволено да се възползват от пепелта на холокоста." От друга страна, Бронфман наскоро призна, че в касата на Световния еврейски конгрес са се натрупали по груба оценка най-малко \$ 7 милиарда от парите, предназначени за

обезщетение [39].

Междувременно бяха публикувани авторитетни доклади за дейността на швейцарските банки и сега можем да преценим дали, както твърди Бауер, това е ", продължилата 50 години, конспирация между нацистите и швейцарците с цел да крадат милиарди от европейските евреи и жертвите на холокоста".

Независимата комисия от експерти (Комисията на Берже), публикува своя доклад на тема "Швейцария и сделките със злато през Втората световна война" през юли 1998 г. [40]. Беше потвърдено, че швейцарските банки са закупили от нацистка Германия злато за около 4 милиарда долара по текущи цени знаейки, че е било ограбено от централните банки на страните от окупирана Европа. По време на изслушването конгресмените са били шокирани от факта, че швейцарските банки извършват сделки с откраднатото имущество и още по-лошо - продължават тази ужасна практика. Един конгресмен посочи, че корумпираните политици пазят своите неправомерно придобити пари в швейцарски банки и поиска Швейцария окончателно да приеме закони срещу "тези тайни трансфери на пари на известни политици или държавни глави, хората ограбили хазните на страните си. " Друг конгресмен обърна внимание на "броя на високопоставените корумпирани правителствени служители и бизнесмени от цял свят, които са намерили убежище в Швейцария, за своите огромни богатства, " третия попита дали швейцарската банкова система се бори срещу новото поколение на мошеници и страните, които те представляват, така както е предоставила убежище на нацисткия режим преди 55 години? "[41] Този въпрос наистина заслужава внимание. Всяка година около 100-200 милиарда долара, натрупани в резултат на политическата корупция, пресичат границите по света и се установяват в частни банки. Само, че обвиненията на банковият комитет на конгреса щяха да имат по-голяма тежест, ако половината от тези "незаконно изнасяни капитали" не стигаха до банки в САЩ, при това с неограниченото благоволение на американското законодателство. [42]. Към тези, които са облагодетелствани от легалното "бягство на капитали" в Съединените щати спадат Раул Салинас де Гортари, брат на бившия мексикански президент и семейството на бившия нигерийски диктатор генерал Сани Абача. "Златото разграбено от Хитлер и неговите съратници - смята Жан Зиглер, швейцарски член на парламента и остър критик на швейцарските банки – по характер не се различава от кървавите пари на диктаторите от третия свет, които сега са в частни швейцарски сметки. Разбойниците на Хитлер убиха милиони мъже, жени и деца, а в страните от третия свят всяка година стотици хиляди деца умират от епидемии и недохранване, защото диктатори са ограбвали техните страни с помощта на швейцарските финансови акули "[43]. Но и с помощта на американските финансови акули също, като дори оставяме настрана един още по-важен аспект- много от тези диктатори са на власт и подкрепят САЩ - те ограбват страните си с благословията на Съединените щати.

Що се отнася конкретно за Холокоста, комисията на Бержие стигна до заключението, че швейцарските банки купували "кюлчета, съдържащи злато което нацистките престъпници грабели от жертвите си в лагерите на смъртта. " Само, че те не са знаели нищо за това: "няма никакви индикации, че вземащите решения в швейцарските банки са знаели, че изпращаните в Швейцария от Райхсбанк кюлчета съдържат такова злато." Комисията оцени стойността на "златото от жертви", което беше купено по незнание от Швейцария, на 134428 долара. По текущи цени - за \$ 1 милион. Тази цифра се отнася до "златото на жертвите"- затворниците в концентрационните лагери, както евреи, така и неевреи. [44].

През декември 1999 г., Комисията Волкер представи своя доклад за непотърсени в швейцарските банки сметки на жертвите на нацистките преследвания [45]. Този доклад се подкрепя с документите, резултат от щателната проверка на банковите книги, която е продължила три години и струвала поне \$ 500 милиона евро [46]. Основната находка, засягаща "действия с непотърсени сметки на жертвите на нацисткото преследване," заслужава да се цитира в подробности:

"По отношение на жертвите на нацисткото преследване, няма доказателства за систематична дискриминация, възпрепятстване на достъпа до сметките, неизпълнение или нарушения на приетите от швейцарското законодателство

правила, регулиращи съхраняването на депозити". Въпреки това, в доклада се критикува поведението на някои банки в обработка на сметките на жертвите на нацистките преследвания. Думата "някои" в последното изречение трябва да се подчертае, тъй като критикта се отнася до дейността на тези конкретни банки с индивидуални сметки на жертвите на нацисткото преследване при положение, че се разследва на дейността на 254 банки за период от около 60г. Към критиката за дейността на някои банки в доклада има и смекчаващи обстоятелства. Докладът посочва още, че има достатъчно доказателства за много случаи, когато банките активно са търсили липсващите притежатели на сметка или техните наследници, включително и на жертвите на холокоста, както и за изплащането на съответните страни дължимите пари от непотърсените сметки.

Тази част завършва с мекият извод, че "Комисията счита, че критиките са важни до там, че документираните действия показват желанието да се учат от грешките от миналото и да не ги повтарят" [47].

В докладът пише също, че Комисията не е в състояние да разгледа всички банкови документи отнасящи се до същия период (1933-45 г.) но смята, че "би било трудно, ако не и невъзможно, без следа да бъдат унищожени документи" и "в действителност няма доказателства за системно унищожаване на записи с цел да скрият предишни действия." Комисията стигна до заключението, че процентът на откритите документи (60%) е наистина невероятен и забележителен, особено предвид факта, че според законите на Швейцария трябва да съхраняват не повече от 10 години [48]. Но докладът категорично заяви- Няма доказателства. За сравнение, нека видим как да се представят резултатите от работата на комисията Волкер в "Ню Йорк Таймс". Под заглавие "Измамни маневри на швейцарските банки", съобщава [49] – "Комисията установи, че няма "решаващи доказателства", че швейцарските банки са оперирали правилно с непотърсени еврейски сметки", въпреки че в доклада е казано ясно, че въобще няма никакви доказателства. В допълнение вестника пише - "Комисията констатира, че швейцарските банки по някакъв начин са успели да загубят следите на ужасно голям брой такива сметки", въпреки че комисията заключи, че съхраненото количество швейцарски документи е "наистина удивително". И накрая, същият вестник твърди, че според Комисията много банки са жестоко отказвали с измамни намерения на членовете на семейството, които са се опитвали да си възвърнат загубената собственост. В действителност, в доклада се подчертава, че само "някои" банки са се държали неправилно, но често има смекчаващи вината обстоятелства, както и в много случаи, в които банки активно търсят притежателите на сметки.

Докладът обвинява швейцарски банки, че при предишни одити на банковите книги за наличие на непотърсени сметки от холокоста, те не са се държали "откровено". Но липсата на такива доказателства може да се обясни с технически фактори, а не с намерение да се скрие нещо [50]. В доклада беше констатирано наличие на 54000 сметки, които е "вероятно или възможно да са свързани с жертвите на нацистките преследвания". Стигнало се е до заключението, че само половината от случаите - 25000 - вероятността е била достатъчно висока, за да оправдае публикуването на имена на сметките. Настоящата стойност на 10000 такива сметки, за които има някаква информация е 170-260 милиона долара. Настоящата стойност на другите сметки е невъзможно да се установи [51]. Общата стойност на непотърсените сметките на холокоста ще излезе вероятно по-голяма от първоначално посочения от швейцарските банки размер на 32 милиона долара, но е далеч по-малко от 7-20 млрд. долара, които поиска СЕК. В изказване пред конгреса, Волкер обърна внимание на факта, че броят на швейцарските сметки, които е "вероятно или възможно" да принадлежат на жертви на холокоста е няколко пъти по-голям от сумата, която е установена при предишни швейцарски разследвания" Но тогава той заяви: искам да подчертая думата "вероятно или възможно", защото с изключение на един относително малък брой от случаите, след повече от половин век не може да се определи със сигурност очевидна връзка между жертвите и титулярите".[52].

За най-взривоопасната работа на на комисията Волкер американските медии не съобщиха: "Заедно с Швейцария- отбелязва комисията- САЩ също са били рай за прехвърляеми еврейски активи в Европа:

"В очакване на военни и икономически трудности, както и преследвания на евреи и други малцинства от нацистите преди и по време на Втората световна война, много хора, включително и жертвите на тези преследвания са счели за необходимо да прехвърлят имуществото си в страни, които бяха смятани за безопасни убежища (предимно в САЩ и Великобритания) ... Колкото и да бе неутрална- Швейцария имаше обща граница със силите на Оста и окупираните от нея страни. Швейцарски банки и други финансови институции в Швейцария, също приеха част от ценностите, които хората искаха да съхраняват на сигурно място. "

Важно допълнение са списъците с "най-предпочитаните дестинации" при превода на еврейски активи в Европа. Най-често се споменават Съединените щати и Швейцария (трето място се заема от Великобритания) [53].

Повдига се въпроса- какво се случи с непотърсените сметки от жертвите на холокоста в американските банки? Банковият комитет на Камарата на представителите призова компетентен свидетел, можещ да свидетелства по този въпрос. Сиймор Рубин- сега професор в Американския университет, е заместник-ръководител на делегацията на САЩ за преговорите с Швейцария след Втората световна война. В допълнение, Рубин е работил под егидата на еврейските организации в САЩ през 1950г. с "група от експерти по живота на еврейски общности в Европа"- за да търсят в банки в САЩ непотърсени сметки от ерата на холокоста. Говорейки в Камарата на представителите, Рубин каза, че стойността на тези сметки (съгласно данните от крайно повърхностни и подборни проверки само в Ню Йоркски банки) е 6 милиона долара. Еврейските организации поискаха тази сума от Конгреса за "нуждаещите се жертви на холокоста " (в САЩ непотърсени сметки при липса на законни претенденти според съществуващите закони биват конфискувани). Рубин по-късно си спомня:

"Първоначалната оценка от \$ 6 милиона бе отхвърлена от потенциални поддръжници на приемането на необходимото законодателство в Конгреса. При първия проектозакон бе обявен лимит от \$ 3 милиона ... В хода на по-нататъшни изслушвания в комисиите, тази цифра падна до един милион, а след това до 500 000 долара. Но дори и тази сума се оспорва от бюджетната комисия, която предложи да бъде ограничена до 250 000 долара. Въпреки това, с приетия закон бе одобрената сума от 500000 долара. "

"Съединените щати - заключава Рубин – са направили много малко за идентифициране на непотърсените имоти при себе си и се съгласиха да платят само 500000 долара тогава, когато швейцарските банки, дори и преди анкетната Волкер предлагаха \$ 32 милиона [54]. С други думи- списъкът на греховете на САЩ е много по-дълъг от списъкът на греховете на Швейцария. Това се подчертава и от фактът, че непотърсените сметки в САЩ- с изключение на един бегла забележка на Айзенщат- не са споменати в съдебното изслушване за швейцарските банки в комисиите на Конгреса. Не е споменато и изказването на Рубин пред камарата на представителите въпреки, че той играе ключова роля в много допълнителни доклади за швейцарски банки. Бауер отделя десетки страници от книгата си за този "кръстоносец от държавния департамент." По време на тези изслушвания, Рубин се отнася скептично към големите суми на непотърсените швейцарски сметки за които се говори. Разбира се, че мнението Рубин- становището на специалист в тази област, бе съзнателно игнорирано.

Защо конгресмените не нададоха вой на протест срещу "предателството" на американските банкери? Членове на банковата комисия на Конгреса, една след друга, гръмко искаха в крайна сметка Швейцарците да плати, но никой не поиска същото от Съединените щати. Нещо повече- един от членовете на банковия комитет на конгреса безсрамно заяви- с одобрението на Бронфман, че "само Швейцария не показва смелост да се изправи срещу своята история" [55]. Не е изненадващо, че индустрията на холокоста не е започнала кампании за разследване на американски банки. Проверка на книгите на нашите банки в такива мащаби, в които се проведе в Швейцария, ще струва на американските данъкоплатци не милиони, а милиарди долари [56]. Дори още преди тя да дойде до края, американски евреи вероятно ще си търсят убежище в Мюнхен. Храбростта има своите граници.

Още в края на 40-те години, когато САЩ започнаха да изискват от Швейцария да

намери непотърсените еврейски сметки, Швейцария протестира и посъветва американците да потърсят първо в собствения си двор [57]. В средата на 1997 г., управителят на Ню Йорк Патаки обяви създаването на Държавната комисия за връщане ценностите на жертвите на Холокоста, който да предяви искания към швейцарски банки. В Швейцария това не направи голямо впечатление и предложиха на Комисията за по-добре да предяви искания към банките в САЩ и Израел, където ще има по-голям успех [58]. И наистина: Бауер казва, че израелските банки след войната, през 1948 г. "отказа да публикуват списъците с непотърсени сметки на евреи", а наскоро бе съобщено, че "за разлика от европейски страни, Израелските банки и ционистките организации се противят на исканията за създаване на международна комисия, която ще определи колко имущество и колко непотърсени сметки има на все още живи оцелели от холокоста и как могат да се намерят тези собственици (Файненшъл таймс). По време на британския мандат европейски евреи купуват земя в Палестина, и откриват там банкови сметки за подпомагане на ционистите или да подготвят своето бъдещо преселване.) През октомври 1998 г., на СЕК и Световната еврейска организация "приеха съвместно решение, че не биха се занимавали с имуществото на жертвите на Холокоста в Израел, тъй като за това е отговорно израелското правителство" (Аарец). Следователно писмата на тези еврейски организации са адресирани до Швейцария, но не и до еврейската държава. В сензационно обвинение срещу швейцарските банки се посочва, че те изискват от наследниците на жертвите на нацистките преследвания смъртния акт. Израелските банки изискват същите доказателства. Но никой дори не намекна за "коварните израелци." Като доказателство, че "между банките в Израел и Швейцария не могат да се правят морални съпоставки", "Ню Йорк Таймс" цитира бивш член на израелския Кнесет: "В Израел това е в най-лошия случай небрежност, в Швейцария е престъпление" [59]. Коментарът е излишен.

През май 1998 г., президентската консултативна комисия по собствеността на жертвите на Холокоста в Америка, беше инструктирана от Конгреса да "предприеме разследване за това, какво е станало с конфискуваното имущество на жертвите от Холокоста и е минало в притежание на федералното правителство на САЩ" и "даде препоръки на президента за това, какво трябва да се направи за връщане на откраднатото имущество на законните му собственици или техните наследници." "Работата на комисията ясно показва – заяви нейният председател Бронфман - че ние в САЩ искаме да се съсредоточим върху такива мащаби на истината, както в други страни." Но работата на Консултативния комитет към президента, чийто бюджет е \$ 6 милиона долара е нещо доста по-различно от струващата 500 милиона проверка на цялата банкова система в страната с безпрепятствен достъп до всички банкови записи [60]. За да се премахнат всички останали съмнения, че Съединените щати са в челните редици на борбата за връщането на еврейската собственост открадната по времето на холокоста, Джеймс Лийч- председател на банковия комитет в Камарата на представителите гордо обяви, че през февруари 2000 г. музеят на Северна Каролина върна една картина на австрийско семейството. "Това подчертава съзнанието на Съединените щати за своята отговорност ... и аз вярвам, че за това е допринесъл нашия комитет" [61].

Въпреки това, за индустрията на Холокоста делото на швейцарските банки е еднакво със страданието на мнимата жертва на холокоста Бинямин Вилкомирски след края на войната - това е само доказателство за неугасимата и ирационална омраза на неевреите към евреите. Този случай- според Итамар Левин- свидетелства за безчувственост дори и на "свободната и демократична европейска държава по отношение на жертвите на най-тежките престъпления в историята, за физическите и психическите им страдания." Едно проучване, проведено от Университета в Тел Авив през април 1997 г., съобщава за "забележителен ръст" на антисемитизма в Швейцария. Но никой не свързва тази нездрава тенденция с това, което индустрията на холокоста принуди Швейцария да плати. "Антисемитизма не се причинява от евреите - казва Бронфман. - За антисемитизма са виновни антисемитите" [62].

Материалната компенсация за холокоста е "най-голямото морално изпитание

преживяно от Европа в края на XX век - казва Итамар Левин - "Това ще бъде истинска проверка на отношението на континента към еврейския народ" [63]. В действителност, индустрията на Холокоста- вдъхновена от успеха постигнат при облагането на Швейцария, веднага пожела да подложи на същата "проверка" и останалата част от Европа. Следващия по ред е Германия.

След като през август 1998 г. индустрията на холокоста постигна споразумение със Швейцария, през септември тя започва да използва същата победна стратегия за борба срещу Германия. Същите три адвокатски дружества (Хаусфелд-Вайс, Фейгън-Суифт и на Световния съвет на ортодоксалните еврейските общности), предявиха колективни иски към немски частни фирми, настояващи за компенсации от най-малко \$ 20 милиарда. Финансовият бос на Ню Йорк Хевеши размаха заплахата от икономически бойкот и през април 1999 г. започва да "се оглежда" за преговори. През септември организира изслушване на банковата комисия пред Камарата на представителите. Конгресменката Каролин Малоуни заяви, че "изминалото време не може да бъде никакво оправдание за неоснователно обогатяване (във всеки случай- от принудителния труд на евреите - робският труд на негрите - това е друга история), докато председателят на комисията Лич отново прочете от старото тефтерче, че "историята не познава срок на давност." Немските компании, които правят бизнес в Съединените щати- каза Стюарт Айзенщат пред комисията "се грижат за добрата си репутация в нашата страна и ще продължат да проявяват гражданско съзнание, което винаги е било характерно за тях." Без дипломатически тънкости, конгресмен Рик Лацио уведоми комисията "да се съсредоточи върху немски фирми от частния сектор, особено тези, които правят бизнес в САЩ" [64]. За да се раздуе обществената истерия срещу Германия, през октомври индустрията на холокоста публикува различни вестникарски заглавия на целите страници. Страшната истина не е достатъчна- всички средства на Холокоста бяха задействани. Една реклама срещу немската фармацевтична компания Байер вкара в играта Йозеф Менгеле, въпреки че няма доказателства, че фирмата е "ръководела" смъртоносните му експерименти. Знаейки, че те не могат да издържат на мощните удари на Холокоста, германците в края на годината се съгласиха на голяма финансова компенсация. Лондонският вестник Таймс обясни тази капитулацията пред кампанията "Холокеш" в САЩ. "Без личната ангажираност и ръководството на президента Клинтън, както и други висши длъжностни лица от правителството на САЩ - каза по-късно Айзенщат пред банковия комитет - не бихме могли да постигнем споразумение" [65].

Както постанови индустрията на Холокоста в обвинителния акт- Германия "е морално и юридически задължена да компенсира евреите, които някога са използвани за принудителен труд". "Те заслужават малко справедливост - пледираше Айзенщат - за няколкото години, които им остават да живеят." Но както беше споменато по-горе просто не е вярно, че те не са получили обезщетение. По време на първоначалното споразумение с Германия за обезщетяване на бивши затворници от концентрационните лагери са били взети под внимание и евреите използвани за принудителен труд. Правителството на Германия вече им е платило като за "лишаване от свобода" и за "телесна повреда." Формално не са възмездени само неизплатените работни заплати. Тези, които останаха с увреждания, получиха значителни пожизнени пенсия [66]. Също така Германия е изплатила на Конференцията по еврейските претенции около един милиард долара (по текущи цени) за евреите - бивши затворници от концентрационни лагери, които са получили само минимална компенсация. Конференцията по претенциите наруши, както вече бе споменато, споразумението с Германия, и вместо това - изразходва средствата за техните любими проекти. Тя оправдаваше злоупотребата си с немските компенсации с това, че "претенциите на нуждаещите се "жертви на националсоциализма са били до голяма степен удовлетворени още преди да са получени средствата от Германия" [67]. Въпреки това и 50 години по-късно Индустрията на холокоста продължи да искат пари за "нуждаещите се жертви на холокоста" живеещи в нищета, тъй като твърдят, че германците не са ги компенсирани.

Въпросът- какво представлява "адекватна компенсация" на евреите, някога

използвани за принудителен труд- очевидно е необорим въпрос. Но може да се посочи следното: В рамките на новия договор, всеки един от тези евреи ще получи примерно по 7500 долара. Ако Конференцията по претенциите бе разпределила правилно парите, получени първоначално от Германия, много по-голям брой от тези евреи биха могли да получат много повече пари и то много по-рано.

Не е известно дали "нуждаещите се жертви на холокоста" ще получат поне малко от тези нови немски пари. Конференцията по претенциите иска голямата част от тях да бъде отделена на разположение като свой "специален фонд". Според вестник "Йерусалим рипорт", "конференцията ще спечели много, ако внимава оцелелите от холокоста да не получат нищо." Депутатът от израелския Кнесет на страната от партия Михаел Клайнер (Херут) нарича конференцията "еврейски съвет, продължаващ работата на нацистите по различен начин." Това е "безчестна организация, която се прикрива с професионална тайна и е поразена от отвратителна обществена и морална корупция", "Организация на силите на мрака, която ограбва на евреите, преживели холокоста и техните наследници, докато тя самата седи върху огромна купчина пари- принадлежащи на частни лица, както и прави всичко възможно да си присвои парите им, въпреки че те все още са живи "[68]. Междувременно, когато Стюарт Айзенщат говори пред банковия комитет в Камарата на представителите, възхвалява "прозрачността на дейността на Конференцията за еврейски материални претенции за последните 42 години." Но никой не надмина по цинизъм равин Израел Зингер. Като действащ генерален секретар на Световния еврейски конгрес, той е и заместник-председател на Конференцията по претенциите и ръководи делегация в преговорите с Германия за обезщетение за принудителен труд. След сключването на споразумения с Швейцария и Германия, с мазния си тон повтори пред банковата комисия на Камарата на представителите, че "би било жалко", ако обезщетенията за холокоста "бъдат платени на наследниците, а не на оцелелите от холокоста. Не искаме парите да бъдат плащани на наследниците. Искаме парите да бъдат платени на жертвите." Но както съобщава в. Аарец, именно Зингер препоръчва компенсациите за холокоста да се използват ", за да се отговори на нуждите на целия еврейски народ, а не само тези евреи, които са имали достатъчно късмет да оцелеят от холокоста и да доживеят до преклонна възраст "[69].

Хенри Фридендър, уважаван експерт по история на масово избиване на евреи от нацистите и също бивш затворник Аушвиц, даде в една публикация на Американския музей на Холокоста следната статистика в края на войната: "Ако в началото на 1945 г. в лагерите има 715000 затворници и най-малко една трета от тях, т.е. около 238000 умират през пролетта на 1945 г., може да се предположи, че максимум 475000 затворници са оцелели. Тъй като евреите са систематично избивани и само тези, които бяха избрани за работа в Аушвиц- а това е било около 15% са имали шанс да оцелеят, трябва да се изхожда от факта, че евреите в момента на освобождаването са били към не повече от 20% от хората в концентрационните лагери".

Оттук той заключава, че броят на оцелелите евреи не може да бъде повече от сто хиляди души. Но много учени смятат, че цифрата на Фрилендер е раздута. В класическото си проучване Леонард Динерщайн пише: "В концентрационните лагери останаха 60000 евреи. Продължение на една седмица са умрели повече от 20000" [70].

По време на обсъждането в Държавния департамент през май 1999 г., Стюарт Айзенщат назова общото количество оцелели от 70 до 90 хиляди души, използвани за принудителен труд- както евреи, така и неевреи и като източник на тази информация той посочи "представители на техните групи [71]. (Айзенщат ръководи делегацията на САЩ по преговорите с Германия за компенсиране на тези лица и е работил в тясно сътрудничество с Конференцията по претенциите.) [72]. Значи- броя на евреите, които продължават да живеят сред тях е от 14 до 18 хиляди (20%, съответно, от 70 или 90 хил). Но на преговорите с Германия индустрията на Холокоста поиска обезщетение за 135000 използвани за принудителен труд евреи, които още са живи. Общият брой на хората, все още живи и използвани за принудителен труд- и евреи и неевреи, се излиза 250 хиляди

[73]. С други думи, броят на евреите продължаващи да живеят се е увеличил в сравнение с май 1999 г. почти 10 пъти, като драстично се измени и съотношението между евреи и неевреи. Ако се повярва на индустрията на холокоста, то днес има повече евреи използвани за принудителен труд, отколкото преди половин век. "Каква заплетена мрежата можем да сплетем- само трябва да започнем да мамим" - пише сър Уолтър Скот.

Въпреки че индустрията е на холокоста устройва игри с числа, за да се раздува изискваното обезщетение, антисемитите злорадстват за "еврейските лъжци", които "спазаряват" дори и мъртвите си. Прибягвайки към такава цифрова акробатика индустрията на Холокоста, макар и неволно, оправдава националсоциализма. Раул Хилберг- водещ авторитет на холокоста твърди, че са били 5,1 милиона евреи [74]. Но ако днес 135000 евреи, използвани за принудителен труд все още са живи, то примерно около 600 000 са оцелели от войната. Това превишава приетите оценки с най-малко половин милион души. Този половин милион трябва да се приспадне от 5,1 милиона. В резултат на това става все по-несигурна и цифрата "6 милиона", цифрите на индустрията на холокоста бързо се сближават с цифрите на отричащите холокоста. Трябва да се напомни, че Химлер назова през януари 1945 г. общият брой на затворниците от концентрационните лагери малко над 700000, но според Фридлендер към май, една трета от тях умират. Но ако евреите са само около 20% от оцелелите и както според индустрията на холокоста 600000 евреи –затворници са преживели войната, след всичко това от лагерите трябва да са оцелели 3 милиона затворници. Според тази оценка на индустрията на холокоста, условията в лагерите не са били толкова лоши, а процентът на смъртност при тях е бил забележително нисък. [75].

Смята се за безусловно достоверно, че "окончателното решение" е било ефективно, - поток от промишлено унищожаване на хора [76]. Но ако, както настоява индустрията на Холокоста стотици хиляди евреи оцеляват излиза, че "окончателното решение" не е толкова ефективно и не толкова целеустремено. Именно това твърдят и отричащите холокоста. Крайностите съвпадат.

Раул Хилберг в едно неотдавнашно интервю подчерта, че цифрите нямат значение за разбирането на нацисткия Холокост. Всъщност цифрите изменени от Конференцията по претенциите радикално поставят под въпрос разбирането му. Според позицията на Конференцията по претенциите, преди приключване на преговорите с Германия, "робският труд е един от трите основни метода, използвани от нацистите за да убиват евреи - другите два са стрелба и обгазяване. Една от целите на робския труд е фактът, че хората работят до смърт" ... В този контекст, терминът "роб" не отговаря съвсем точно. Като правило, робовладелците са заинтересовани от това да запазят живота и ефективността на техните роби. Нацистите също искат да използват труда на своите "роби", а след това да ги унищожат ". Освен отричащите холокоста, никой човек до сега не е оспорвал, че нацистите са подготвили точно тази страшна съдба на тези, които са използвали за принудителен труд. Но как да се съвместят тези общоприети факти с твърдението, че в лагерите са оцелели стотици хиляди евреи? Конференцията по претенциите по този начин сама нарушава целостта на стената, която разделя ужасната истина за холокоста от отрицанието на холокоста[77].

На пърна страница във в. Ню Йорк Таймс, светилата на индустрията на Холокоста - Ели Визел, равин Марвин Хир, и Стивън Кац - осъдиха " Сирия за отрицанието на Холокоста." Текстът беше на една редакционна статия в сирийски правителствен вестник, където се твърди, че Израел е "измислил историята за Холокоста", за да "получи повече пари от Германия и различните европейски институции." За съжаление, сирийските твърдения са верни. Иронията, която не улови нито правителството на Сирия, нито страните подписали тази декларация е, че историите разказващи за стотици хиляди оцелели, представляват форма на отричане на Холокоста [78].

Изнудването на Швейцария и Германия е само прелюдия към големия финал- сега същата съдба очаква и Източна Европа. С разпадането на Източния блок се откриха примамливи перспективи в бившия център на концентрация на европейското еврейство. Индустрията на холокоста, прикривайки се със свещената мантия на

"нуждаещите се жертви на холокоста ", се опита да измъкне милиарди долари от тези и без това бедни страни. Тази цел се преследва с безмилостна и безпощадна ревност- именно това подхранва антисемитизма в Европа.

Индустрията на холокоста обяви себе си за единственият законен претендент за всяка собственост на общностите и индивидите, които са паднали жертва на масово избиване на евреи от нацистите. "Ние се споразумяхме с правителството на Израел - заяви Бронфман пред банковия комитет в Камарата на представителите - че имуществото, за което няма наследници, трябва да отиде в Световната ционистка организация за обезщетение." Използвайки този "мандат", индустрията на Холокоста изисква от бившия източен блок да се върнат всички еврейски имоти от преди войната или да се заплати съответна компенсация [79]. Но за разлика от случая с Швейцария и Германия, тези изисквания са далеч от фокуса на публичността. До сега общественото мнение нямаше нищо против изнудването на швецарските банкери и немските индустриалци, но е малко вероятно да реагира така благосклонно на посегателство към гладуващите полски селяни. Дори и евреите, загубили членове на семействата по време на нацистите ще реагират лошо на тези машинации на Световната ционистка организация за възмездяване на щети. Претенцията за роля на законни наследници на починалите, с оглед присвояване на тяхното имущество може лесно да се разглежда като тежък грабеж. От друга страна, индустрията на холокоста може да мине и без мобилизация на общественото мнение. С помощта на видни членове на правителството на САЩ, тя може лесно да пречупи съпротивата на слабите страни, които и така вече стоят на колене.

"Важно е да се разберем - каза Стюарт Айзенщат пред комитета на Конгреса - че усилията ни да се върнат общинските имоти са неразделна част от възраждането и обновяването на еврейския живот" в Източна Европа. Световната еврейска организация за възмездяване на щети изисква с цел "да допринесе за възраждането на еврейския живот в Полша"- да се върнат на еврейските общности 6000 имота, включително и тези, които в момента се използват като болници и училища. Преди войната в Полша са живели 3,5 милиона евреи, днес там има няколко хиляди души. Действително ли за възраждането на еврейския живот на всеки един полски еврей в изолация му трябва своя синагога или училище? Споменатата организация също така предяви претенции за стотици хиляди земеделски участъци в Полша на стойност милиарди долари. "Полските длъжностни лица се опасяват- съобщава Джуиш уйк" - че това изискване може да доведе страната до банкрут " Когато полския Сейм предложи ограничаване размера на обезщетението за да се поддържа платежоспособността, Елън Щайнберг от ВЕК разглежда закона като фундаментален антиамерикански акт" [80].

За повече натиск върху Полша, адвокатите на индустрията на Холокоста подадоха в съда на Корман колективен иск за получаване обезщетения "остаряващите и умиращи жертви на холокоста." В този иск е повдигнато обвинение, че полските следвоенни правителства "през последните 54 години, постоянно са провеждали спрямо евреите политика "от изгнание до унищожение. " Членовете на градския съвет на Ню Йорк скочиха да помогнат с единодушно приемане на резолюция призоваваща Полша да "приеме цялостен закон, който ще направи възможно пълното връщане на собствеността на жертвите на холокоста", докато 57 конгресмени (ръководени от Антъни Уейнър на Ню Йорк) в писмо полския сейм изискват също така да се приеме закон, който да осигури "сто процента завръщането на всички конфискувани по време на холокоста недвижими имоти и имущество. ", тъй както при тези хора възрастта напредва с всеки изминал ден- така изтича и времето, през което те биха могли да получат обезщетение за извършената срещу тях несправедливост. "[81]

В речта си пред банковият комитет на сената Стюарт Айзенщат се оплака, че процесът в Източна Европа е много бавен. "При връщането на недвижими имоти възникнаха много проблеми. Така например, в много страни, лица и общности, които се опитаха да отстояват правата на собственост предрагаха, а често даже и изискваха да се позволи на настоящите наематели да останат там още дълго време, като заплащат контролиран от държавата нисък наем "[82]. Особено възмутило Айзенщат поведението на Беларус. Беларус "много изостава" с връщането на

еврейската собственост отпреди войната- докладва той пред Комисията за външна политика на Камарата на представителите [83] В Беларус средния месечен доход на глава от населението е 100 долара.

За застави непокорните правителства да се подчиняват, индустрията на холокоста размаха тоягата на американските санкции. Айзенщат призова Конгреса да постави компенсациите за холокоста "високо списъка" на изискванията за страните от Източна Европа, искащи да се присъединят към Организацията за икономическо сътрудничество и развитие, Световната търговска организация, Европейски съюз, НАТО и Съветът на Европа. "Ако кажете- ще ви послушат. Те ще разберат намека." Израел Зингер от ВЕК поиска от Конгреса и занапред да "продължи да ноглежда списъка с покупки" за да "провери" дали всяка страна е заплатила напълно. "Изключително важно е замесените в работата страни да знаят, - смята Бенджамин Гилман от Комисията по външна политика на конгреса - че тяхната реакция е един от многото аспекти, чрез които Съединените щати оценяват своите двустранни отношения." Авраам Хиршон- председател на комитета на израелския Кнесет относно връщането на собствеността и представител на Израел в Световната ционистка организация за репарации, отдаде своята почит на Конгреса за неговото съучастие в изнудването. Като припомня своите "битки" с Румънския министър-председател, Гиршон свидетелства- "В средата на борбата аз го попитах да отбележи за себе си някои неща и това промени цялата атмосфера. Аз му казах- "Знаете ли, след два дни ще говоря по време на изслушване в Конгреса. Какво бихте искали да кажа там? Цялата атмосферата се промени" СЕК създаде цялата индустрия на холокоста- предупреждава един адвокат представляващ жертвите на холокоста- и той е отговорен за възраждането на антисемитизма в Европа [84].

"Без САЩ - каза в хвалебствената си реч в Конгреса Айзенщат- до днес тази дейност би продължила в съвсем незначителна степен, ако изобщо бе продължила. За да оправдае натиска върху Източна Европа той обяви за качествен признак на "западен" морал е да "се върне незаконно присвоена собственост на общини или лица или финансова компенсация за нея". За "новите демокрации" от Източна Европа, изпълнението на този критерий ще бъде техния "преход от тоталитаризъм към демократична форма на управление". Айзенщат притежава високи постове в правителството на САЩ и е известен като пламенен привърженик на Израел. Но ако оценим САЩ или Израел за изпълнението на съответните изисквания по отношение на американските индианци или палестинците откриваме, че нито една от тези страни не е извършила този преход [85].

Говорейки в Камарата на представителите, Хиршон нарисова мрачната картина на стареещите, "нуждаещи се жертви на холокоста от Полша, които всеки ден идват в кабинета ми в Кнесета помолят да им върнат техните имоти, къщи и магазини, които те са напуснали". Междувременно индустрията на Холокоста започна война на друг фронт. Еврейските общности от Източна Европа, които отхвърлиха слабо мотивираните искания на Световната еврейска организация за обезщетение за вреди, заявиха свои собствени претенции за еврейските активи, останали без наследници. За възраждането на еврейския живот евреите от Източна Европа се обърнаха отново към корените си, за да получат своя дял плячка от Холокоста [86].

Индустрията холокоста се гордее, че парите получени като обезщетение за вреди тя изразходва по еврейски благотворителни каузи. "Благотворителност разбира се е добро дело - каза адвокат, представляващ на жертвите на холокоста - но е погрешно да се прави с пари на други хора." Най-предпочитаното оправдание е - "образование за Холокоста", "най-голямото наследство на всички наши усилия"- казва Айзенщат. Хиршон- основателят на организация наречена "Марш на живите", в името на образованието за Холокоста е основен получател на парите, платени като обезщетение. По време на този вдъхновен от ционистите спектакъл, еврейски младежи от целия свят се събират в лагерите на смъртта в Полша, за да получат информация от първа ръка на какви злодеяния са способни неевреите и за да се спасиш от тях, трябва да отидеш в Израел. Ето как вестник Йерусалим поуст описва впечатленията от този кич по темите за холокоста: "Толкова ме е страх, не мога повече, бих искала да бъда вече в Израел - повтаря през цялото време една млада жена от Кънектикът. Тя трепери. Изведнъж нейният приятел измъква голямо

израелско знаме. То ги обгръща и двамата, и те продължават напред. " Израелския флаг: не напускай дома си без него. [87].

В речта си на вашингтонската конференция по холокоста, Дейвид Харис от АЕК с ентузиазъм и многословие дълго говори за "дълбокото въздействие", резултат от поклонението в нацистките концлагери на еврейската младеж. Вестник "Форуърд" описва едно такова мериприятие с особен плам. Под заглавие "След посещението в Аушвиц, израелски тийнейджъри се забавляват със стриптизьорки" вестникът разказва, че студентите от кибуца по препоръка на специалисти са поканили стриптизьорки за да се отърсят от предизвиканите от екскурзията тежки чувства. " Очевидно е, че същите объркани чувства са изпитали и еврейски студенти по време на екскурзия до американският музей на холокоста, тъй както написа "Форуърд", "тичаха наоколо и се бутаха един друг в чудесно настроение" [88]. Кой още може да се съмнява в мъдростта на решенията на индустрията холокост за по-добро използване на парите получени като обезщетение за образование за Холокоста, отколкото "прахосването на пари"- както каза Наум Голдман- по оцелелите от нацистките лагери на смъртта [89]

През януари 2000 г. представители на близо 50 страни, включително и министър председателят на Израел Ехуд Барак, взеха участие в голяма конференция в областта на образованието за Холокоста в Стокхолм. Заключителната декларация тържествено подчерта ангажиментът на международната общност за борба с бича на геноцида, етническото прочистване, расизма и ксенофобията. В края на конференцията един шведски репортер попита Барак за палестинските бежанци. Барак отговори, че той е против в Израел да бъде пуснат дори и един бежанец: "Ние не можем да поемем никаква морална, юридическа или друга отговорност за бежанците." Разбира се, конференцията завърши с шумен успех [90].

Издаден от Конференцията за еврейските претенции официалният "Наръчник за обезщетение и възмездяване на вреди от преживелите холокоста" съдържа информация за десетки организационни филиали. Възникна една обширна и добре оборудвана финансово бюрокрация. Застрахователни компании, художествени музеи, частни фирми, земеделски производители, наематели в почти всички европейски страни са повлияни от индустрията на холокоста. Само, че "нуждаещите се жертви" от чието име действа индустрията на Холокоста се оплакаха, че тя "просто продължава да ги краде." Много от тях са завели съдебни дела срещу Конференцията по претенциите. Холокоста все още има шанс да бъде определен като "най-големия обир в историята на човечеството" [91].

Когато след Втората световна война Израел за първи път влезе в преговори с Германия на репарации, министърът на външните работи Моше Шарет предложил, както казва историкът Илан Папе- прехвърляне на средства за палестинските бежанци за "да коригира това, което може да се нарече най-малкото несправедливост (трагедията на палестинците), причинена от една по-ужасна"[92], , т.е. холокост. Това предложение така си и остана- предложение. Един известен израелски учен повдигна въпросът за прехвърлянето на част от средствата получени от швейцарските банки и немските фирми за компенсиране на арабските и палестинските бежанци [93]. Ако приемем, че всички оцелели от нацисткия Холокост с течение на времето вече са умрели, предложението трябва да се счита за разумно.

В най-изтънченият стил на СЕК, Израел Зингер на 13март 2000г. обяви "вълнуващи новини"- наскоро разсекретени документи в САЩ свидетелстват за това, че Австрия пази ограбена собственост от ерата на Холокоста за \$ 10 милиарда долара. Зингер припомня също, че "50% от американските културни ценности - са произведения на изкуството, откраднати от евреите" [94]. Индустрията на холокоста разбира се, ще провери тези работа.

Заклучение

Остана само да се разгледа влиянието на Холокоста в САЩ. При това бих искал също така да направим разбор на критиките на Петър Новик по тази тема.

Освен паметници на холокоста, 17 щата са въвели в училищата или препоръчват програма за обучение за Холокоста, много колежи и университети са създали катедри за по-нататъчното му изучаване. Не минава и седмица без "Ню Йорк Таймс" да публикува голяма статия свързана с Холокоста. По консервативни оценки броят на научните изследвания в областта на нацисткото "окончателно решение", е превишил 10000. Да вземем за сравнение научната литература за касапницата в Конго. В резултат на експлоатацията на конгоанските запаси от слонова кост и каучук в периода от 1891 до 1911 са убити 10 милиона африканци. Но първата и единствена научна работа по тази тема се появи само преди две години [1]. При наличието на голям брой институции и хора, направили своя професия запазването споменът за Холокоста, той е здраво се е вкоренил в американския живот. Новик обаче се съмнява добре ли е това. Първо- той привежда множество примери за затихване на тази тема до нивото на обичайните. Всъщност е трудно да се посочи поне едно политическо събитие, независимо дали е акция за живот или за избор, правата на животни или щати, в което не се споменава за Холокоста. Ели Визел, който осъжда използването на Холокоста за тривиални цели се закле, че той "ще избягва всички тези вулгарни спектакли" [2]. Но Новик съобщава за най-искусната фотография от 1996 г., в която Хилъри Родъм Клинтън, след като е подложена на силни нападки за предполагаеми извършени от нея измами, по време на излъчваните от много телевизионни канали речи на мъжа и за състоянието на нацията, е запечатана пред галерията на Камарата на представителите с дъщеря си Челси и Ели Визел [3]. Принудените да бягат по време на натовските бомбардировките над Сърбия косовски албанци, напомниха на Хилъри Клинтън сцени на холокост от филма "Списъкът на Шиндлер". "Хората, които учат историята от филма на Спилбърг - горчиво отбеляза един сръбски дисидент - не трябва да ни учат как да живеем" [4].

"Превъртането на Холокоста в американската памет - продължава Новик - е морално бягство, което води до "потискане отговорността на американците за тяхното минало, настояще и бъдеще" [5]. Това е един много важен момент. Много по-лесно е да се осъдят престъпленията на другите, отколкото "да се обърнеш към себе си". Но ако желаем, можем да научим много от своя опит. Идеологията на неизбежното разширяване на САЩ на Запад и по-далече, известна като теория на "Манифест на съдбата" има много идеологически и програмни елементи, предшествали нацистката политика на завоевание "на жизнено пространство". И в действителност, Хитлер извършва завладяването на изток по модел на американското завладяване на Запада [6]. През първата половина на XXв., повечето щати са приели закони за стерилизация, и десетки хиляди американци са били принудително стерилизирани. Нацистите изрично са се позовали на прецедента от САЩ, когато приемат своите собствени закони за стерилизация [7]. Прословутите Нюрнбергски закони лишавали евреите от право на глас и забранявали расово смесение между евреи и неевреи. Но негрите от американския Юг са били подложени на същите правни ограничения и са били доста по-често жертви на безнаказано спонтанно насилие, отколкото евреите в Германия през предвоенния период [8].

За да подчертаят престъпленията извършени в чужбина, Съединените щати често споменават холокоста. Показателно е кога те го правят. Престъпленията на официални врагове като "Кървавата баня" организина от Червените кхмери в Камбоджа, съветската инвазия в Афганистан, иракската инвазия в Кувейт и етническото прочистване в Косово- винаги извикват спомените за холокоста, а престъпленията където самите Съединени щати са съучастник - никога.

Точно както Червените кхмери твориха своите зверства в Камбоджа, подкрепяното от САЩ правителство на Индонезия изстреби една трета от населението на Източен Тимор. Но за разлика от Камбоджа, геноцида от Източен Тимор не се сравнява с холокоста- за него средствата за масова информация дори не съобщават [9]. По

същото време, когато Съветският съюз извършваше в Афганистан това, което центърът Симон Визентал нарече "геноцид"- поддържаният от САЩ режим в Гватемала проведе подобни действия. Неотдавна комисията ги нарече "геноцид" срещу коренното население на майте. Президентът Рейгън отхвърли обвиненията срещу правителството на Гватемала като "злонамерени клюки". За да награди Джин Киркпатрик за това, че от името на правителството на Рейгън защити престъпленията в Централна Америка, центъра Симон Визентал и присвои титлата "Хуманитарист на годината"[10]. Преди това неофициално поискаха от Визентал да помисли повече, но той отказва. Неофициално помолиха и Ели Визел да повлияе на правителството на Израел за доставката на оръжие за убийците от Гватемала, но той също отказва. Администрацията на Картър си спомни за Холокоста, при изселването с лодки на вьетнамци, бягащи от комунистическия режим, но администрацията на Клинтън забрави за Холокоста при принудителното връщане на също такива бежанци от Хаити, спасяващи се от поддържаните от САЩ "ескадрони на смъртта" [11].

Когато през пролетта на 1999 г. по инициатива на САЩ започнаха натовските бомбардировки над Сърбия, навсякъде споменаваха холокоста. Даниел Голдхаген сравни сръбските действия в Косово с "окончателното решение", а Ели Визел по искане на Клинтън отиде в лагерите за косовски бежанци в Македония и Албания. Но преди още Визел да пролее и една сълза над съдбата на косоварите, поддържаният от САЩ режим в Индонезия отново започва с това, което спря в края на 70те- обнови кланетата в Източен Тимор. Но холокоста изчезна от паметта, когато администрацията на Клинтън се отдръпна от това кръвопролитие. "Индонезия е важна, а Източен Тимор - не" - поясни един западен дипломат [12].

Какво е отношението на Новик към пасивното съучастие на САЩ в хуманитарни бедствия, които по своята величина могат да бъдат сравнени със средствата за масово унищожение на евреи от нацистите, дори ако те не са имали пряко отношение към тях. Припомняйки за един милион деца унищожени по време на "окончателното решение" той отбеляза, че американските президенти се ограничават само с проповеди, когато много пъти повече деца умират всяка година в световен мащаб от недохранване и болести, които могат да бъдат контролирани "[13]. Може и да се посочи явен случай на активно съучастие на Съединените щати. След като през 1991г. коалицията начело със САЩ опустоши Ирак за да накаже "Саддам-Хитлер", САЩ и Великобритания наложиха убийствените санкции на ООН срещу този преследван от нещастия народ, за да сваля Саддам. Както и в масовото убийство на евреи от нацистите и в този случай вероятно, милион деца са загинали [14]. Когато държавния секретар Мадлин Олбрайт в интервю за американската телевизия бе попитана за това ужасно заплащане с кръв тя отговори, че "такава е цената".

"Тъй като холокоста е крайност - пише Новик – възможността да има какво да се "научи от него във всекидневния ни живот, е много ограничена." Като "еталон на потискане и бруталност" това води до факта, че " престъпления в по-малък мащаб изглеждат обичайно"[15]. Но нацисткия Холокост може да ни направи почувствителни към такъв вид неправди. Ако си припомним за Аушвиц това, което преди се взимаше за даденост, вече не може- например фанатизма [16]. Нацистският геноцид дискредитира научния расизъм- широко разпространен в духовния живот на Америка в навечерието на Втората световна война [17].

За тези, които мечтаят за по-голяма човечност, наличието на пробен камък на злото не е пречка, а по-скоро насърчава за сравнения. В моралния свят от края на XIX век , робството заема също такава място, както мястото на масовото изстребване на евреите от нацистите днес. Съответно, на този пример често се позовават, за илюстриране на злини, още неосъзнати в пълен обем. Джон Стюарт Мил сравнява положението на жените в брака, осветено от законодателството на викторианска Англия с робството. Той дори се осмели да твърди, че в много отношения е дори по-лошо. "Далеч съм от твърдението, че жените са третирани по правило не по-добре от робите, но нито един роб не е бил подчинен в същата степен и в същия неограничен смисъл на думата, като жената "[18]. Само тези, които използват еталона за злото не като морален компас, а като идеологически мегафон, се

страхуват от такива сравнения. "Да не се сравнява" – това е символът на вярата на моралните изнудвачи [19].

Еврейските организации в Америка използват нацисткия геноцид, за да отклонят критиките от своите и на Израел морално незащитими политики. В резултат провеждащите тази политика Израел и американските евреи попаднаха в същото положение- съдбата им виси на тънки нишки, които се държат в ръцете на управляващите елити на Америка. Ако тези елити стигнат до извода, че за тях Израел е бreme и американските евреи не им трябват, тези нишки могат да се скъсат. Без съмнение това е спекулация - може би неправомерно песимистична, но може би не.

Обаче ще е детска игра да се предвиди поведението на американските евреи в този случай. Ако Израел престане да бъде фаворит, много от лидерите на САЩ, които сега смело защитават Израел, смело ще говорят срещу еврейската държава и ще бичуват американските евреи за това, че са превърнали Израел в религия. И ако американските управници решат да направят евреите изкупителни жертви няма да бъде изненада, ако лидерите на американските евреи се държат точно както своите предшественици по време на нацистите. "Ние не вярваме, че германците ще се възползват от евреите - спомня Ицхак Цукерман, един от водачите на въстанието във Варшавското гето - че едни евреи водят други евреи на смърт" [20].

В серия от публични дебати 80-те години много добре известни немски и не немски учени се изказаха срещу "историзацията" на престъпленията на националсоциализма. Те се опасяваха, че тя може да доведе до морално самодоволство [21]. Тогава доводът все още можеше да се потвърди, но днес е неубедителен. Главозамайващият мащаб на "окончателното решение на Хитлер" е вече доста добре известен. Но нима в "нормалната" човешка история са малко внушаващите ужас и безчовечност глави? Няма нужда престъплението да се прави несравнимо, за да заслужи прошка. Предизвикателството сега е да се направи отново масовото избиване на евреи от нацистите, предмет на рационалното проучване. И само тогава ще можем наистина да научим нещо от неговия пример. Уникалността, дори извънисторическото масово убийство на евреи не произтичат от самото събитие, а се явяват преди всичко продукти от експлоатаиращата ги индустрия, която се е развила впоследствие. Индустрията на холокоста винаги е била в несъстоятелност. Остава само да се каже това открито. Тя пропусна момента, в който можеше да спре дейността си. Най-благородния жест към мъртвите е да запазим споменът за тях, да се учим от техните страдания и най-накрая да ги оставим да почиват в мир.

Бележки

Към Въведение

1 В този текст изразът "масово избиване на евреи от нацистите" се отнася до самия исторически процес, терминът "Холокост" (с главна буква) - образът на този процес, в който е отбелязана идеология.

2 Срамният баланс в речта на Визел в защита на Израел, е показана в книгата на Норман Финкелщайн и Рут Бетина Бърн "Нация под изпитание. Резюметата на Голдхаген и историческата истина" "(Дюселдорф, 1998, с. 125, ап. 83, п. 96, ок. 90). В други области не изглежда по-добре. В новия том на спомените "Морето не се пълни" (Хамбург, 1999) Визел дава следното невероятно обяснение за мълчанието му за страданията на палестинците: "Независимо от по-силния или слаб натиск, се отказах да опитвам да заема позиция в конфликта между израелци и

араби "(стр. 196). Според него точно в обстойният преглед на литературата за Холокоста, литературният критик Ивинг Хоу споменава задълбочена работа на Визел в един абзац с небрежна похвала: " Първата книга- Ели Визеловата "Нощ" е написана просто и без риторични излишества ". Литературният критик Алфред Казин е съгласен с това: След "Нощ" не е написано нещо, което си струва да се прочете. Ели е просто актьор. Той описва себе си като "говорител, който произнася реч за мъченията" (Irving Howe, "Writing and the Holocaust", in New Republic (27. Oktober 1986); Alfred Kazin, A Lifetime Burning in Every Moment (New York: 1996), 179).

3 New York: 1999. Norman Finkelstein, "Uses of the Holocaust", in London Review of Books (6. Januar 2000). Novick, Холокост, .. 3-6.

4 Novick, The Holocaust,.. 3—6.

5 Raul Hilberg, Die Vernichtung der europaeischen Juden (Berlin: 1982). Viktor Frankl, ...trotzdem Ja zum Leben sagen (Muenchen; 1977). Ella Lingens-Reiner, Prisoners of Fear (London:1948).

Към глава 1. Капитализацията на Холокоста

1. Gore Vidal, "The Empire Lovers s Back", in Nation (22. Maerz 1986). 2. Рошел G. Saidel, Never Too Late to Remember (New York: 1996), 32.
2. Rochelle G. Saidel, Never Too Late to Remember (New York: 1996), 32.
3. Хана Аренд "Айхман в Йерусалим. Историята на баналността на злото" (Мюнхен, 1986. С 11) .. положението в Германия не се отличава съществено. За пример, Йоахим Фест в своята биография на Хитлер, публикувана във ФРГ през 1973-посвещава на унищожаването на евреите само 4 страници (930-933) от 1042 и само в един абзац говори за Аушвиц и другите лагери изстребление.
4. Раул Hilberg "Неумолиими спомени" (Франкфурт, 1994, с.. 84, 107-135). Как и в наука, лишь немногие фильмы о массовом уничтожении евреев нацистами произвели впечатление. Удивительным образом фильм Стенли Крамера "Нюрнбергский процесс" (1961) содержит ссылку на решение американского Верховного суда от 1927 г. о стерилизации "умственно невменяемого" Оливера Уэнделла Холмса, которое можно рассматривать как пример для нацистской программы эвтаназии; на хвалебные речи Черчилля в адрес Гитлера в 1938 г., на прибыли, которые извлекали американские промышленники из вооружения Гитлера, и на оппортунистическое оправдание немецких промышленников американским военным трибуналом после войны. Както и в науката, само няколко филма за масово избиване на евреи от нацистите направиха впечатление. Изненадващо, филмът на Стенли Крамер "Нюрнбергският процес" (1961) съдържа препратка към решение американския Върховния съд от 1927 г. за стерилизация на "умствено невменяемия"Оливър Уендъл Холмс, който може да се разглежда като модел за нацистката програма за евтаназия, в чест на речта на Чърчил адресирана до Хитлер през 1938 г., печалбите, които получават от американските производители на оръжия на Хитлер, както и оппортунистичните оправдания на немски индустриалци пред американски военен трибунал след войната.
5. Nathan Glazer, American Judaism (Chicago: 1957), 114. Stephen J. Whitfield, "The Holocaust and the American Jewish Intellectual", in Judaism (Herbst 1979).
6. Проникновен коментар на две противоположни линии на поведение на оцелелите, виж книгата Примо Леви, "Пробуждане" (New York, 1986, стр.. 207).
7. В този текст "еврейския елит" – са лица, които играят важна роля в организационният и културен живот на мнозинството от еврейските общности.
8. Посоченият източник. 8а), Юлиус и Етел Розенберг са осъдени на смърт за шпионаж в полза на Съветския съюз през 1951 г. в процеса, който все още е под въпрос (Забележка на издателя).
9. Според същия източник, както в раздел 8, п. 98, 106, 123-137, 215-216, 249. Виж също статията на Робърт Варшау "Идеализъм", Юлиус и Етел Розенберг в

"Коментари" за ноември 1953. Беше ли чисто съвпадение, че по-голямата част от еврейските организации в същото време разпъваха Хана Аренд за това, което тя разказва –за сътрудничество между еврейския елит и нацистите ? Когато Ицхак Цукерман, ръководител на Варшавското гето въстание си припомня за коварната роля на полицията на Еврейския съвет, той каза: "Не е имало" честен "полицай, тъй като достойните хора сваляха униформата и оставаха просто еврей" ("Остатък от памет", Оксфорд, 1994 , стр.. 244).

10. Новик "Холокост", с. 98-100. Освен Студената война и други фактори също са изиграли роля в мълчанието американски евреи след войната относно масово изстребление на евреи от нацистите - страхът от антисемитизма и оптимистичният, способстващ асимилацията климат на 50-те години. Новик обяснява това явление в глави 4-7 на "Холокост".

11. Ели Визел е може би единственият, който оспори тази връзка. Той твърди, че Холокоста влезе в живота на американците главно поради неговата дейност (Зайдел "Никога не твърде късно", с. 33-34).

12. Menahem Kaufman, *An Ambiguous Partnership* (Jerusalem: 1991), 218, 276-277.

13. Артур Херцберг "Еврейската полемика" (New York, 1992, стр.. 33). Виж също, въпреки че неговата обосновка води в заблуждение- статията Исаак Алтерас "Айзенхауер, американското еврейство и Израел" в "American Jewish Archives" (ноември 1985) и Майкъл Рейнър "Реакцията на Американските еврейски организации на Синайската кампания и нейните последици" в "Форум (зимата 1980-81 г.).

14. Нейтън Глейзър "Американски юдаизъм, Чикаго, 1957, с.. 114. Глейзър продължава: "За американските евреи Израел не означава почти нищо. Твърдението, че Израел може по някакъв начин да има голямо отражение върху американски евреи трябва да се разглежда като илюзия" (стр. 115).

15. Shafir, *Ambiguous*, 222.

16. Вижте например Alexander Bloom, *Prodigal Sons* (New York: 1986).

17. Lucy Dawidowicz and Milton Himmelfard (Hrsg.), *Conference on Jewish Identity Here and Now* (American Jewish Committee: 1967).

18. След емиграцията си от Германия през 1933, Аренд е активен член на ционисткото движение във Франция. По време на Втората световна война и до създаването на Израел тя много писа за ционизма. Чомски, син на известния американски хебраист, се възпитава в ционистка среда, а скоро след провъзгласяването на независимостта на Израел е живял в кибуц. Обширната клеветническа кампания срещу Аренд в началото на 60-и срещу Чомски през 70-те години бяха разгърнати от ADL (Elisabeth Young-Bruehl, Hannah Arendt (Frankfurt/M.: 1986), на различни места; Robert F. Barsky, Noam Chomsky (Zuerich: 1999); David Barsamian (Hrsg.), *Chronicles of Dissent* (Monroe, ME: 1992), 38).

19. Авторът изброява книгите, които са били предшествани от неговите аргументи: "Zionism Reconsidered" (1944/45), in Ron Feldman (Hrsg.), *The Jew as Pariah* (New York): 1978), 159.

20. *Making It* (New York: 1967), 336.

21. *Breaking Ranks* (New York: 1979), 335.

22. Robert I. Friedman, "The Anti-Defamation League Is Spying on You", in *Village Voice* (11. Mai 1993). Abdeen Jara, "The Anti-Defamation League: Civil Rights and Wrongs", in *CovertAction* (Sommer 1993). Matt Isaacs, "Spy vs Spite", in *SF Weekly* (2.-8. Februar 2000).

23. Elie Wiesel, *Against Silence-* сборник, издател— Irving Abrahamson (New York: 1984), Bd.

24. Novick, *The Holocaust*, 147. Lucy S. Dawidowicz, *The Jewish Presence* (New York: 1977), 26.

25. "Eruption in the Middle East", in *Dissent* (Winter 1957).

26. "Israel: Thinking the Unthinkable", в списание *New York* (24. December 1973).

27. Norman G. Finkelstein, *Image and Reality of the Israel-Palestine Conflict* (New York: 1995), Kapitel 5—6.

28. Noam Chomsky, *The Fateful Triangle* (Boston: 1983), 4.

29. Кариерата на Ели Визел осветява отношенията между Холокоста и Юнската

война. Въпреки, че вече е публикувал своите мемоари за Аушвиц, Ели Визел получи обществено признание само след като написа два тома, в които той прослави победата на Израел (Визел "Всички реки", с. 610-611).

30. Kaufman, *Ambiguous Partnership*, 287, 306-7. Spiegel, *The Other Arab-Israeli Conflict* (Chicago: 1985), 17, 32.

31. Benny Morris, *1948 And After* (Oxford: 1990), 14-15/ Uri Bialer, *Between East and West* (Cambridge: 1990), 180-181.

32. Novick, *The Holocaust*, 148.

33. Вижте, например, Amnon Kapeliouk, *Israel: la fin des mythes* (Paris; 1975).

34. Novick, *The Holocaust*, 152.

35. "Коментари", февруари 1975 "Писмо от Израел." По време на Суецката криза "Коментари" са нееднократно предупреди, че залогът е оцеляването на Израел.

36. Abba Eban, *Personal Witness* (New York: 1992), 272.

37. Peter Grose, *Israel in the Mind of America*, (New York: 1990), 304.

38. AF K. Organski, *The \$ 36 Billion Bargain* (New York: 1990), 163, 48.

39. Finkelstein, *Image and Reality*, Kapitel 6.

40. Novik " *The Holocaust* ", с. 149-150. Новик цитира добре известният еврейски учен Якоб Нейснер.

41. EBD., 153, 155.

42. Ebd.m, 69-77.

43. Tom Segev, *Die siebte Million* (Reinbek: 1995). Teil IV.

44. Грижата за оцелелите от масовото изстребване на евреите от нацистите, също е само една карта в играта. До юни 1967 г., те са в тежест - за тях мълчаха, а по-късно ги направиха светци.

45. "Responce", декември 1988 година. Известније продавачи на Холокоста и защитници на Израел, като Авраам Фоксман, шеф на УС АДЛ, Морис Аврам, бивш председател на АЕК и Кенет Бялкин- председател на Конференцията на председателите на големите американски еврейски организации, да не говорим за Хенри Кисинджър – всички станаха по време на посещение в Битбург в защита на Рейгън, а АЕК през същата седмица приветства лоялният министър на външните работи на Германия, като почетен гост на своя годишен конгрес. В същия дух Майкъл Бърнбаум от музея на Холокоста във Вашингтон приписа на посещението в Битбург и изказването на Рейгън "наивен оптимизъм на американския дух" (Shafir, *Ambiguous Relations*, 302-304; Berenbaum, *After Tragedy*, 14).

46. Seymour Martin Lipset and Earl Raab, *Jews and the New American Scene* (Cambridge: 1995),159.

47. Novick, *The Holocaust*, 166.

48. Lipset and Raab, *Jews*, 26-27.

49. Charles Silberman, *A Certain People* (New York: 1985), 78, 80, 81 (Roth).

50. Novick, *The Holocaust*, 170-172.

51. Arnold Foster and Benjamin R. Epstein, *The New Anti-Semitism* (New York: 1974), 107.

53. Една статия в "Форуърд" на 7 януари 2000г. разказва за борбата АДЛ и центърът Симон Визентал а лиценз за курсове по "гърпимост".

54. Noam Chomsky, *Pirates and Emperors* (New York: 1986), 29-30 (Rubinstein).

55. Преглед на данните от новите изследвания потвърждаващи тази тенденция може да се направи в статията на Мъри Фридман "Местят ли се американските евреи в дясно?" в "Коментари" за месец април 2000 г. На кметските избори в Ню Йорк през 1997 г., Рут Месинджър- говорителка на демократите се конкурира с Рудолф Джулиани- републиканец и поддръжник на "законът и редът" и 75% от еврейските избиратели са гласували за Джулиани. За отбелязване е, че , че евреите, които са гласували за Джулиани, прескочиха както партийните традиции, така и етническите граници (Месинджър е еврейка).

56. Тази промяна отчасти се дължи на смяна на космополитен ръководен слой на евреи от Централна Европа и появили се евреи с източноевропейски произход, със шовинисти с кланова идеология, като кметът на Ню Йорк Едуард Кох и главният редактор на "Ню Йорк Таймс", "А. М. Розентал. Следва да се отбележи в това отношение, че еврейските историци, които се противопоставят на догматизма на

Холокоста, обикновено идват от Централна Европа- например, Хана Аренд, Хенри Фридлендър, Раул Хилберг и Арно Майер.

57. Вижте, например, В. Jack Salzman and Cornel West (Hrsg.), *Struggles in the Promised Land* (New York: 1997), по-конкретно. Глава - 6, 8, 9, 14, 15. (Kaufman auf S. III, Greenberd auf S. 166). За да се избегнат недоразумения отбелязваме, че гласовитата малка част от евреите не са съгласни с тази промяна в дясно.

58 Nathan Perlmutter and Ruth Ann Perlmutter, *The Real Anti-Semitism in America* (New York: 1982).

59. Novick, *The Holocaust*, 173 (Podhoretz).

Към глава 2. Мошеници, търгаши и история.

1. Boas Evron, "Holocaust: The Uses of Disaster", in *Radical America* (Juli-August 1983), 15.
2. За разликата между литературата на Холокоста и изследванията за масово изстребление на евреи от нацистите, виж Финкелщайн и Бърн "Нация под изпитание", I- раздел 3.
3. Jacob Neusner (Hrsg.), *Judaism in Cold War America, 1945-1990*, Bd.
4. David Stannard, "Uniqueness as Denial", in Alan Rosenbaum (Hrsg.), *Is the Holocaust Unique?* (Boulder: 1996), 193.
5. Жан-Мишел Шомон "Конкуренция на жертвите" (Париж, 1997, с.. 148-149). Шомон с един мощен удар разсича Гордиевия възел на уникалността на Холокоста. "Въпреки това, неговата централна теза, поне що се отнася до Америк, е неубедителна. Според Шомон, феномена на Холокоста е възникнал от закъсняло желание на оцелели евреи за обществено признание за техните страдания в миналото. Но в началото на възникването на Холокоста в предния план "преживелите" не са имали значение.
6. Katz, *The Holocaust in Historical Context* (Oxford: 1994), 28, 58, 60.
7. Chaumont, *La concurrence*, 137.
8. Novick, *The Holocaust*, 200-201, 211-212. Wiesel, *Against Silence*, Bd. 1, 158, 211, 239, 272, Bd. II, 62, 81, 111, 278, 293, 347, 371, Bd. III, 153, 243. Elie Wiesel, *Alle Flüsse fließen ins Meer* (München: 1997), 138. Информация за хонорарите на Визел са получени от Рут Уит-организационен секретар на V'nai V'rith. "Думите - казва Визел- са вид хоризонтален подход, а мълчанието – вертикален. В него се гмуркаш. Изглежда когато Визел изготвя докладите си, скача с парашут.
9. Wiesel, *Against Silence* Bd. III, 146.
10. Визел, "And the Sea", стр. 156. За сравнение-следното съобщение: Кен Ливингстън, който е бивш член на Британската лейбъристка партия, говорейки като независим кандидат за кмет на Лондон, разгневи британски евреи с твърдението си, че глобалния капитализъм изисква същия брой жертви , както и Втората световна война. "Международната финансова система ежегодно убива повече хора, отколкото която и да е година от Втората световна война, но Хитлер в крайна сметка е най-малкото луд." "Това злоупотреба с преследваните и убитите от Хитлер - казва Джон Батерфил, член на Парламента от Консервативната партия. Батерфил счита също така, че обвиненията на Ливингстън по адрес на световната финансова система имат ясен антисемитски подтекст. ("Думите на Ливингстън ядосват евреите - в" *Интернешънъл Хералд Трибюн* април 13, 2000) кубински президент Фидел Кастро обвини капиталистическата система е, че тя редовно убива повече хора от загиналите през Втората световна война, тъй като не се отчитат нуждите на бедните. "Снимките на майки с деца в много области на Африка, страдащи от суша и други катастрофи ни напомнят на концентрационните лагери на нацистка Германия". С намек за процесът срещу нацистките военнопръстъпници след Втората световна война, кубинския лидер обяснява: "Нуждаем се от нещо като Нюрнберг, за да осъди икономическия ред, наложен върху нас, където на всеки три години от глад и предотвратимо заболяване умираат повече мъже, жени и деца, отколкото за

целия период на Втората световна война." Абрахам Фоксман- ръководител на американската АДЛ не е съгласен: "Бедността е тежка, носи страдание и може да бъде смъртоносна, но това не е холокоста и не е концентрационен лагер" (Джон Рай- "Кастро повдига фалшиви обвинения срещу капитализъм", АП, Април 13, 2000).

11. Wiesel, *Against Silence*, Bd. III, 156, 160, 163, 177.
12. Шомон, цитат. съч., стр. 156. Шомон привежда един важен аргумент- че утвърждаването на невъобразимото зло на Холокоста не е в съответствие с паралелното твърдение, че извършвалите го престъпници са напълно нормални хора (стр. 310).
13. Katz "The Holocaust", с. 19, 22. "Твърдението, че няма никаква форма на неоправдано сравнение, ако се подчертава уникалността, системно води до двуличиe - отбелязва Новик. – Вярва ли някой, че твърдението за уникалност е нещо различно от претенция за превъзходство?" За съжаление, самият Новик си позволява такива ненужни сравнения. Така например, той твърди (въпреки че това бе разглеждано като морална уловка от страна на Америка), че е вярно ", че извършеното от САЩ по отношение на черни, индийци, вьетнамци и други, бледнее в сравнение с холокоста (" Холокост ", стр. 15, 197).
14. Jacob Neausner, "A Holocaust Primer", 178, Edward Alexander, "Stealing the Holocaust", 15—16, in Neusner, *Aftermath*.
15. Peter Baldwin (Hrsg.), *Reworking the Past* (Boston:1990), 21.
16. Nathan Glazer, *American Judaism*, второ издание (Chicago: 1973), 171
17. Seymour M. Hersh, *The Samson Option* (New York: 1991), 22. Avner Cohen, *Israel and the Bomb* (New York: 1998), 10,122,342.
18. Ismar Schorsch, "The Holocaust and Jewish Survival," in *Midstream* (January 1981), 39. Както убедително показва Шомон, твърдението за уникалността на Холокоста, идва от религиозните догми за богоизбраност на евреите и само в този контекст има някакъв смисъл.
19. Wiesel, *Against Silence*, Bd. I, 153. Wiesel, *Und das Meer*, 230.
20. Novick, *The Holocaust*, 59, 158-159.
21. Wiesel, *Und das Meer*, 104.
22. Даниел Goldhagen, *Hitlers willige Vollstrecker* (Берлин: 1997). Критика, виж книгата Финкелщайн и Бърн "Нация под изпитание".
23. Hannah Arendt, *Elemente und Urspruenge totaler Herrschaft*, (Muenchen,Zueruch: Aufl. 2000) 36.
24. Cynthia Ozick, "All the World Wants the Jews Dead", in *Esquire* (November 1974).
25. Boas Evron, *Jewish State or Israeli Nation* (Bloomington: 1995), 226-227.
26. Goldhagen, *Hitlers willige Vollstrecker*, 46, 53-54, 58, 61. Wiesel, *Und das Meer*, 73.
27. John Murray Cuddihy, "The Elephant and the Angels: The Incivil Irritatingness of Jewish Theodicy", in Robert N. Bellah and Frederick E. Greenspahn (Hrsg.), *Uncivil Religion* (New York: 1987), 24. В допълнение към тази статия виж също докладът му "The Holocaust: The Latent Issue in the Uniqueness Debate", in P. F, Gallagher (Hrsg.), *Christians, Jews, and Other Worlds* (Highland Lakes, N. J.: 1987).
28. Шорш "Холокост", с. 39. Между другото твърдението, че евреите са "талантиливо малцинство" има "вкус на светската версия на теорията за богоизбраност."
29. Подробна дискусия на тази тема излиза извън обхвата на дадената тема, но може да разгледа поне първата теза. Войната на Хитлер срещу евреите, дори и ако тя е рационално необяснима (вече една сложна тема), взета сама по себе си не е уникално историческо събитие. Нека си припомним основната теза на работата на Йозеф Шумпетер за империализма, според който "нерационално и ирационално, чисто инстинктивно желание за война и окупация играе голяма роля в историята на човечеството. Безброй войни - може би повечето войни - са водени без обосновани и разумни интереси" (Йозеф Шумпетер. "За социологията на империализма. "Archiv für Sotsialvissenshaften и Sotsialpolitik, v. 46, 1918-1919).
30. За Голдхаген виж бележка 26. Алберт Линдемман в последното си изследване на антисемитизма, демонстративно игнорира конструкцията на Холокоста въз основа на предпоставката, че "независимо възможната сила на мита, не всяка враждебност към евреите, индивидуална или колективна, се основава на фантастична и нереална представа за тях или на проекции, които нямат връзка с действителността.

Като човешки същества евреите, както и всички други групи могат да бъдат в ситуация, в която враждебността към тях се генерира от ежедневния начин на живот (" Сълзите на Исав, Cambridge, 1997, с. XVII).

31. Wiesel, *Against Silence*, Bd. I, 225, 384.

32. Шомон убедително показва, че догмата на Холокоста прави по-приемливи и другите престъпления. Поради фактът, че неговите привърженици настояват за радикалната невинност на евреите- т.е. на факта, че не съществува рационален мотив да ги преследват, да не говорим убиват " се оказва, че преследването и убийството по силата на други обстоятелства е " нормално ", което води до разминаване - между "в никакъв случай недопустими престъпления" и такива престъпления, с които може - и трябва да се живее "(стр. 176).

33. Perlmutter, *Anti-Semitism*, 36, 40.

34. Novick, *The Holocaust*, 351, Anm. 19.

35. Ню Йорк, 1965. Книгата на Джеймс Парк Слоун, Йежи Kosinski (Ню Йорк, 1996).

36. Ели Визел, "Всеобща жертва" в "Ню Йорк Таймс Ревю бук" 31октомври 1965

Визел, "Всички реки", с. 518. Цитат от Озик взет от книгата на Слоун, с. 304-305.

Възхищението на Визел от Косински е изненадващо. Косински иска да анализира "нов език" на Холокоста, Визел иска да "създаде нов език." Според Косински това, "което се намира между епизодите, служи като коментар на епизод и още нещо, за които самият коментар се явява епизод." Според Визел, "пространството между две думи е по-голямо отколкото между небето и земята." Пословицата характеризира подобна "дълбочина" като преливане от пусто в празно. В допълнение те обилно сипят в своите мъдрости цитати от Камю, а това е сигурен признак за шарлатанство. Визел си спомня как Камю веднъж му казва: "Завиждам ти - ти беше в Освиенцим" и продължава: "Камю не може да си прости, че не познава това величествено събитие- тази мистериата на мистериите" (указаните източници).

37. Geoffrey Stokes and Eliot Fremont-Smith, "Jerzy Kosinski's Tainted Words", in *Village Voice* (22. Juni 1982). John Corry, "A Case History: 17 Years of Ideological Attack on a Cultural Target:", in *der New York Times* (7. November 1982). За да се придаде достоверност към техните истории, Косински преди смъртта си, като че ли се обърна към друга религия. В продължение на няколко години между разобличаването му и самоубийството си, Косински изразява съжаление, че холокост индустрията казва нищо за нееврейските жертви. "Много евреи в Северна Америка са склонни да мислят за Холокоста, както за Шоа- като изключително еврейска катастрофа ... Но най-малко половината от ромите на света (които презрително назовават цигаони), около 2,5 милиона полски католици, както и милиони граждани на Съветския съюз и другите страни също станаха жертва на геноцид. "Той отдаде почит на смелостта на поляците, които въпреки "семитския му вид, му дали убежище по време на Холокоста (Jerzy Kosinski. " Преминаване. Ню Йорк, 1992, с. 165-166, 178-179). Когато по време на конференция посветена на Холокоста Косински е попитан какво са правили поляците за да спасят евреите, той се сопва: "А какво са направили евреите, за да спасят поляците?"

38. Франкфурт, 1995. За измамата на Вилкомирски виж Елена Лапин е "Човек с две глави" ("Грант", № 66) и Филип Гуревич "Кражбата на Холокоста" (Ню Йоркър "от 14 юни 1999 г.).

39. Силно "литературно" влияние върху Вилкомирски оказа Визел. Сравнете следните части: Вилкомирски: "Погледнах ги в широко отворените очи и веднага ми стана ясно: всеки знае тези очи, те са видели всичко, което са видели и моите очи, тези очи знаеят много повече от всеки друг в тази страна. Това бяха очи, които познавах. "Хиляди пъти съм ги виждал в лагер, а и по-късно. Също такива бяха очите на Майла. Тези очи тогава на нас-децата ни казваха всичко." Техният поглед проникваше в дълбините на душата ми (" Фрагменти " с. 130). Визел: "Очите - трябва да ви разкажа на очите им. Трябва да започнем с тях, защото очите им - това е най първото и те съдържат всичко. Останалото може да почака. То само ще потвърди това, което вече знаеш. Но тези очи - те са пламтят от непоклатимата истина, която гореше в тях и не изгаряше. Пред тях можеш само в неудобство да мълчиш със сведена глава и да слушаш тяхната присъда. Да видиш света какъвто е. Това е, което искаш. Ти си възрастен, умен и опитен човек и изведнъж усещаш

ужасна празнота и безсилие. Тези очи ти напомнят за твоето детство, че си сирак, те водят до факта, че губиш вяра в силата на езика. Тези очи отричат стойността на думите и необходимостта от думи изчезва (" Мълчащите евреи ", Ню Йорк, 1966, с. 3). Визел възпява "очите" в още една и половина страници. Литературното майсторство при него се съчетава с диалектичното. На едно място Визел признава: "За разлика от много либерали, аз вярвам в колективната вина", а на друго място той пише: "Аз не вярвам в колективната вина" (Визел, "Срещу мълчанието", том II, п. 134. Визел "И морето", с. 258, 389).

40. Бернд Науман ". Аушвиц ". Франкфурт, 1965, с. 115. Виж също Бърн и Финкелщайн "Нация под изпитание", с. 67-68, където можете да намерите подробна документация.

41. Елена Лапин, цит. Хилберг винаги поставя правилните въпроси. Поради това, индустрията на Холокоста го счита за парий. Вижте Хилберг, "The Politics of Memory", на различни места.

42. " "Publisher Drops Holocaust Book", in der New York Times (3. November 1999). Alan Hall and Laura Williams, "Holocaust Hoaxer?" in der New York Post (4. November 1999)

43. Novick, The Holocaust, 158. Segev, Die siebte Million., 558. Wiesel, Und Das Meer, 337.

44. Bernard Lewis, Semites and Anti-Semites (New York:1986), (New York: 1986), Lewis, The Middle East (New York: 1995), 348-350. Berenbaum, After Tragedy, 84.

45. 46. New York Times, 27. Maerz, 3. April 1996. Time, 23. Desember 1996.

46. Yehuda Bauer, " Reflections Concerning Holocaust History", in Louis Greenspan and Graeme Nicholson (Hrsg.), Fackenheim (Toronto: 1993), 164, 169. Yehuda Bauer, "On Perpetrators of the Holocaust and the Public Discourse, in Jewish Quarterly Review, Nr. 87 (1997), 348-350. Norman G. Finkelstein and Yehuda Bauer, "Goldhagen's Hitler's Willing Executioners: An Exchange of Views", in Jewish Quarterly Review, Nr. 1 u. 2 (1.998), 126.

47. Charles Glass, "Hitler's (un)willing executioners", im New Statesman (23. Januar 1998), Laura Shapiro, "A Battle Over the Holocaust", in Newsweek (23. Maerz 1998), und Tibor Krausz, " The Goldhagen Wars", im Jerusalem Report (3. August 1998). WWW. NormanFinkelstein.com (MIT Линк минути на Zu Goldhagens уебсайт).

48. Daniel Jonah Goldhagen, "Daniel Jonah Goldhagen Comments on Birn" на немски Политика и общество (Sommer 1998), 88, 91 Anm. 2. Даниел Йона Goldhagen, , "The New Discourse of Avoidance", Anm. 25 (www. Goldhagen.com / ndaO.html).

49. Хофман е научен ръководител на дисертацията на Голдхаген, която стана основа на книгата "Доброволни палачи на Хитлер." Въпреки това, той не само пише (в явно нарушение на академичните практики) блестящата рецензия на книгата на Голдхаген за списание "Foreign Affairs", но нарече книгата "A Nation on Trial" в други отзиви за същото списание" шокираща (" Foreign Affairs " , май-юни 1996 г. и през юли-август 1998). Майер изпрати дълга статия на сайта www2.h-net.msu.edu. Единствения аспект на "тази заемаща голямо пространство история " който Майер счете за " наистина безвкусно и достойно за порицание", бяха критичните забележки срещу Голдхаген. Така той се присъедини към обвиненията в недобросъвестност, които Голдхаген предяви на Бърн, и назова моята аргументация, "погрешни и еретични спекулации"(23 ноември 1997 г.).

50. New York, 1996. Липшат заема катедра за Холокоста в университета Емъри, наскоро въведена в американския съвет на Холокоста.

51. Въпрос в анкетата на АЕК, съдържащ двойно отрицание, и поради това предизвиква объркване: "Смятате ли, че е възможно или невъзможно, че унищожаването на евреите от нацистите не е станало?" 22% от анкетираните отговарят: "Смятам, че това е възможно." При следващите интервюта, когато въпросът е бил повдигнат директно, броят на отговорите, отричащи Холокоста, е близък до нула. Скорошно проучване на АЕК в 11 страни показва, че докато десните екстремисти твърдят обратното, "съвсем малко хора отричат Холокоста "(допълнително са указани източниците). Въпреки това, Дейвид Харис от АЕК на изслушване в Конгреса за " антисемитизма в Европа ", се противопостави на отричането на Холокоста сред европейската десница и дори не споменава за

проучванията на АЕК, според които отрицанието почти не намира отговор от страна на широката общественост (изслушванията в Комисията по външна политика на Американския сенат, 5 април 2000).

52. "France Fines Historian Over Armenian Denial", im Boston Globe (22. June 1995), sowie " Bernard Lewis and the Armenians", in Counterpunch (16—31. Dezember 1997).

53. Israel Charny, "The Conference Crisis. The Turks, Armenians and the Jews, "in The Book of the International Conference on the Holocaust and Genocide.

Book One: The Conference Program and Crisis (Tel Aviv: 1982). Israel Amrani, "A Little Help for Friends", in Haaretz (20. April 1990). (Bauer). Според странното обяснение на самия Визел, той подава оставка като председател на конференцията, "така, че да не обижда нашите арменски гости". Вероятно това е така и от любезност към арменците, тъй като той се опита да прекъсне конференцията и призова другите да не участват в нея (Визел "И морето ", с. 121).

54 Edward T. Lirlenthal, Preserving Memory (New York: 1995), 228ff., 263, 312 13.

55 Lipstadt, Denying, 6, 12, 22, 89 - 90.

56 Wiesel All Rivers, 333, 336

57 Lipstadt, Denying, chapter 11.

58 "A New Serbia," in New Republic (17 May 1999).

59. Вижте, например, Meron Meron Benvenisti, "Seeking Tragedy", in Haaretz (16. April 1999), Zeev Chafets, "What Undergraduate Clinton Has Forgotten", im Jerusalem Report (10. Mai 1999), und Gideon Levi, "Kosovo: It is Here", in Haaretz (4. April 1999).

Бенвенисти сравнява действията на Сърбия с действията на Израел от май 1948 година

60. Arno Mayer. Der Krieg als Kreuzzug (Reinbek: 1989). Christopher Hitchens, "Hitler's Chost", in Vanity Fair (юни 1996). Ървинг дава балансирана оценка на Гордън Крейг, в статията си "Дяволът е в детайлите" (New York Review of Books (19 September 1996). Крейг категорично отхвърля възгледите на Ървинг за масово унищожение на евреите от нацистите като "ограничени и и опровергаеми", но продължава: "Той знае за националсоциализма повече, отколкото повечето специалисти в тази област и тези, които учат периода от 1933 до 1945 г. трябва да му бъдат благодарни на енергията му на изследовател, размахът и силата на неговите публикации са повече от очакваното ... Неговата книга "Hitler's War" (Мюнхен, 1985) продължава да бъде най-доброто изследване на Втората световна война от немска страна, задължително за всеки, който изучаватози конфликт. Хора като Дейвид Ървинг, са нужни на историческата наука, и ние не можем да си позволим да пренебрегнем техните виждания. "

61 За неуспешните опити между 1984 и 1994г. да се създаде във Вашингтон Национален афро-американски музей, виж Fath Davis Ruffins, "Culture Wars Won and Lost, Part II The National African-American Museum Project," in Radical History Review (winter 1998) инициативата на конгреса в крайна сметка задуши Джеси Хелмсенаторът от Северна Каролина. Годишният бюджет на Холокоста за Вашингтонският музей е \$ 50 милиона, от които 30 милиона платени от федералното правителство.

62 За повече информация, виж Linenthal, Preserving Memory, Saidel, Never Too Late, bes., Die Kapitel 7, 15, sowie Tim Cole, Selling the Holocaust (New York: 1999), Kap.

63 Michael Berenbaum, The World Must Know (New York:1993), 2, 214. Omer Bartov, Murder in Our Midst (Oxford:1996), 180.

64 Виж в детайли Кати Мортън в книгата и "Смърт в Ерусалим" (New York, 1994. Глава 9). В своите мемоари Визел припомня убиецът на Бернадот, Йешуа Коен-един човек с "легендарно" минало на "терорист". Имайте предвид, че думата "терорист" е в кавички (Wiesel, And the Sea, 58). Ню Йоркският музей на Холокоста е не по-малко участващ в политиката (и кметът Ед Кох и управителят Марио Куомо се борят за еврейските гласове и пари) и много рано става играчка на местните еврейски фирми и инвеститори. Строителни фирми се опитаха да премахнат от името на музея думата "холокост", защото са се страхували, че ще намалят цените на жилищата в околните елитни жилища. Шегаджиите се шегуваха, че целият комплекс трябва да се нарича "Кулите на Треблинка", както и съседните улици - Авеню Аушвиц и Биркенау Булевард. Въпреки че е известно, че Питър Грейс е свързан с осъдените нацистки военнопръстъпници, музея взе от него пари и

организира гала концерт в дискотека "Hot Rod" - "Ню Йоркската комисия по Холокоста ви кани да танцувате цяла нощ Rock 'N Roll '" (Saidel, *Never Too Late*, 8, 121, 132, 145, 158, 161, 191, 240)

65. Новик упоменава са спора "6 милиона или 11 милиона". Цифрата от 5 милиона мъртви цивилни граждани - неевреи пусна известният "нацистки ловец" Симон Визентал. Новик пише, че броят "няма исторически смисъл. Пет милиона са или прекалено малко, ако говорим за всички нееврейски граждани унищожени от III райх, или прекалено много, когато става дума за нееврейски групи, умишлено унищожавани, като евреите". Но той бърза да добави: "Разбира се, работата не е в цифрите, като такива, а в това- какво имаме предвид когато се говори за Холокоста." Осъществявайки тази уговорка, Новик странно заключава, че следва да се помни само за евреите, като цифрата от 6 млн е "нещо точно и определено, а цифрата от 11 милиона" - неприемливо неясна" (Novick, *The Holocaust*, 214 - 26).

66. Wiesel, *Against Silence*, v. hi. 162, 166.

67. По отношение на хората с увреждания като първите жертви на нацистките кланета, виж книгата на Хенри Фридлендер *The Origins of Nazi Genocide* (Chapel Hill: 1995). Съгласно Леон Визелтиер неевреите, които са загинали в Аушвиц, "умирали със смъртта замислена за евреите като жертви на " окончателното решение ", предназначена за други" (*The New York Times*, 3 септември 1989). Но редица научни изследвания показват, че евреите са умирали от смърт, замислена за немските хора с увреждания. В допълнение към работата на Фридлендер, виж книгата на Майкъл Булрайх, *Death and Deliverance* (Cambridge: 1994).

68. Сибил Милтън, автор на множество публикации, посветени на историята на циганите и водещ историк на Американския музей на Холокоста, заяви, че "най-малко 220000 ромите и синти са били убити по време на Холокоста" и може би, този брой е много по-висок и достига 500 000 ("Статистически изчисления: Смъртността на ромите и синти по време на холокоста, 24 декември 1999 г.).

69. Фридлендър "Поставени на нацисткия геноцид": "В допълнение към евреите, националсоциалистите са убивали и европейските цигани. Причислени към "тъмнокожата раса" - мъже, жени и деца - не са могли да избегнат участието на жертви на нацистките кланета. Националсоциалистическият режим елиминира систематично само три групи от хора- хора с увреждания, евреи и цигани" (стр. 12). Фридлендер е не само историк първи ранг, но също е бивш затворник от Аушвиц. Също и Раул Хилбърг, "Унищожаване на европейските евреи" (New York: 1985) С присъщата си откровеност Визел казва в мемоарите си, че е разочарован от Съвета за жертвите на Холокоста, чийто председател е той, тъй като в редиците му няма и един представител на ромите, като че ли не е било по силите му да вкара най-малко един. (Wiesel, *And the Sea*, 211)

70. Linenthal, *Preserving Memory*, 241 - 6, 315.

71. Докато "партикуларистичната еврейска насока" (Зайдел) в Ню Йоркския музей на Холокоста е дори по-силно изразена - нееврейските жертви на нацизма бързо се научават, че той е "само за евреите", Йехуда Бауер изпадна в ярост, когато Комисията наблегна на факта, че жертвите на Холокоста са не само евреи. "Въпреки, че тази позиция няма да бъде веднага и радикално променена - заплашва Бауер в писмо до членовете на Комисията - ще използвам всяка възможност да критикувам това нечувано намерение от всяка достъпна за мен обществена платформа" (Saidel, *Never Too Late*, 125 - 6, 129, 212, 221, 224 - 5)

72. Finkelstem, *Image and Reality*, chap. 2.

73 "ZOA Criticizes Holocaust Museum's Hiring of Professor Who Compared Israel to Nazis," in *Israel Wire* (5 June 1998). Neal M. Sher, "Sweep the Holocaust Museum Clean," in *Jewish World Review* (22 June 1998). "Scoundrel Time," in *PS—The Intellectual Guide to Jewish Affairs* (21 August 1998). Daniel Kurtzman, "Holocaust Museum Taps One of Its Own for Top Spot," in *Jewish Telegraphic Agency* (5 March 1999). Ira Stoll, "Holocaust Museum Acknowledges a Mistake," in

Forward (13 August 1999).

74 Noam Chomsky, *World Orders Old and New* (New York: 1996), 293 - 4 (Shavit).

Към глава 3. Двойният налог.

1 Henry Friedlander, "Darkness and Dawn in 1945 The Nazis, the Allies, and the Survivors," in *us Holocaust Memorial Museum, 1945—the Year of Liberation* (Washington 1995), II-35.

2 Segev, *Seventh Million*, 248.

3 Lappin, *Man With Two Heads*, 48. D.D. Guttenplan, "The Holocaust on Trial," in *Atlantic Monthly* (February 2000), 62. За сравнение, трябва да се обърне внимание на горния текст, в който се Липшат приравни съмненията в показанията на оцелелите, с отричане на Холокоста.

За Това е място, на което в оригиналната версия беше подложен на тежка критика, тъй като "Критиката на практическият разум" на Кант беше частично публикувана на идиш във Варшава през 1929, но Визел говори за "Критика на чистия разум "(Забележка на издателството").

4 Wiesel, *AR Rivers*, 121 - 30, 139, 163 - 4, 201 - 2, 336. *Jewish Week*, 17 September 1999. *New York Times*, 5 March 1997.

5 Leonard Dinnerstein, *America and the Survivors of the Holocaust* (New York: 1982), 24.

6 Daniel Ganzfried, "Binjamin Wilkomirski und die verwandelte Polin," in *Weltwoche* (4 November 1999).

7 Marilyn B. Young, *The Vietnam Wars* (New York: 1991), 301 - 2. "Cohen: US Not Sorry for Vietnam War," in *Associated Press* (11 March 2000).

8 Nana Sagi, *German Reparations* (New York: 1986), and Ronald W. Zweig, *German Reparations and the Jewish World* (Boulder: 1987). Последните два тома са официалните протоколи, съставени по заповед на Комисията по исковете.

9 На въпрос на депутатата от германския бундестаг Мартин Хоман (ХДС) правителството на Германия наскоро отговори, (макар и с много цветист език), че може би само 15% от средствата разпределени за конференцията по исковете, са достигнали до самите жертви на нацистките преследвания. Правителството на Германия обаче отхвърли критиките, че 450 милиона марки са били "съзнателно отделени и скрити" от жертвите на Холокоста. Вижте протокола от 14-то свикване на Бундестага 23.2.2000 г., стр. 8277, отговор на държавния секретар Дилер по искане на Хоман. Този отговор обаче, може да бъде съгласуван с официалната история на Конференцията за еврейски искове (виж бележка 10).

10 В официалната си история, Роналд Цвайг признава, че Комисията по исковете е нарушила клаузи от споразумението: "Получените от Конференцията средства могат да продължат дейността по европейски програми, които в противен случай би трябвало да спрат и да стартират програми, което преди е било невъзможно поради липса на пари. Но промяната плащанията, които най-много биеха на очи, са отпускането на тези компенсации за мюсюлманските страни- в продължение на три години те се увеличават с 68%. Въпреки формалните ограничения за използването на средства от Фонда за компенсиране по силата на споразумение с Германия, парите са били усвоени, където те са били от най-голяма нужда. Моисей Левит, високопоставен представител на Конференцията по вземанията, каза: "Нашият бюджет е насочен към нуждите според приоритети- както в Израел, така и извън него, включително и за мюсюлмански страни. Парите на конференцията съставляват само част от общия фонд, който е в наше владение, и са предназначени да отговорят на нуждите на тези евреи, на които дадохме приоритет (*German Reparations*, 74).

11 Lorraine Adams, "The Reckoning," in *Washington Post Magazine* (20 April 1997), Netty C. Gross, "The Old Boys Club," and "After Years of Stonewalling, the Claims Conference Changes Policy," in *Jerusalem Report* (15 May 1997, 16 August

1997), Rebecca Spence, "Holocaust Insurance Team Racking Up Millions in Expenses as Survivors Wait," in *Forward* (30 July 1999), and Verena Dobnik, "Oscar Hammerstein's Cousin Sues German Bank Over Holocaust Assets," in *AP Online* (20 November 1998) (Hertzberg).

12 Greg B. Smith, "Federal Judge OKs Holocaust Accord," in *Daily News* (7 January 2000). Janny Scott, "Jews Tell of Holocaust Deposits," in *New York Times* (17 October 1996). Саул Каган чете копие на раздела на конференция по вземанията.

Последната версия съдържа всички от изменения в сила.

13 Elli Wohlgeleerter, "Lawyers and the Holocaust," in *Jerusalem Post* (6 July 1999).

14 Допълнителна информация за тази секция, вижте книгите Tom Bower, *Nazi Gold* (New York: 1998), Itamar Levin, *The Last Deposit* (Westport, Conn.: 1999), Gregg J. Rickman, *Swiss Banks and Jewish Souls* (New Brunswick, NJ: 1999), Isabel Vincent, *Hitler's Silent Partners* (New York: 1997), Jean Ziegler, *The Swiss, the Gold and the Dead* (New York: 1997). Въпреки силно изразени предубеждения срещу Швейцария, тези книги съдържат много полезна информация.

15 Levin, *Last Deposit*, chaps 6 - 7. Заблуждаващият израелски доклад (автор е Левин, въпреки че не е споменат), виж Hans J. Halbheer, "To Our American Friends," in *American Swiss Foundation Occasional Papers*

16 В Съединените щати действат 13 офиса на шест швейцарски банки. През 1994, швейцарските банки са инвестирани в американския бизнес 38 милиарда долара и управляват за своите клиенти стотици милиарди инвестиции в американски акции и банки.

17 През 1992 г. СЕК създава нова структура - на Световната организация за връщането на еврейската собственост, която стана юридически претендент на собствеността на жертвите на Холокоста- както на живите, така и на мъртвите. Тази организация, оглавявана от Бронфман стана официален принципал на всички организации от рода на еврейската конференция по вземания.

18 Изслушвания пред Сенатската комисия по банки, жилища и обществени проблеми на 23април 1996 Бронфман защитава "еврейските интереси" много избирателно. Той е важен бизнес партньор на немския медиен магнат Лео Кирх, която неотдавна привлече вниманието върху факта, че уволни редакторът на един вестник, който подкрепи решението на Конституционния съд относно недопустимостта на окачване на разпятия в обществените училища.

www.Seagram.com/company_info/history/main.html; Oliver Gehrs, "Einfluss aus der Dose," in *Tagesspiegel* [12 Septembe 1995]

19 Rickman, *Swiss Banks*, 50 - 1. Bower, *Nazi Gold*, 299 - 300.

20 Bower, *Nazi Gold*, 295 ("mouthpiece"), 306 - 7; cf. 319. Alan Morris Schom, "The Unwanted Guests, Swiss Forced Labor Camps, 1940 - 1944," В това число- докладът на Шом, който бе подготвен за Симон Визентал център през януари 1998 г Шом твърди, че лагерите за еврейски бежанци в Швейцария са били в действителност "робски лагери на труда." Трезва оценка на ситуацията в швейцарските бежански лагери дава Ken Newman (ed.), *Swiss Wartime Work Camps: A Collection of Eyewitness Testimonies, 1940 - 1945* (Zurich: I 999), доклад на Международната комисия от експерти "Швейцария - Втората световна война" witzerland and Refugees in the Nazi Era (Bern: 1999), chap. 4.4.4. Saidel, *Never Too Late*, 222 3 ("Dachau", "sensationalistic"). Yossi Klein Halevi, "Who Owns the Memory?" in *Jerusalem Report* (25 February 1993). Визентал център позволява да прибира на свое име по 90 000 долара на година.

21 Bower, *Nazi Gold*, xi, xv, 8, 9, 42, 44, 56, 84, 100, 150, 219, 304. Rickman, *Swiss Banks*, 219.

22 Thomas Sancton, "A Painful History," in *Time*, 24 February 1997. На съдебното заседание, включително и на комисията по банкови и финансови услуги на Камарата на представителите 25юни1997. Bower, *Nazi Gold*, 301 2. Rickman, *Swiss Banks*, 48. Левин също премълчава, че Залмановиц е евреин (стр. 5, 129, 135).

23 Levin, *Last Deposit*, 60., включително и изслушване в комисията по банкови и финансови услуги на Камарата на представителите на 11декември1996 г. (там са цитирани показанията на Визел от 16октомври1996 г. пред Сенатската банкова комисия).

24 Изслушванията в банковата комисия на американския Сенат по жилищни и обществени проблеми 6 май 1997.

25 Изслушванията в комисията по банкови и финансови услуги на Камарата на представителите на 11 декември 1996. Смит се оплака пред пресата, че документите, които лично той отдавна е намерил, Д'Амато представя за нови открития. В абсурдното си възражение Рикман, който е мобилизирал голям контингент от изследователите за изслушванията в Конгреса за музея на Холокоста, казва в своя защита: "Въпреки, че аз знам за книгата на Смит, умишлено не я четях, за да не могат да ме обвинят, че използвам "неговите документи"(стр. 113). Vincent, *Silent Partners*, 240.

26 Bower, *Nazi Gold*, 307. Hearings before the Committee on Banking and Financial Services, House of Representatives, 25 June 1997.

27 Rickman, *Swiss Banks*, 77. Примерен анализ на темата Петър Хъг и Марк Перно в *Assets in Switzerland of Victims of Nazism and the Compensation Agreements with East Bloc Countries* (Bern 1997). За по-ранен дебат в САЩ виж Seymour J. Rubin and Abba P. Schwartz, "Refugees and Reparations," in *Law and Contemporary Problems* (Duke University School of Law, 1951), 283.

28 Levin, *Last Deposit*, 93, 186. Включително и изслушване в комисията по банкови и финансови услуги пред Камарата на представителите на 11 декември 1996. Една седмица след създаването на специалния фонд, президентът на Швейцария "изплашен от откровената враждебност в Америка" (Бауър) обяви създаването на Фонд "Солидарност" от 5 милиарда долара за "борба срещу бедността, отчаянието и насилието по целия свят." Все пак, това предложение подлежи на одобрение чрез референдум, а опозицията веднага възрази, така че бъдещето на този фонд остава неясно.

29 Bower, *Nazi Gold*, 315. Vincent, *Silent Partners*, 211. Rickman, *Swiss Banks*, 184 (Voleker).

30 Levin, *Last Deposit*, 187 - 8, 125.

31 Levin, *Last Deposit*, 218. Rickman, *Swiss Banks*, 214, 223, 221.

32 Hickman, *Swiss Banks*, 231.

33 Рикман ловко нарича тази глава от доклада си, "Бойкот и диктат."

34 Пълен текст на споразумението за "Обезщетение за колективни действия", виж в изготвения от независим комитет доклад - *Report on Dormant Accounts of Victims of Nazi Persecution in Swiss Banks* (Bern: 1999) . В допълнение към специален фонд от 200 млн. долара и обезщетение в размер на 1,250 млрд. долара, индустрията на Холокоста привлече през 1997 г. по време на Лондонската конференция за швейцарското злато от Съединените щати и техните съюзници още 70 милиона долара.

35 За политиката на САЩ към еврейските бежанци по време на този период, виж David S. Wyman, *Paper Walls* (New York: 1985) и *The Abandonment of the Jews* (New York: 1984). Относно политиката на Швейцария, вижте доклада на независимата комисия от експерти, Швейцария - Втората световна война, *Switzerland and Refugees in the Nazi Era* (Bern: 1999). Ограничителни квоти и в Съединените щати и в Швейцария се обясняват с едни и същи фактори: икономическата криза, ксенофобия, антисемитизъм, както и съображенията за сигурност. Напомняйки за "лицемерието в изявленията на други страни, особено на САЩ, които по никакъв начин не са заинтересовани да се либерализира имиграционните закони, независима комисия от експерти казва, че швейцарската политика по отношение на бежанците (въпреки че страната е била подложена на остра критика) е същата като на правителствената политика на повечето други държави "(стр. 42, 263). В гъвкавите доклади на американските медии относно критичните констатации на тази комисия няма и едно споменаване на тази позиция.

36 Изслушвания пред банковата комисия на Сената за жилища и обществени проблеми 15 май 1997 г. (Айзенщат и Д'Амато). Изслушванията в този комитет на 23-ти април 1996 година (доклад на Бронфман, който цитира писмото на Клинтън и лидери на фракции в Конгреса). Изслушванията на комисията по банкови и финансови услуги пред Камарата на представителите на 11 декември 1996 г. (Лийч). Изслушванията в този комитет, 25 юни 1997 г. (Лийч). Rickman, *Swiss Banks*, 204

(Albright).

37 Само един дисонантен глас провуча в Конгреса по време на множеството изслушвания по въпроса за компенсациите за Холокоста бе гласът на конгресменката Максин Уотърс от Калифорния. Въпреки, че тя заяви, че "хиляда на сто поддържа" действията, за "възстановяване на правосъдие за всички жертви на холокоста", също попита "как мога да използвам този прецедент, за да си спомним робският труд на моите предци тук, в САЩ. За мен е много странно да седя тук и се питам какво мога да направя, също така да се признае и използването на робски труд в Съединените щати. Изискването за обезщетяване на афроамериканците е осъдено като радикално, но много от тези, от които се иска този въпрос бъде повдигнат в Конгреса, просто се смеят". Тя предложи, в частност, да се възложи на държавни служители, които искат компенсация за Холокоста, да правят същото за компенсация за робския труд в самите Съединени щати. "Уважаемата дама е докоснала много дълбока тема - казва Джеймс Лич пред банковия комитет на Камарата на представителите - и президиума ще го обсъди. Темата, която е повдигната, ни отведе много далеч в американската история и сферата на правата на човека." Без съмнение, този въпрос потъна в комисия някъде много далеч (Изслушвания пред палатата на представителите по банкови и финансови услуги 9 февруари 2000). Рандал Робинсън, който в момента води кампания за компенсиране на афро-американците за робския труд, привлича вниманието към мълчанието на американското правителство за този грабеж "точно в момента, когато помощник-държавния секретар Стюарт Айзенщат гарантира, че 16 немски фирми са изплатили компенсация на евреите, за използване от нацистите за принудителен труд" (Randall Robinson, "Compensate the Forgotten Victims of America's Slavery Holocaust", in der Los Angeles Times (11. Februar 2000); vgl. Randall Robinson, *The Debt* (New York: 2000), 245).

38 Philip Lentz, "Reparation woes," in *Crain's* (15 - 21 November 1999). Michael Shapiro, "Lawyers in Swiss Bank Settlement Submit Bill, Outraging Jewish Groups," in *Jewish Telegraphic Agency* (23 November 1999). Rebecca Spence, "Hearings on Legal Fees in Swiss Bank Case," in *Forward* (26 November 1999). James Bone, "Holocaust Survivors Protest Over Legal Fee," in *The Times* (London) (1 December 1999). Devlin Barrett, "Holocaust Assets," in *New York Post* (2 December 1999). Stewart Ain, "Religious Strife Erupts In Swiss Money Fight," in *Jewish Week* (14 January 2000) ("angle»). Adam Dickter, "Discord in the court," in *Jewish Week* (21 January 2000). Swiss Fund for Needy victims of the Holocaust/Shoa, "Overview on Finances, Payments and Pending Applications" (30 November 1999). Наследниците на жертвите на холокоста в Израел не са получили нищо от специалният фонд - виж статията на Yair Sheleg, "surviving Israeli Bureaucracy," in *Haaretz* (6 February 2000).

39 Burt Neuborne, "Totaling the sum of Swiss Guilt," in *New York Times* (24 June 1998). Hearings before the committee on Banking and Financial services, House of Representatives, 11 December 1996. "Holocaust-Konferenz in Stockholm," in *Frankfurter Allgemeine Zeitung* (26 January 2000) (Bronfman).

40 Independent commission of Experts, Switzerland - Second World war, Switzerland and Gold Transactions in the Second World War, Interim Report (Bern: 1998).

41 Изслушването пред комитетата за банкови и финансови услуги 11 декември 1996 призова в качеството на свидетел историкът Герхард Уайнбърг от Университета на Северна Каролина който заяви, че "правителството на Швейцария по време на първите следвоенни години винаги стоеше на позициите на "законен грабеж" и в началото на швейцарските банки "приоритет" е "за да получите най-много пари, независимо от законност, морал, почтеност и други условности." (Изслушвания в Камарата на представителите на комисията по банкови и финансови услуги 25 юни 1997 г).

42 Raymond W. Baker, "The Biggest Loophole in the Free-Market system," in *Washington Quarterly* (Autumn 1999). Голямата част от приходите от търговията с наркотици, които достигнаха между \$ 500 милиарда до 1 трилион долара всяка година се изпират чрез депозити в банки в Съединените щати, въпреки че това противоречи на законодателството на САЩ.

43 Ziegler, *The Swiss*, xii; cf. 19, 26s.

44 Switzerland and Gold Transactions in the Second World War, IV, 48.

45 Независим комитет от изтъкнати личности, Report on Dormant Accounts of Victims of Nazi Persecution in Swiss Banks (Bern 1999).

46 "Външните разходи" за проверката на банковите книжа са достигнали 200 милиона долара (Доклад, п. 4, параграф 17), разходите за швейцарски банки - още 300 милиона долара (съобщение до медиите от швейцарските банкови комисия от декември 1999).

47 Report, Annex s, p. 81, paragraph 1 (cf. Part I, pp. 13 - 15, paragraphs 41-9).

48 Report: Part I, p. 6, paragraph 22 ("no evidence"); Part I, p. 6, paragraph 23 (banking laws and percentage); Annex 4, p. s8, paragraph s ("truly extraordinary") and Annex s, p. 81, paragraph 3 ("truly remarkable") (cf. Part I, p. 15, paragraph 47, Part I, p. 17, paragraph s8, Annex 7, p. 107, paragraphs 3, 9)

49 "The Deceptions of Swiss Banks," in New York Times (7 December 1999).

50 Report, Annex s, p. 81, paragraph 2. Report, Annex s, pp. 87 - 8, paragraph 27" Има много обяснения за значителни пропуски в предишни разследвания, за които има няколко основни причини: швейцарските банки са използвали по-тясна дефиниция на "непотърсени" сметки, изключват някои видове сметки от техните разследвания, не са ги търсили достатъчно добре, не търсят сметки под определен размер и не вземат под внимание, че титулярите на сметките може да са станали жертви на насилие от нацистите преди близките им да представят искове срещу банката. "

51 Repon, p. 10, paragraph 30 ("възможна или вероятна"), p. 20, paragraphs 73-5 (достатъчно висока вероятност за 25000 сметки), Repon, Annex 4, pp. 65-7, paragraphs 20-6, and p. 72, paragraphs 40-3 (настояща стойност). Според доклад на швейцарската банкова комисията през март 2000, се съгласи да публикува имената на 25000 сметки (в отчета на комисията пред пресата на 30 март 2000 г. се констатира, че тя следва препоръките на Волкер).

52 Изслушвания в Камарата на представителите на комисията по банкови и финансови услуги на 9 февруари 2000 г. (цитират се показания, изготвени от Волкер). За сравнение, разгледаме възраженията на швейцарската банкова комисия: "Всички препратки към възможната сегашна стойност на набора от сметки, основно се базират на предположения и "преувеличени оценки" и само по отношение на приблизително 1200 сметки са намерени реални доказателства, което се потвърждава и от вътрешните документи на банката по това време, че собствениците на тези сметки наистина са жертви на Холокоста" (съобщение до медиите от 6 декември 1999 г.).

53 Repon, p. 2, paragraph 8 (cf. p. 23, paragraph 92). Report, Appendix S. p. A134; for a more precise breakdown, cf. pp. A-135ff..

54 Изслушвания пред Палатата на представителите за банкови и финансови услуги на 25 юни 1997 (цитират се по първоначалните показания, изготвени от Рубин).

55 Същото изслушване, 25 юни 1997

56 През съответния период от 1933 до 1945 г населението на Швейцария е е 4 млн. души, а на САЩ - 130 милиона. Комисията Волкер разглежда всяка сметка от швейцарските банки, която през тези години е отворена, затворена или непотърсена.

57 Levin, Last Deposit, 23. Bower, Nazi Gold, 256. Бауер смята, че швейцарската претенция "е риторичен въпрос, на който не трябва да се отговаря." Да се отговори на това със сигурност не трябва, но защо да е риторичен?

58 Rickman, Swiss Banks, 194 - 5.

59 Bower, Nazi Gold, 350-1. Akiva Eldar, "UK: Israel Didn't Hand Over Compensation to Survivors," in Haaretz (21 February 2000). Judy Dempsey, "Jews Find It Hard to Reclaim wartime Property In Israel," in Financial Times (1 April 2000). Jack Katzenell, "Israel Has WWII Assets," in Associated Press (13 April 2000). Joel Greenberg, "Hunt for Holocaust victims' Property Turns in New Direction: Toward Israel," in New York Times (15 April 2000). Akiva Eldar, People and Politics," in Haaretz (27 April 2000).

60 Относно информация за комисионни посетете www.peha.gov (цитира се Бронфман от декларацията на комисията за пресата на 21 ноември 1999).

61 Изслушвания пред Палатата на представителите за банкови и финансови услуги 9 февруари 2000

62 Levin, Last Deposit, 223, 204. "Swiss Defensive About WWII Role," in Associated Press (15 March 2000). Time (24 February 1997) (Bronfman).

63 Levin, Last Deposit, 224.

64 Изслушвания в същата комисия 14 септември 1999

65 Yair Sheleg, "Not Even Minimum Wage," in Haaretz (6 October 1999). William Drozdiak, "Germans Up Offer to Nazis' Slave Laborers," in Washington Post (18 November 1999). Burt Herman, "Nazi Labor Talks End Without Pact," in Forward (20 November 1999). "Bayer's Biggest Headache," in New York Times (5 October 1999). Jan Cienski, "Wartime Slave-Labour Survivors' Ads Hit Back," in National Post (7 October 1999). Edmund L. Andrews, "Germans To Set Up \$5.1 Billion Fund For Nazis' Slaves," in New York Times (15 December 1999). Edmund L. Andrews, "Germany Accepts \$5.1 billion Accord to End Claims of Nazi Slave Workers," in New York Times (18 December 1999). Allan Hall, "Slave Labour List Names 255 German Companies," in The Times (London) (9 December 1999). Hearings before the Committee on Banking and Financial Services, House of Representatives, 9 February 2000 (показанията на Айзенщат се цитират по подготовения от него писмен текст).

66 Sagi, German Reparations, 161. Може би една четвърт от евреите, което са използвани за принудителен труд, включително покойния ми баща (оцелял от Аушвиц), получи такава пенсия. В действителност, цифрата на все още живите евреи, които Конференцията по вземанията посочва в преговорите се отнася за онези, които са получавали пенсия и компенсации от Германия (на заседанието на Германския Бундестаг- 92-ро свикване 15март2000).

67 Zweig, German Reparations and the Jewish World, 98; cf. 25.

68 Conference on Jewish Material Claims Against Germany, "Position Paper — Slave Labor. Proposed Remembrance and Responsibility Fund" (15 June 1999). Netty C. Gross, "\$5.1-Billion Slave Labor Deal Could Yield Little Cash For Jewish Claimants," in Jerusalem Report (31 January 2000). zvi Lavi, "Kleiner (Herut) Germany Claims Conference Has Become Judenrat, Carrying on Nazi ways," in Globes (24 February 2000). Yair Sheleg, "MK Kleiner The Claims Conference Does Not Transfer Indemnifications to Shoah survivors," in Haaretz (24 February 2000).

69 Изслушвания пред Палатата на представителите за банкови и финансови услуги 9февруари2000 г. и Yair Shelega- статия във вестник "Аарец на 31март2000

70 Henry Friedlander, "Darkness and Dawn in 1945 The Nazis, the Allies, and the Survivors," in us Holocaust Memorial Museum, 1945 — The Year of Liberation (Washington: 1995), 11-35. Dinnerstein, America and the Survivors of the Holocaust, 28. Israeli historian Shlomo Shafir reports «the estimate of Jewish survivors at the end of the war in Europe vary from 50,000 to 70,000" (Ambiguous Relations, 384nl). Friedlander's total figure for surviving slave laborers, Jewish and non-Jewish, is standard; see Benjamin Ferencz, Less Than Slaves (Cambridge: 1979) "approximately half a million persons were found more or less alive in the camps that were liberated by the Allied armies" (xvii; cf. 240n5).

71 Стюарт Айзенщат, помощник-държавен секретар за икономически, търговски и земеделски въпроси, ръководител на делегацията на САЩ на преговорите с Германия за тези, които са били използвани като принудителен труд, на обсъждане в Държавния департамент на 12май1999

72 Виж "Забележките" на Айзенщат от годишната среща на Конференцията на еврейските материални вземания срещу Германия и Австрия (Ню Йорк, 14юли1999).

73 Toby Axelrod, "\$5.2 Billion Slave-Labor Deal Only the Start," in Jewish Bulletin (12 December 1999; citing Jewish Telegraphic Agency).

74 Hilberg, The Destruction (1985), v. iii, Appendix B.

75 В интервю за Die Berliner Zeitung, във връзка препратките на Фридландер поставих под съмнение посочената от Конференцията по претенциите цифра 135000. Конференцията твърди, че тази цифра се базира на най-добрите и най-достовърни източници и поради това е точна, но никога не посочи поне един от тези източници ("Die Ausbeutung jüdischen Leidens," in Berliner Zeitung, 29, 30 January 2000; "Gegendarstellung der Jewish Claims Conference," in Berliner Zeitung, 1 February 2000). В отговор на критиките ми във в. Der Tagesspiegel, представител на конференцията изтъкна, че войната са преживели около 700000 евреи, използвани

за принудителен труд, 350-400 хиляди от тях са на територията на Райха, и 300000 в лагери и др. Изискването да се определят научни източници, Конференцията отхвърли. Достатъчно е да се каже, че тези цифри нямат нищо общо с данните от известни научни изследвания по тази тема (Eva Schweitzer, "Entscheidung für Zwangsarbeiter," in Tagesspiegel, 6 March 2000)

76 "Никога преди в историята" - отбелязва Хилберг - хората не са унищожавани на транспортна лента (Destruction, v. iii, 863). На този въпрос, виж Зигмунт Бауман, *Modernity and the Holocaust*.

77 Guttenplan, "Holocaust on Trial." (Hilberg). Конференцията за еврейски искове срещу Германия, "Position Paper — Slave Labor," 15 June 1999.

78 "Ние осъждаме Сирия за отричането на Холокоста" (The New York Times, 9 февруари 2000.) За доказване на "нарастването на антисемитизма в Европа, Дейвид Харис от АЕК се позовава до голяма част с тезата на отговорилите на една анкета: "Евреите използват спомените за Холокоста за собствените си цели." В допълнение той посочи "много негативна информация за Конференцията по еврейските искове в бележките на няколко немски вестници по повод на скорошните преговори за обезщетение за робски и принудителен труд. В много от докладите самата конференция и по-голямата част от еврейските адвокати бяха заклеймени като алчни и егоисти, а във водещите вестници беше устроена странна дискусия за това, действително ли са оцелели толкова много евреи, колкото твърди Конференцията по вземанията" (обсъждания в Комисията по външна политика на Сената 5 април 2000). В действителност, в Германия е почти невъзможно да се обсъжда тази тема. Въпреки че най-накрая табуто беше счупено, смелостта на издателя и репортер Мартин Съскинд от либералния вестник Берлинер Цайтунг и американският кореспондент Стивън Ейфенбайн, причиниха само слаба реакция в немските медии, поради правни заплахи и морален натиск от страна на Конференцията по вземания. В Германия по принцип се страхуват открито да критикуват евреите.

79 Изслушвания пред комитета за банкови и финансови услуги 11 декември 1996. J.D Bindenagel (ed.), *Proceedings, Washington Conference on Holocaust-era Assets: 30 November - 3 December 1998* (US Government Printing Office: Washington, DC), 687, 700-1, 706.

80 обсъждания в Комисията по външна политика на Камарата на представителите от Bindenagel, *Washington Conference on Holocaust-Era Assets*, 433. Joan Gralia, "Poland Tries to Get Holocaust Lawsuit Dismissed," in Reuters (23 December 1999). Eric J. Greenberg, "Polish Restitution Plan Slammed," in Jewish Week (14 January 2000). "Poland Limits WWII Compensation Plan," in Newsday (6 January 2000).

81 Делото "Тео Граб и др. срещу Република Полша (американски окръжен съд, изт. Йорк, 18 юни 1999). (Колективният иск е била подаден от Едуард Клайн и Мел Урбах, който е участвал в предишни конфликти с Швейцария и Германия. Към подаденият на 2 март изменен иск се добавят още няколко адвокати, но в него отсъстваха някои от сериозните обвинения срещу правителството на следвоенна Полша) "Dear Leads NYC Council in Call to Polish Government to Make Restitution to Victims of Holocaust Era Property Seizure," in News From Council Member Noach Dear (29 November 1999). (The textual quote is from the actual resolution, No. 1072, adopted on 23 November 1999.) [Anthony D.] Weiner urges Polish Government To Repatriate Holocaust Claims," US House of Representatives (press release, 14 October 1999). (The textual quotes are from the press release and actual letter, dated 13 October 1999.)

82 Изслушвания пред комисията на Сената за банките, жилищните и обществени проблеми 23 април 1996

83 Обсъждания в Комисията по външна политика на Камарата на представителите на 6 август 1998

84 Същото съдебното заседание, плюс Isabel Vincent, "Who Will Reap the Nazi-Era Reparations?" in National Post (20 February 1999).

85 Същото съдебното заседание. В момента Айзенщат е почетен вицепрезидент на Американския еврейски комитет и е първият председател на института на АЕК за отношенията между американските евреи и Израел.

86 Тези изслушвания и Marilyn Henry, "Whose Claim Is It Anyway?" in Jerusalem Post

(4 July 1997). Bindenagel, Washington Conference on Holocaust-Era Assets, 705. Editorial, "Jewish Property Belongs to Jews," in Haaretz (26 October 1999).

87 Sergio Karas, "Unsettled Accounts," in Globe and Mail (1 September 1998). Stuart Eizenstat, "Remarks," Conference on Jewish Material Claims Against Germany and Austria Annual Meeting (New York: 14 July 1999). Tom Sawicki, "6,000 Witnesses," in Jerusalem Report (5 May 1994).

88 Bindenagel, Washington Conference on Holocaust-Era Assets, 146. Michael Arnold, "Israeli Teens Frolic With Strippers After Auschwitz Visit," in Forward (26 November 1999). Конгресменката Каролин Шон Малоуни, която е родом от Манхатън, гордо информира банковата комисия на Камарата на представителите за внесения от нея проект "Акт за образованието за Холокоста", които чрез министерството на образованието ще предоставя на организациите, занимаващи се с холокоста безвъзмездни средства, с които да обучи учителите, училищата и общностите - материали за подобряване на образованието за Холокоста. "Като представител на градската училищна система която, както знаем няма достатъчно преподаватели и учебници- г-жа Малоуни иска да отклони оскъдните ресурси на Министерството на образованието за други цели. (Изслушвания пред дома комитетата за банкови и финансови услуги 9 февруари 2000).

89 Zweig, German Reparations and the Jewish World, 118. Голдман е основател на Световния еврейски конгрес и първи президент на Конференцията по вземания.

90 Marilyn Henry, "International Holocaust Education Conference Begins," in Jerusalem Post (26 January 2000). Marilyn Henry, "PM We Have No Moral Obligation to Refugees," in Jerusalem Post (27 January 2000). Marilyn Henry, "Holocaust 'Must Be Seared in Collective Memory,'" in Jerusalem Post (30 January 2000).

91 Claims Conference, Guide to Compensation and Restitution of Holocaust Survivors (New York: n.d.). Vincent, Hitler's Silent Partners, 302 ("expropriation"); cf. 308-9. Ralf Eibl, "Die Jewish Claims Conference rings um ihren Leumund. Nachkommen jüdischer Sklaven....," in Die Welt (8 March 2000) (lawsuits). В САЩ темата за индустрията индустрията занимаваща се с измъкване на компенсации за Холокоста е табу. Така например, на сайта на Холокоста (www2.h-net.msu.edu) блокира критичните съобщения, дори когато се основават на набор от документи (мога да се позова на личната кореспонденция с члена на управата Ричард Леви от 19-21 ноември 1999). Що се отнася цитата за "най-голямата кражба в историята", виж стр. 111.

92 Ilan Pappé, The Making of the Arab Israeli Conflict, 1947 - 51 (London: 1992), 268.

93 Clinton Bailey, "Holocaust Funds to Palestinians May Meet Some Cost of Compensation," in International Herald Tribune; reprinted in Jordan Times (20 June 1999).

94 Elli Wohlgelehter, "WJC: Austria Holding \$10b. In Holocaust Victims' Assets," in Jerusalem Post (14 March 2000). В следващите си показания пред Конгреса, Зингер акцентира върху недоказаните обвинения срещу Австрия, но скромно премълча за обвиненията срещу САЩ (обсъждания в Комисията по външна политика Сената на САЩ 6 април 2000).

Към Заключение.

- 1 Adam Hochschild, King Leopold's Ghost (Boston: 1998).
- 2 Wiesel, Against Silence, v. iii, 190; cf. v. i, 186, v. ii, 82, v. iii, 242, and Wiesel, And the Sea, 18.
- 3 Novick, The Holocaust, 230 - 1.
- 4 New York Times (25 May 1999).
- 5 Novick, The Holocaust, 15.
- 6 John Toland, Adolf Hitler (New York: 1976), 702. Joachim Fest, Hitler (New York 1975), 214, 650., виж също Finkelstein, Image and Reality, chap. 4.
- 7 Stefan Kuhl, The Nazi Connection (Oxford 1994).

8 Leon F. Litwack, *Trouble in Mind* (New York: 1998), esp. chaps 5-6. Прославената традиция на Запада е дълбоко обвързана в нацистката идеология. За да оправдае убийството на хора с увреждания - прототип на окончателно решение ", нацистките лекарите използват термина " живот, недостоеен да се живее. В Горгий Платон пише: " Не мога да приема, че живота има стойност, ако човешкото тяло е в ужасно състояние, В " Република" , Платон подкрепя убийството на деца с уродство. Също така може да се сравни и отрицателното отношение на Хитлер към контрола на раждаемостта, който обосновава в "Моята борба", че мярката е била предшествана от естествения отбор, формулирана още преди това от Русо в речта му за произхода на неравенството. Скоро след Втората световна война, Хана Аренд пише: "подземния поток на Западната история, най-накрая излезе на повърхността и присвои достойнството на нашето наследство" (*Origins of Totalitarianism*, ix).

9 Edward Herman and Noam Chomsky, *The Political Economy of Human Rights*, v. i: *The Washington Connection and Third World Fascism* (Boston 1979), 129 - 204.

10 *Response* (March 1983 and January 1986).

11 Noam Chomsky, *Turning the Tide* (Boston: 1985), 36 (Wiesel cited from interview in the Hebrew press). Berenbaum, *World Must Know*, 3.

12 *Financial Times* (8 September 1999).

13 Novick, *The Holocaust*, 255.

14 пример, Geoff Simons, *The Scourging of Iraq* (New York: 1998).

15 Novick, *The Holocaust*, 244, 14.

16 По тази точка Chaumont, *La concurrence*, 316 18.

17 Например, Carl N. Degler, *In Search of Human Nature* (Oxford: 1991), 202ff.

18 John Stuart Mill, *On the Subjection of Women* (Cambridge: 1991), 148.

19 Не по-малко отвратително е да привлече масовото изстребление на евреи от нацистите, както бе предложено от Биренбаум, само за да докаже неговата уникалност ((*After Tragedy*, 29).

20 Zuckerman, *A Surplus of Memory*, 210.

21 Позовавам се на този случай, тъй като на т. нар "спор на историци", както и на свободната размяна на кореспонденция между Саул Фридлендер и Мартин Брозат. И в двата случая дебата се върти около това, дали престъпленията на нацистите имат абсолютен или относителен характер. Пример за това е допустимостта за сравнение с ГУЛАГ Peter Baldwin (ed.), *Reworking the Past*, Richard J Evans, *In Hitler's Shadow* (New York 1989), James Knowlton and Truett Cates, *Forever in the Shadow of Hitler?* (Atlantic Highlands, NJ: 1993), and Aharon Weiss (ed.), *Yad Vashem Studies XIX* Jerusalem: 1988)